

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 104

Ple del Parlament

Sessió 49, segona reunió, dimecres 22 de març de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre el decret de reestructuració de la Direcció General de la Policia 310-00481/13	3
Pregunta al Govern sobre la modernització i el desplegament digital del Cos de Mossos d'Esquadra 310-00485/13	5
Pregunta al Govern sobre les mesures per a posar fi a la corrupció a la Generalitat 310-00489/13	6
Pregunta al Govern sobre la planificació territorial amb relació a l'atenció a la dependència 310-00483/13	8
Pregunta al Govern sobre l'aplicació del protocol d'atenció a les víctimes de violència masclista en el cas de l'agressió sexual al centre comercial Màgic Badalona 310-00482/13	10
Pregunta al Govern sobre la seguretat al carrer 310-00484/13	12
Pregunta al Govern sobre la càrrega fiscal a què sotmet els ciutadans 310-00488/13	13
Pregunta al Govern sobre els protocols d'assetjament a les universitats 310-00479/13	15
Pregunta al Govern sobre la seguretat davant els ciberatacs 310-00480/13	17
Pregunta al Govern sobre el traspàs del servei de rodalia 310-00486/13	19
Pregunta al Govern sobre els objectius de la campanya de foment de la llengua catalana 310-00487/13	20
Pregunta al Govern sobre l'acció exterior 310-00490/13	21
Pregunta al Govern sobre la fiscalitat 310-00491/13	23

Pregunta al Govern sobre el grau d'execució dels corredors ferroviaris establerts com a prioritaris per la Unió Europea	25
310-00492/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva actuació en el viatge a Hispano-amèrica	27
317-00275/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves queixes amb relació al presumpte espionatge amb el programa Pegasus	28
317-00274/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a combatre la sequera i el decret llei de mesures urgents contra la sequera	30
317-00277/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació del projecte de Hard Rock amb empreses i persones que han comès evasió i frau fiscals	32
317-00278/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla general de seguretat i la manca d'actuacions per a combatre la inseguretat ciutadana	33
317-00280/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la utilització partidista que el Govern fa de les institucions	35
317-00281/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva reunió amb els representants de la comissió d'investigació del Parlament Europeu que investiga l'espionatge amb el programa Pegasus	37
317-00279/13	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la credibilitat de la voluntat de col·laboració del Govern per a lluitar contra la sequera amb relació a l'aprovació d'un decret llei de mesures urgents no consensuat	39
317-00276/13	
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions	40
Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2023	40
231-00003/13	
Decret llei 1/2023, del 28 de febrer, pel qual s'estableixen mesures extraordinàries i urgents per a fer front a la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya	41
203-00036/13	
Proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme (continuació)	58
202-00059/13	
Proposició de llei de la gent gran (debat de totalitat)	74
202-00054/13	
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per diverses entitats	90
252-00020/13	
Interpel·lació al Govern sobre els reptes i oportunitats del Camp de Tarragona	102
300-00302/13	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 49.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, el conseller de Territori, el conseller de Salut, el conseller de Drets Socials, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, bon dia a totes i a tots. Continuem, doncs, amb el primer punt de l'ordre del dia.

El conseller d'Interior ha demanat que, donat l'incendi de Rubí, en el qual també hem de lamentar víctimes mortals, en el qual es voldria desplaçar, que canviéssim l'ordre de les preguntes.

Parlant amb els grups, començarem per la pregunta 7, després farem la 8 i, a la sisena pregunta, farem la pregunta 11, de Ciutadans, que després també permetrà que el conseller d'Interior es pugui desplaçar a Rubí.

Pregunta al Govern sobre el decret de reestructuració de la Direcció General de la Policia

310-00481/13

Així doncs, comencem amb les preguntes al Govern, començant per la pregunta número 7, que és: pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el decret de reestructuració de la Direcció General de la Policia. Formula la pregunta el diputat Ramon Espadaler Parcerisas, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, membres del Govern. Les primeres paraules han de ser, òbviament, de condol en nom del nostre grup parlamentari a les tres persones..., als familiars d'aquestes tres persones que han perdut la vida en aquest lamentable accident, i per descomptat que atenem la sollicitud del conseller d'alterar l'ordre de les preguntes.

Entrant en matèria, els sindicats han fet una plantada, en la seva totalitat –els ha unit, en aquest sentit–, els comandaments han rebut amb fredor el que els ha expressat i els grups de l'oposició, entre els quals el nostre, li hem demanat, doncs, compareixences al Parlament, conseqüència del decret de reestructuració de la Direcció General de la Policia.

Podria ser que les forces sindicals, els grups parlamentaris, els comandaments i tots els sindicats, doncs, estiguéssim equivocats? O creu que potser, doncs, el Govern, en aquest cas el Departament d'Interior, no ha fet les coses prou bé, senyor conseller?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Bé, bon dia, vicepresidenta, diputades, diputats. I naturalment, començar també per mostrar el condol per les víctimes de l'incendi que s'ha produït a un habitatge a Rubí. I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs això, tot el recolzament, l'escalf i el suport a les persones afectades per aquesta desgràcia.

Ho he dit que..., ho vaig dir ahir en una compareixença als mitjans de comunicació per explicar la reestructuració del decret: els sindicats han mostrat el seu malestar per qüestions vinculades a com s'ha aprovat, per la manca de diàleg, diuen, tot i que, hi insisteixo, es tracta d'un decret d'estructura de govern i, per tant, és competència del Govern, però és cert que és bo parlar les coses amb els representants sindicals. Es va fer i, de fet, es van recollir moltes de les aportacions que van fer, però en la mesura que expressen que s'ha de parlar més, nosaltres ho compartim i en prenem nota per a altres moments.

De tota manera, hi insisteixo, no hi ha cap crítica per part dels sindicats en aquest sentit respecte al fons del decret i, per altra banda, també vull mostrar el meu escepticisme sobre aquesta afirmació de que hi ha fredor per part dels comandaments, perquè ha estat treballat durant un any amb molta intensitat.

És un decret que el que té la vocació és de modernitzar el cos, d'anar amb l'horitzó 2030, és un... Teníem un decret molt antic, hem d'anar a més proximitat, per això es reforcen determinades comissaries, a posar al centre la víctima i sobretot, a anar treballant pels reptes nous, com el de la ciberdelinqüència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyor conseller, si de veritat el que va dir ahir en roda de premsa que pretén, vol –i això és legítim– que aquest decret duri deu anys, una dècada com a mínim, home, no pot ser que als sindicats se'ls cridi el dia abans de portar-lo a govern. No pot ser que els grups parlamentaris en tinguem coneixement a través del portal de la Transparència, a través de vies molt estranyes. Si de veritat es creu que aquest decret vol durar, les coses s'han de fer d'una altra manera; per tant, molt malament en les formes.

I no és una novetat en la seva manera d'actuar, en les formes. Recordo ja que quan va fer tots els canvis amb comandaments, doncs, moltes qüestions de formes, de menyspreu cap a la cambra, menyspreu cap als comandaments, cap al propi cos, cap als sindicats, doncs el van portar a la reprovació, conseller –el van portar a la reprovació.

Però si les formes han estat fatals, el fons té elements de preocupació importants per nosaltres. Ens preocupa tota aquesta reorientació, tot el tema de les intervencions telefòniques i ens sorpren encara més que ahir, en roda de premsa, digués que el nostre model, en aquest cas, és el Cos Nacional de Policia; novetat estellar, fins ara, no?

Ens preocupa la sobredimensió exageradíssima de la Direcció General de la Policia, que té comissaries adscrites. Ja voldrien alguns membres del Consell Executiu tenir, doncs, un equip, un *staff* d'aquest nivell. Ens preocupa la sobredimensió del nombre de comandaments, més de cent nou. Passem de dos-cents i escaig a tres-cents, més de cent nou, gairebé cent quinze comandaments nous.

Ens preocupa una visió molt estreta de la territorialització en unitats –i no tinc més temps d'explicar-ho– com la de trànsit, que l'AP-7 estarà sota sis regions policials: la de Girona, la metro nord, la de Barcelona, la metro sud, la de Tarragona i la de les Terres de l'Ebre. És una manera... *(La vicepresidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

A mi em preocupa especialment que posin tants dubtes sistemàticament sobre –i s'ha dit, i porten un any dient-ho– la voluntat del Govern de posar el nas –textualment, ho ha dit– en les investigacions i això sap que és una falsedat, que és una falsedat. I porten un any dient-ho sistemàticament, sense cap prova.

Ahir vaig explicar nítidament –nítidament– i molt clarament quin és el traspàs que es fa, i es crea una nova unitat, una nova unitat tecnològica, que és la comissaria de ciberseguretat, i per això es porten les qüestions tecnològiques en aquella, però, seguiran depenent del jutge. El que és fer, el que és posar el nas en investigacions, el que és fer coses que no toquen és infiltrar gent en moviments socials des de la policia, fer escoltes telefòniques i després, a sobre, justificar-ho.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la modernització i el desplegament digital del Cos de Mossos d'Esquadra.

Pregunta al Govern sobre la modernització i el desplegament digital del Cos de Mossos d'Esquadra

310-00485/13

Formula la pregunta la diputada Lluïsa Llop i Fernàndez, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller Elena. Evidentment, en primer lloc, i en nom del grup d'Esquerra Republicana, lamentar la mort de tres persones en aquest incendi de Rubí i, evidentment, fer arribar l'escalf a la seva família i a les seves amistats.

Entrant pròpiament en la pregunta, és evident que el model de seguretat que defensem des d'Esquerra Republicana i que està vertebrant el seu departament és un model policial integral, de proximitat i democràtic, un model de seguretat que està al servei de les persones.

Aquest servei a les persones cal que es doti de totes les eines que té a l'abast per donar un servei públic de qualitat. I és evident que en la societat en la que actualment vivim, aquest servei públic de qualitat passa per adaptar-se també al context tecnològic que ens envolta, i que és certament canviant.

Adaptar-nos a aquests canvis per millorar el servei que presta el Cos de Mossos d'Esquadra és sinònim d'apropar les institucions a les persones. El lideratge que empenem en les polítiques de seguretat té com a objectiu fer un canvi de paradigma en el model fins ara instaurat, i es lidera fent un gir a l'esquerra i apropant-nos a la ciutadania, complint així amb l'esperit de ser transparents amb la informació, ja que entenem que aquesta és la primera pedra per facilitar la participació.

Aquest nou model de proximitat policial ha d'apostar per treballar amb nous canals directes digitals per poder generar vincles molt més àgils, molt més ràpids, eficaços entre la policia i la ciutadania. D'exemples d'aquestes noves polítiques ja en tenim el Departament d'Interior, per exemple, tot el que s'està fent des del sistema d'alertes que està en prova, i ara ens trobem amb la creació d'aquesta nova aplicació del Cos de Mossos d'Esquadra, una nova manera eficient i útil de comunicar-se amb els Mossos a través d'un canal directe i digital, adaptant així l'estructura dels Mossos d'Esquadra a la realitat.

Aquest nou canal entenem que és un primer pas cap a un model de relació amb la ciutadania, que, a hores d'ara, és unidireccional, que, a hores d'ara, està molt centrat en l'àmbit preventiu, però que entenem que neix amb la voluntat d'abastar molts més àmbits i de ser una eina per la que també el ciutadà pugui adreçar-se al cos.

Per tot això, conseller Elena, ens podria explicar amb més detall quin és aquest desplegament digital que es duu a terme des del Cos de Mossos d'Esquadra?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta, i gràcies, diputada. Efectivament, és la primera app de Mossos d'Esquadra, i té una vocació, que és posar a la butxaca de tots els catalans i catalanes una comissaria a la que tu t'hi puguis adreçar i fer la immensa majoria de les gestions que existeixen.

Sempre poso una premissa. Tenir una app i tenir un servei per poder-hi accedir telemàticament és un dret, però no exclou que un pugui anar a les comissaries a fer les peticions que cregui convenient, i això és important subratllar-ho. És un dret, no una obligació de relacionar-se a través d'ella, perquè massa vegades l'Administració en xarxa pot provocar una certa distància del ciutadà amb els serveis públics que prestem. Per tant, en aquest sentit, ho vull subratllar, perquè és el nostre capteniment, la nostra manera de veure com ha de ser aquest tipus d'Administració.

Som policia integral, estem a terra, i cada vegada més i més presents al territori; i, en aquest sentit..., el decret va en aquest sentit, de potenciar, i molt, la territorialització del cos. Alhora, estem al mar, amb el desplegament de la policia marítima; per aire, cada vegada més, els drons i els serveis a través dels mitjans aeris són fonamentals també per a la recerca i per a la investigació i per a la informació, i també, naturalment, hem d'estar en xarxa, i hem de ser presents a la xarxa en la lluita contra el cibercrim, però també en la prestació de serveis.

En aquest sentit, aquesta comissaria que té aquest objectiu de ser comissaria a la butxaca ha començat ara. Ha començat amb una sèrie de serveis, en poder aplicar ja i funcionar el WhatsApp de violències masclistes, amb donar informació i consells, els objectes que han estat sostrets, doncs, també tenir-los inventariats. És a dir, tenir la comissaria molt més propera.

I aviat, d'aquí..., abans de final d'any, podrem començar a certificar qui és el que interactua amb l'app, i, per tant, començar a fer serveis, a prestar serveis directament com són els de la comissaria. Des de, doncs, els permisos o la pèrdua de documentació o els permisos de menors per sortir, i tants altres que són la immensa majoria dels serveis que presta la pròpia Administració, les comissaries.

Per tant, aquesta comissaria té la virtut no només..., aquesta app té la virtut no només de prestar un servei, sinó, a més a més, d'alliberar molt les comissaries per poder fer molta més feina.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures per posar fi a la corrupció de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre les mesures per a posar fi a la corrupció a la Generalitat

310-00489/13

Formula la pregunta el diputat Sergio Macián de Greef, del Grup Parlamentari VOX.

Sergio Macián de Greef

¿Qué medidas piensa adoptar el Govern para poner fin a la corrupción generalizada en la Generalitat de Catalunya?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, miri, ja li nego l'afirmació que fa: res de corrupció generalitzada. Explicarem les eines que tenim, però, a més, fa la pregunta en

una setmana molt oportuna, que és la Setmana del Govern Obert, on hi ha moltes ponències molt interessants, que n'estic segura que vostès seguiran amb atenció, tenint present que sempre parlen de corrupció.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Mire, Cataluña es la comunidad autónoma más corrupta de España, no solo por el número de casos de corrupción, sino también en número de imputados. Los sucesivos gobiernos separatistas se han envuelto en la estelada para tapar la corrupción, el despilfarro y la mala gestión de la Generalitat de Catalunya. Des del caso Banca Catalana, el célebre tres per cent o la organización criminal de los Pujol hasta el caso Innova/Shirota, que acaba de cerrar su fase de instrucción con dieciocho imputados, entre los cuales se encuentra el padre de una consejera del actual Govern de la Generalitat.

Son solo algunos de los casos del latrocinio separatista en Cataluña en los últimos cuarenta años. Y ahora hemos sabido que la corrupción separatista ha inundado toda la Administración catalana a través de la fórmula Borràs, es decir, a través del sistema de fraccionamiento indebido de contratos públicos.

La Sindicatura de Cuentas ha detectado nada menos que cuarenta y cuatro casos de fraccionamiento indebido de contratos públicos en los últimos cinco años. El órgano fiscalizador ha detectado fraccionamiento indebido de contratos en uno de cada cuatro informes que ha emitido desde el año 2018.

La corrupción afecta a cientos de chiringuitos dependientes de la Generalitat y entes locales. A título de ejemplo, además de la Institución de las Letras Catalanas, la sindicatura señala, por ejemplo, el Departament de Justícia, el Síndic de Greuges, la Oficina Antifraude de Cataluña, la línea 9 del metro, puertos y aeropuertos de la Generalitat o incluso la entidad que gestiona el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

La sindicatura denuncia, en todos ellos, infracciones graves y prácticas corruptas, tales como, y cito textualmente, contrataciones separadas que se tendrían que haber hecho en un único contrato, superación de los importes máximos autorizados para los denominados contratos menores, contratos adjudicados por criterios subjetivos, expedientes sin la documentación preceptiva o contratos adjudicados sin ningún procedimiento. Todo un sistema diseñado por el poder separatista para eludir los requisitos legales de la ley de contratos y llevar a cabo adjudicaciones irregulares. Son ustedes una mafia que ha expoliado impunemente a los catalanes durante cuatro décadas. Cuando el señor Aragonès pregonaba el famoso lema de «España nos roba» mentía. Son ustedes los que se han forrado a costa de los catalanes detrás del escape del *procés*.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Bé, vostès, tres paraules, quatre mentides. Si s'hagués llegit tot l'informe complet de la Sindicatura de Comptes, veuria que aquests temes que vostè ha tret..., justament, el que determina al final és que no hi ha cap cas de presumpta corrupció. Per tant, llegeixi's fins al final tots els documents.

En tot cas, i pel que fa a l'execució que fem al Govern amb relació al pla de Govern i a la transformació democràtica i, per tant, la lluita contra la corrupció i males pràctiques, deixi'm que li expliqui que justament ahir i la setmana passada vàrem aprovar dues memòries preliminars de llei de protecció de les persones alertadores, que és un dels temes que aquí heu debatut com a grups parlamentaris i ens vau instar el Govern a, justament, dur-la a terme o la que regula els lobbys i grups d'interès. També tenim les bústies ètiques, que han multiplicat per sis les denúncies i, per tant,

es percep com un canal segur per explicar males praxis a l'Administració. O bé l'estratègia de lluita contra la corrupció, que ja hem desenvolupat el noranta per cent de les propostes executades o en fase d'execució. També codi ètic de formació dels alts càrrecs i directius públics o pla de mesures antifrau, que justament són un requeriment per als fons europeus.

Per tant, el Govern és un govern obert i un bon govern des del punt de vista que, evidentment, des d'un punt de vista del Govern cap a la ciutadania som transparents, retem comptes, fem publicitat activa, i des d'un punt de vista de la ciutadania cap al Govern, facilitem la petició d'informació, dades obertes, accessibilitat.

I com li deia, aquesta setmana, Setmana del Govern Obert, el Govern, les diputacions, ajuntaments, AOC, Oficina Antifrau, també centres educatius ens conjurem per continuar treballant en aquesta transparència, en aquesta participació, en aquestes bones pràctiques. Per tant, tolerància zero.

I acabo. Sap com és més útil lluitar contra la corrupció? Doncs tenir els valors intrínsecs de cada persona, uns valors compartits, uns valors d'ètica, integritat, honestedat. En definitiva, uns valors republicans dels quals vostès estan tan lluny.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la planificació territorial amb relació a l'atenció a la dependència.

Pregunta al Govern sobre la planificació territorial amb relació a l'atenció a la dependència

310-00483/13

Formula pregunta la diputada Basha Changue Canalejo, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Basha Changue Canalejo

Conseller, la falta de places residencials per a gent gran i dependents és un problema greu i crònic al principat que afecta moltes famílies. I el màxim que s'ha fet és concertar places a centres privats amb l'excusa de no disposar d'un mapeig que permeti saber les necessitats globals del país i, per tant, apostar per la construcció de centres públics. Onze grups empresarials actualment controlen el quinze per cent del total de places de forma directa i el cinquanta-vuit per cent amb concertació amb Generalitat i ajuntaments. Cinquanta mil de les gairebé seixanta mil places residencials estan en mans privades. Durant tota la legislatura hem escoltat la conselleria excusar-se en el famós estudi territorial cada vegada que arribava alguna proposta local en comissió buscant el recolzament al Parlament.

Conseller, donats els anuncis de construcció de residències a Santa Coloma o Sabadell, entenem que ja està disponible l'estudi territorial que ha de donar empara a aquestes construccions. Quins són els criteris que emparen aquests anuncis? Quan ens presentarà l'estudi en qüestió al Parlament?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Properament compareixerem a la Comissió de Drets Socials i presentarem la planificació a curt, la que afecta les places que aquest any traurem. Sap que ens hem compromès a reduir a la meitat la llista d'espera. Els pressupostos garantien dos mil places noves. De fet, ja divendres varem presentar a Cubelles les 330 places de SAIAR i espero que en la compareixença parlamentària puguem compartir amb tots vostès els criteris d'aquesta planificació, la de curt. I es-

tem treballant en la planificació a mitjà termini, que encara és més rellevant davant del repte de l'envelliment que tenim com a societat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Miri, conseller, donat com han anat els fets, és molt evident que el que «prima» és la planificació territorial que cada empresa tingui en els seus plans de negoci. Negocis que creixen a base de precarietat laboral i pitjor qualitat assistencial. Perquè el que ens ha quedat clar en les seves intervencions és que el govern d'Esquerra Republicana ha abandonat totalment la responsabilitat de garantir els drets socials bàsics de forma universal i això no serà possible mentre gairebé el setanta-cinc per cent de les places residencials estiguin controlades per empreses com passa ara. Ho rubrica la distribució a demanda i no planificada territorialment dels més de 140 milions d'euros del Next Generation entre empreses i fundacions, que, a sobre, intenta vendre'ns com a places públiques només perquè es paguen amb diners públics, com ja va declarar en comissió. El que cal, conseller, és planificació territorial tant com per... –territorial, perdó–, per caminar cap a una xarxa residencial única i universal de titularitat, provisió i gestió pública. No inventin contes ni intentin vendre'ns fum i vagin de cara. El seu model és excloent, no transforma res, perquè no aposten ni apostaran per serveis públics universals de titularitat, provisió i gestió pública cent per cent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, miri, el Govern té un full de ruta molt clar. Aspira a reduir a la meitat la llista d'espera, aspira a reduir a la meitat el temps d'espera per accedir a serveis i prestacions. De fet, en l'últim any hem avançat de manera significativa en aquesta direcció. Però per afrontar aquest repte, senyora diputada, estarà d'acord amb mi que hem d'entrar a fons en la discussió del model de finançament de l'atenció a la dependència. És un model insuficient i és insostenible davant del repte que justament aquest any comença, que és l'inici de la jubilació de la generació de les *baby booms* d'aquest país. I, per tant, la convido a que treballem conjuntament a definir un model de finançament de l'atenció a la dependència. I estic d'acord amb vostè: es necessita planificació. La darrera planificació fou la de l'any 18. L'equip actual ens vam trobar sense planificació en marxa, i necessitem una planificació a mitjà termini, davant d'aquest repte de l'envelliment. I, efectivament, estic d'acord amb vostè: la planificació no pot respondre només a les decisions legítimes que tenen els ajuntaments de promoure residències i centres de dia, ni pot respondre només, ni molt menys, a les iniciatives d'empreses i entitats. I aquest és el repte que té el Govern.

Jo espero que tinguem aquesta bona planificació i que la planificació, a més a més, vagi acompanyada de la transformació dels models d'atenció. Si alguna cosa hem après de la covid, és que necessitem un nou model d'atenció a les persones. I, justament, el desplegament de l'atenció integrada social i sanitària és un molt bon exemple de la transformació que en Salut volem promoure per situar en el centre les persones.

I també hem après una altra cosa: la gent vol envellir a casa, i les persones amb discapacitat aspiren a viure de manera independent. Això també demana una transformació. I necessitem fer-ho en col·laboració també amb la iniciativa social, amb el tercer sector, que és més flexible, que és més innovador, que dona més poder de decisió als ciutadans. Espero que en aquest poder a la gent... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre l'aplicació del protocol d'atenció a les víctimes de violència masclista en el cas de l'agressió sexual al centre comercial Màgic Badalona

310-00482/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'aplicació del protocol d'atenció a les víctimes de violència masclista en el cas de l'agressió sexual al centre comercial Màgic Badalona. Formula la pregunta la diputada Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, segurament coincidirem que l'agressió a una nena al centre comercial Màgic Badalona és un fracàs de la societat. De fet, no ho dic només jo; ho diu també la síndica de greuges. Però nosaltres creiem que també és un fracàs, sobretot, de les institucions, de les institucions que haurien d'haver protegit aquesta nena i moltes altres nenes, que segurament ara viuen amb més por, que s'ho pensaran dues vegades abans d'anar a un centre comercial a fer un tomb, ja sigui soles o ja sigui amb amigues. Perquè un dels efectes de les agressions sexuals és justament que genera aquest clima de terror, que hem de combatre des del feminisme.

Però la síndica de greuges ha constatat que hi ha hagut un fracàs també en l'atenció d'aquesta víctima. De fet, ha dit que iniciarà una investigació per veure què és el que ha fallat. És evident que hi ha hagut un primer gran fracàs en la prevenció, perquè, per molt que faci anys que el Govern de la Generalitat de Catalunya parla de l'educació sexoafectiva, aquesta és pràcticament inexistent als centres educatius de Catalunya. I, si existeix, és anecdòtica. El Coeduca't no passa de ser una pàgina web amb tallers i amb bibliografia, que moltes vegades els centres no saben ni poden utilitzar i que no tenen recursos per fer-ho. I han de ser les famílies qui paguen aquests tallers, que es fan de manera puntual, a vegades a sisè de primària, a vegades a quart de l'ESO. Això no és una educació sexoafectiva. Els docents no estan preparats, els docents no estan formats. L'educació sexoafectiva no forma part dels projectes de centre, no forma part del currículum i no se'n parla prou a classe.

Però és que en aquest cas creiem que també ha fallat, en concret, l'atenció a la víctima i a la seva família. Perquè, consellera, van passar setmanes des que va començar a córrer aquest vídeo, que es va saber que corria aquest vídeo, des que el germà de la noia ho va denunciar, des que es va denunciar a Mossos fins que es va activar, finalment, la DGAIA i els serveis d'atenció a les víctimes de violència masclista.

Consellera, la pregunta és fàcil: què creu vostè que ha fallat en l'aplicació del protocol, com s'hauria de corregir i com s'hauria de reparar la víctima?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Doncs és evident que és un cas greu i que hem fet costat a la família, a la víctima i que hem activat tota una sèrie de recursos, però no puc entrar a comentar-ne els detalls concrets. Li puc comentar com s'actua en aquests casos, perquè la nostra premissa bàsica, a més de l'acompanyament, és la protecció de la intimitat de la nena i del seu entorn, amb aquesta premissa, que compartim, de no revictimitzar i que haurien de tenir molt clara també els mitjans de comunicació en el seu tractament informatiu.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Sí; consellera, gràcies. Justament per la protecció de la víctima i de la intimitat de la víctima i de les seves famílies costa entendre per què des dels Mossos, aparentment, no es va avisar la DGAIA des del moment que van conèixer el vídeo, un vídeo on intervenien menors claríssimament, on tampoc es van avisar els serveis d'intervenció de violència masclista; per què tampoc es va activar des dels Mossos la comunitat educativa per aturar la difusió d'aquest vídeo; per què tampoc es va intervenir perquè el germà de la noia, que és una víctima de segon ordre d'aquesta violència sexual, no hagués d'anar al mateix institut on anaven alguns dels agressors, fins al punt que ell mateix va rebre amenaces i va haver de requerir protecció.

Consellera, nosaltres creiem que és evident que alguna cosa ha fallat i posar la llum en un cas concret serveix justament per veure per què el model d'abordatge no ha funcionat. I esperem mesures clares per part de la seva conselleria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Doncs, per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

S'actua de manera coordinada des de tots els departaments implicats. D'una banda, activant els serveis especialitzats d'atenció a les violències masclistes, però també els serveis especialitzats de Salut i els serveis de seguretat de Mossos d'Esquadra, tant per a la víctima com per a la família, si és necessari.

Al mateix temps, s'està en contacte permanent amb la família i el seu advocat per a tot allò que puguin requerir, anar activant també serveis a demanda en funció de les necessitats.

En l'àmbit educatiu, la USAV ofereix atenció psicopedagògica a l'alumnat del centre, i s'adopten les mesures pertinents amb els menors, en aquest cas si fossin de catorze anys, implicats en l'agressió. I es treballa també amb tots els centres afectats del municipi, perquè en aquests casos tenim un alt impacte comunitari de l'agressió, que també ens permet fer una prevenció situada al cas.

Simultàniament, s'activa la DGAIA per fer una intervenció preventiva i restaurativa, amb atenció als factors de risc, siguin socials, personals, comunitaris. També treballant la responsabilització de l'infractor i la reparació del dany a la víctima. Per als infractors majors de catorze anys actuarien els serveis de justícia juvenil, on es compleixen les mesures decretades i es treballa la formació en educació sexual i en igualtat. I cal subratllar que la reincidència en aquest tipus de delictes en els menors és de les més baixes en delinqüència juvenil.

Estem, doncs, treballant de manera coordinada, però també estem treballant per reforçar aquesta capacitat de detecció primerenca, en els primers moments, de l'agressió. L'estratègia nacional de prevenció de les violències masclistes, que presentarem abans de l'estiu, preveu també reforçar tota la vessant comunitària, apropant la informació i la detecció a l'espai públic, també en centres comercials, als espais de joves. I, com que no s'havia fet fins ara, apostem per l'educació afectivosexual en l'àmbit educatiu, incorporant-la al currículum de totes les fases educatives. I en aquest pla de drets sexuals i reproductius en l'àmbit educatiu que implementarem a partir del curs 23-24 s'inclouran també accions d'educació sexual adreçades a les famílies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la seguretat al carrer.

Pregunta al Govern sobre la seguretat al carrer

310-00484/13

Formula pregunta el diputat Nacho Martín Blanco, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyor conseller Elena, en primer lloc volem manifestar des del nostre grup parlamentari el nostre condol i el nostre escalf a les famílies de les víctimes de Rubí, de l'accident d'aquest matí a Rubí. Sabem que vostè ha de marxar, precisament per ser-hi present i, per tant, li donem tot el nostre suport en aquesta matèria.

Dit això, senyor conseller, vostè deia ahir, a la presentació de la nova app sobre els Mossos d'Esquadra, deia que els Mossos d'Esquadra són la policia que per terra, mar i aire han de defensar la seguretat de la nostra comunitat, que són la pedra angular de Catalunya en matèria de seguretat.

Vostè, senyor conseller, més enllà d'elogiar, com nosaltres, la tasca dels Mossos d'Esquadra, creu que està fent tot el possible per erradicar el principal problema que patim els ciutadans de Catalunya, i molt especialment els de Barcelona, amb la inseguretat?

Gràcies, conseller.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, diputat. I gràcies pels canvis, també al Grup socialista, al Grup d'Esquerra, al Grup de Ciutadans. Naturalment que sí; tota l'energia que podem esmerçar en la nostra responsabilitat, cadascú des de la que tenim, efectivament, la posem, per evitar, per prevenir, i després per resoldre els delictes que es produeixen en el nostre país, un país, que també ho vull afirmar, és un país segur. Evidentment hi han delictes, hi han fets delictius en els quals nosaltres posem tota l'energia per evitar-los, però també vull donar aquest missatge: és un país segur.

I em parlava de la ciutat de Barcelona. Doncs la ciutat de Barcelona va disminuir el 15,8 per cent els delictes l'any passat respecte a abans de la pandèmia. És una bona dada? No, perquè la bona dada serà quan no n'hi hagin, però és un bon camí el que s'està traçant.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Miri, conseller, la setmana passada un turista canadenc, un jove de vint-i-cinc anys, va perdre la vida després de patir un robatori amb violència a Barcelona. Es va precipitar daltabaix d'un pont, i això ve, diguem-ne, a reforçar la idea de la sensació d'inseguretat que patim els ciutadans de Barcelona. Aquests dies hem estat mirant el que deia la premsa internacional, i concretament la del Canadà, sobre aquest fet, i tant la premsa canadenca com la de la resta del món anglosaxó insisteixen en el problema que tenim a Barcelona, concretament amb la multireincidència.

Miri, conseller, jo crec que el problema de la multireincidència no s'està abordant de forma prou efectiva i prou contundent des de les diferents administracions públiques, però també des de la seva; en aquest sentit, Barcelona pateix trenta robatoris violents a diari, i hi ha un centenar de delinqüents que han estat detinguts vuit-centes vegades al llarg de l'any 2022. Creiem que aquestes dades fan prou important que vostè entomi aquesta situació i, per exemple, amb els seus acords amb el Govern d'Espanya i amb la seva capacitat d'influir al Govern d'Espanya, insisteixin en una reforma del Codi penal, que realment faci més dures les penes per multireincidència.

Vostès insisteixen a reformar el Codi penal per afavorir els seus companys de partit i, en canvi, no fan alguna cosa que interessi al conjunt de la ciutadania, com és lluitar contra la multireincidència amb aquesta mena de propostes i amb aquesta mena de projectes amb el Govern d'Espanya. Li demano que ho facin per responsabilitat, senyor conseller.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Miri, una de les qüestions que més ens ocupen i ens preocupen són aquest tipus de discursos, perquè, clar, delictes n'hi haurà sempre, és a dir, a tot arreu del planeta, a les societats més avançades sempre hi haurà algú que podrà explicar que allà s'ha produït un delicte; el que s'ha de mirar és el context general, perquè fer aquestes afirmacions..., «és que a un senyor li va passar»... Sí, sí, clar, per això està la policia, per perseguir aquest tipus de delicte, però..., una mica més de rigor.

La multireincidència és un dels objectius de la policia de Catalunya, de la Policia de la Generalitat de Catalunya; de fet, entre l'any 21 i 22 es van detenir 674 multireincidentes, perquè el pla Tremall –té altres noms en algunes regions policials– té aquest objectiu. S'han modificat lleis, amb la participació, per exemple, del partit del Govern i, evidentment, d'altres partits, al Congrés de Diputats, justament per la multireincidència, perquè hi havia alguna mancança, i va començar l'1 de setembre, la seva aplicació. I nosaltres vam insistir-hi, en aquest sentit; i altres grups també, sobretot des del món municipal. Des de Mossos d'Esquadra el que es fa és fer una vigilància general del conjunt del país, però alhora també fer projectes i programes concrets per a delictes concrets i situacions concretes que emergeixen; per exemple, la multireincidència; per exemple, l'ús d'armes blanques; per exemple, la violència masclista. És a dir, a part del context general, fem programes específics que donen resultat.

I vostè em parlava de la multireincidència, doncs ha tingut molts resultats. I evidentment s'ha de seguir treballant perquè això és perseverança... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Em sap greu, conseller. Se li ha acabat el temps. I, si us plau, traslladi el condol i escalf a les víctimes de part de tot el Parlament, com han comentat alguns diputats.

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la càrrega fiscal a què sotmet els ciutadans

310-00488/13

Continuem amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la càrrega fiscal a què sotmet els ciutadans. Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Señora Mas, ¿hasta cuándo piensan seguir asfixiando a los catalanes a impuestos?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas Guix)

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, em sorprèn la capacitat d'alguns grups que tenen per parlar de «pressió fiscal» obviant una qüestió tan nuclear, tan entrelligada, com és el dèficit fiscal, un dèficit fiscal que ja assoleix la xifra del 8,5 per cent de l'economia de Catalunya. Estem parlant de 20.000 milions d'euros que, posat en context del pressupost que acabem d'aprovar, representa pràcticament la meitat. I dic això perquè imagini el marge de maniobra que hi hauria per reforçar l'estat del benestar, per enfortir el teixit productiu, per invertir en infraestructures, en cultura o en recerca.

I dic això també perquè no m'imagino, per exemple, el seu homòleg del Partit Popular a Navarra reclamant d'abandonar el règim foral i, doncs, d'incorporar-se al règim comú, al del sistema de finançament. I crec que un posicionament similar de defensa dels interessos de la ciutadania d'aquest país els aniria bé, doncs també, adoptar-lo, reconeixent l'existència d'aquest dèficit fiscal i denunciant-lo, també.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, muchas gracias. Mire, no, no es el malvado Estado; no, no es una maldición bíblica. Son ustedes, ustedes son la losa de la economía catalana: quince impuestos propios –patrimonio, sucesiones, donaciones– y el tramo autonómico del IRPF más alto de toda España. ¿Y a qué rentas castigan más? A las más bajas, *consellera*, las que están en el tramo de entre dieciséis mil y treinta mil euros, que es precisamente donde se encuentra el grueso de las familias catalanas. Ustedes castigan más a quien menos tiene, a los más humildes. Señora Mas, ustedes tienen de progresistas lo que yo de rubia.

Y, mire, ocho comunidades autónomas han optado ya por rebajar la carga fiscal del tramo autonómico del IRPF, bien deflactando la tarifa o bien rebajándola, entre ellas, Madrid, Andalucía, Galicia, Castilla y León y Murcia, mientras ustedes no han movido ni un solo dedo; o sí, lo han movido, pero para seguir haciendo caja creando más impuestos, como el del CO₂. Somos los que más pagamos de toda España por obra y gracia de Esquerra Republicana y de Pere Aragonès, con genuflexión de Salvador Illa y palmas de los comunes. Vuelve el tripartito, igual de malo que los anteriores. Da lo mismo que en el Gobierno esté Junts a que no lo esté: sigue el despilfarro, la mentira constante, la inestabilidad política permanente, mientras engordan la Administración y suman altos cargos. Ustedes son un lastre para las familias, para las empresas, para los autónomos y para la economía en general.

Y yo me pregunto: ¿a dónde va a parar todo ese dineral que ustedes recaudan con el esfuerzo de todos los catalanes? ¿A mejores escuelas? No. ¿A más hospitales? No. ¿Medidas para la creación y el retorno de empresas? No. ¿Más residencias de mayores? No. O, bueno, solamente si gana Rufián, que hay que ser muy torpe o tener mucho morro para decir según qué cositas, señor Campuzano. Insisto, ¿dónde va todo ese dineral que ustedes recaudan? Pues miren: ¿embajadas por medio mundo? Sí. Y, visto el éxito de la última excursión del presidente, ya las pueden cerrar todas. ¿Millones para TV3 y Catalunya Ràdio? Por supuesto, bien de propaganda. ¿Chirringuitos que no sirven para nada? También. Altos cargos a mansalva y con sueldazos, para esto necesitan ustedes quince impuestos propios, y los que hagan falta, porque su fiesta procesista no se paga sola. Y les tendría que dar vergüenza, señora *consellera*, pero, claro, para eso primero hay que tenerla. ¿Sabe lo que les digo? Que su gobierno y el separatismo son la peor rémora para Cataluña.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, un parell d'aclariments. En primer lloc, malgrat el dèficit fiscal que comentava, Catalunya no és la comunitat autònoma amb la pressió fiscal més elevada: està entorn, o propera, al quaranta per cent; la mitjana de la zona euro, quaranta-dos per cent; països nord-europeus, nòrdics, quaranta-nou per cent. I això és així. I, de fet, per sota de la pressió mitjana de l'Estat només hi trobaran Irlanda i alguns països de l'Europa de l'Est. I això és així perquè en la gestió pressupostària la màgia no existeix. Rebaixes fiscals s'equiparen a retallades, un concepte que coneixen vostès prou bé.

El nostre model és un altre; és el model que indica el consens social, de fet, de la darrera enquesta del CEO, on el vuitanta-dos per cent de la població es mostra favorable, un vuitanta-dos per cent, a mantenir o incrementar la pressió fiscal a canvi de mantenir o millorar els serveis públics. Només un dotze per cent dels enquestats aposta per rebaixes fiscals.

I preguntava a on van aquests recursos. Doncs miri, en el darrer pressupost, que s'acaba d'aprovar a aquesta cambra, el cinquanta-tres per cent de tot l'increment a educació i a salut, més mestres que mai, més inversió en atenció primària de la salut que mai; per tant, tot aquest reforç segur que no el podríem fer si assumíssim les polítiques d'aquells que exigeixen rebaixes fiscals. Com l'hi deia, la política econòmica i pressupostària d'aquest Govern es pot resumir en tres paraules: benestar i prosperitat compartida.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els protocols d'assetjament a les universitats.

Pregunta al Govern sobre els protocols d'assetjament a les universitats

310-00479/13

Formula la pregunta el diputat David González Chanca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

David González Chanca

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i totes. Consellera, aquestes darreres setmanes hem conegut la condemna d'un professor per assetjament sexual a una universitat catalana que ha acabat amb la suspensió de les funcions d'aquest. Vagi per endavant la nostra total condemna d'aquests fets com de qualsevol altre tipus d'agressió sexual o violència masclista que es pugui produir a casa nostra o arreu del món. Volem denunciar aquest fet sense demagogia, amb responsabilitat i amb la necessitat d'abordar les mesures que facin falta per tal de garantir que casos com aquests no es tornin a produir tot i sabent la lentitud i les dificultats d'assolir aquest objectiu.

Amb aquest motiu, li preguntem, consellera, si, arran de les darreres notícies, el Govern ha valorat alguna mesura extraordinària per revisar els funcionaments dels protocols contra l'assetjament i, si és així, quines són les opcions que s'estan treballant i valorant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Sí; els assetjaments sexuals, les violències masclistes i LGTBI-fòbiques no són alienes a l'àmbit universitari, i les universitats tenen l'obligació de prevenir la seva aparició i també de reparar les persones que les hagin patides. L'actuació del Govern no respon a aquests casos recents, sinó que portem un any treballant en l'elabora-

ció d'un protocol guia entre els departaments de Recerca i Universitats i Igualtat i Feminismes i les unitats d'igualtat de totes les universitats precisament per reforçar els protocols vigents per garantir la diligència deguda, aquestes respostes àgils, adequades i molt més centrades en l'àmbit de la prevenció que no pas en el mecanisme de denúncia; ara bé, també establint els estàndards per a l'actuació en matèria d'investigació i de sanció, si s'escau.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, consellera. Aquest considerem que és el camí correcte. Al nostre grup, com crec que a la immensa majoria dels grups parlamentaris que estem aquí representats, ens preocupen sempre el masclisme i les violències masclistes que succeixen a tots els sectors de la societat, evidentment, i el sistema universitari, el món científic, els espais de recerca, els espais de coneixement no estan absents de cap manera de cap agressió masclista. De fet, tenim molt clar que a dia d'avui encara no s'han pogut transformar del tot tots els espais tradicionalment reservats per als homes per tal d'assolir que siguin espais veritablement igualitaris amb l'objectiu de garantir les mateixes oportunitats per a tothom, també en les investigacions científiques i els treballs doctorals.

Ens preocupa el cas que hem conegut, ja que creiem que posa de relleu febleses que no es poden tornar a repetir i que es desencadenen altres possibles situacions que cal analitzar i que cal revisar. Ens hem de plantejar si els mecanismes que tenim per fer front als assetjaments sexuals són els adients a dia d'avui, si hem fet tot el possible per evitar que aquestes situacions hi passin o no hi passin i si s'ha protegit i reparat correctament la situació de discriminació i injustícia que han patit les víctimes.

L'autocrítica és general, sense buscar cap tipus de responsabilitats ni responsables. Interpel·lem totes les institucions, tots els partits polítics, mitjans, societat en el seu conjunt i el sistema universitari de recerca en particular.

Consellera, la nostra demanda, el nostre prec és molt clar: si vostès volen iniciar un pacte per revisar els protocols, per modificar-los i per millorar-los, hi trobaran el Partit Socialista, al seu costat, tal com acaba de dir, perquè tenim molt clares les nostres prioritats i refermem una vegada més, i les que facin falta, el nostre compromís de tolerància zero davant qualsevol tipus de violència contra les dones.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Miri, vaig ser vuit anys directora de la unitat d'igualtat d'una universitat, i en vuit anys mai la Generalitat va supervisar ni acompanyar les polítiques d'igualtat de les universitats. I això ha canviat aquesta legislatura.

Justament ahir, el Consell Interuniversitari de Catalunya, la seva junta, aprovava aquest protocol guia d'àmbit universitari, que pretén dues coses molt bàsiques: impulsar la revisió dels protocols que es deriven dels canvis normatius recents i, dos, acompanyar en els estàndards de la implementació dels protocols.

Com deia, passem el focus principal a la prevenció, i això implica, doncs, tot un seguit d'accions d'informació, de sensibilització, de formació, també de capacitat de detecció de les violències, d'identificar els factors de risc. Per exemple, estableix que un professor que tingui una relació afectiva amb una estudiant no la pot supervisar o no la pot avaluar. I, després, en l'àmbit de la reparació, estableix també quins són els estàndards de l'acompanyament, els tempos dels procediments d'investigació i què implica la reparació i les garanties de no repetició.

Però, a més, estarem acompanyant també les unitats d'igualtat amb més recursos per poder fer aquesta acció preventiva, amb més recursos econòmics; també

amb l'activació dels serveis de la xarxa especialitzada en violències masclistes, és a dir, per tenir una derivació efectiva, i al mateix temps també estarem acompanyant les unitats d'igualtat, formant-les en capacització perquè puguin, doncs, tenir moltes més eines al seu abast per detectar les diferents formes de violència masclista.

Per tant, tenim el protocol guia en marxa. Com saben, hi ha autonomia universitària, cada universitat té el seu, l'ha d'aprovar el seu consell de govern, però els estàndards a nivell de país hem vingut a garantir-los de manera igual a totes les universitats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la seguretat davant els ciberatacs.

Pregunta al Govern sobre la seguretat davant els ciberatacs

310-00480/13

Formula la pregunta la diputada Assumpta Escarp Gibert, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, vicepresidenta. A l'octubre va ser el Consorci Sanitari Integral; fa unes setmanes, l'Hospital Clínic de Barcelona; s'han detectat aquests darrers dies intents a l'Hospital Josep Trueta, Sant Pau i Vall d'Hebron; més el coneixement d'una onada internacional de ciberatacs sobre centres sanitaris que, sorprenentment, el Govern va desvincular de l'atac del Clínic, no sabem per què.

Hem vist conseqüències immediates: desprogramacions, pèrdua d'accés a informes i diagnòstics, més les conseqüències econòmiques i legals que se'n poden derivar, atenent que encara no coneixem l'abast i, per tant, el volum i el tipus de dades que estan en mans dels ciberdelinqüents.

Els experts consideren que els centres hospitalaris són diana, tant per l'acumulació de dades personals amb informació sensible com pel propi paper determinant de la salut en el benestar social. La manca de personal format en ciberseguretat i l'obsolescència dels equips informàtics, junt amb l'accelerat procés de digitalització, són part del problema, segons indiquen els experts.

Hem parlat de ciberatacs i volem preguntar sobre ciberseguretat, sobre la protecció del sistema sanitari i sobre la relació i coordinació de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya amb el *plan nacional de ciberseguridad*.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí; gràcies, vicepresidenta. Diputada, compartim aquesta preocupació pels ciberatacs en l'àmbit hospitalari. I, de fet, a tot arreu, un dels principals perills que tenim les administracions, les empreses, les entitats –també per l'aposta de transformació digital que estem fent–, doncs, justament és aquest. Algunes dades: l'any 2021 a Catalunya hi va haver 1.700 milions de ciberatacs; d'aquests, dos mil varen ser amb incidència. En aquest sentit, en dades relatives, el 99,98 per cent els vam poder repèllir; per tant, la taxa de protecció és realment molt alta. L'any 2022 es van multiplicar per sis a nivell mundial els atacs, i, concretament, en l'àmbit sanitari, van créixer un seixanta-quatre per cent.

De fet, la qüestió és..., l'objectiu que tenen darrere aquests atacs: és obtenir diners, extorsionant. En el cas del Clínic, va ser l'atac més important que ha rebut Catalunya, doncs, amb una afectació de 4,5 terabytes d'informació. Per tant, és brutal, des

d'aquest punt de vista; molt més que els que hem tingut fins ara. I en un sector i en un hospital, evidentment, molt crític, i amb una afectació molt important.

Hi varem posar tots els esforços, per recuperar. En aquests moments, ja estem entre el vuitanta - vuitanta-cinc per cent de la recuperació de l'activitat. Evidentment treballem perquè arribem al cent per cent de seguida, en els propers dies. Però, en qualsevol cas, també hi hem posat totes les eines pressupostàries i tècniques per evitar-los i treballar molt més conjuntament en tot l'àmbit sanitari.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Assumpta Escarp Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

La transformació digital ja era un repte en si mateix i la irrupció de la pandèmia va obligar a adaptar de forma accelerada els recursos tecnològics i humans a aquesta realitat.

Al nostre entendre, ens cal una defensa activa de ciberintelligència, coneixement de les tàctiques, tècniques i procediments dels atacants, per poder realitzar una prevenció, detecció i resposta eficaç.

Aquests dies hem vist sortir molts responsables: des del secretari de Telecomunicacions, l'Agència de Ciberseguretat, Mossos, els de Salut... I aquesta fragmentació és, al nostre entendre, una debilitat. Mentrestant, amb aquesta fragmentació, vol dir que els serveis informàtics dels grans centres hospitalaris que no són ICS no estan sota el CTTI –i, per tant, poc protegits. Tampoc sembla que l'Agència de Ciberseguretat els hi doni protecció, segons els seus propis estatuts.

Miri, nosaltres creiem que hem de fer més detecció, més contingència i més contenció; que els equips tecnològics han d'estar més segurs i protegits; que ens falta formació de les plantilles. El sector sanitari és massa llaminer. Hem de protegir dades, però sobretot ens cal protegir la vida i la qualitat assistencial dels nostres ciutadans i ciutadanes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Sí. Gràcies, vicepresidenta. Bé, diputada, li puc garantir que no hi ha hagut accés a l'historial clínic; per tant, la part de virtualització ha quedat protegida. En tot cas, són carpetes d'usuaris d'aquelles que guardem en el nostre ordinador. A nivell tècnic, sempre se'ns ha dit que això és molt perillós.

En tot cas, l'Agència de Ciberseguretat, juntament amb el CTTI, juntament amb els departaments implicats, hem treballat matí, tarda i nit per restablir la situació, i crec que realment el treball conjunt ha donat fruits.

Però, mirant el futur, i en compareixença, ja vaig explicar que, de fet, aquesta agència guanya un dotze per cent de pressupost, també més recursos humans, també un programa de suport per justament fer aquest salt que ens convé, i volem protegir tota l'Administració pública, tot el sector públic, i també l'àmbit local.

Estem preparats per fer-ho, ho estem fent desplegant detecció a 55.000 equips informàtics en l'àmbit sanitari, universitari i també local. I en aquest sentit detectem més que mai, analitzem els atacs per millorar la protecció: qui ens ataca, com ens ataca. I malauradament no em queda gaire temps per explicar més coses, però treballem prevenció, formació i resposta ràpida per protegir-nos molt més.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el traspàs del servei de rodalies.

Pregunta al Govern sobre el traspàs del servei de rodalia

310-00486/13

Formula la pregunta el diputat Jordi Orobítg i Solé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jordi Orobítg i Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Consellera Vilagrà, el dia 13 de març una avaria elèctrica va comportar una afectació de les línies R1, R3, R4, R7 i R8 de rodalies –bé, de fet, no és cap novetat–; una incidència més que cal sumar a les cent quinze incidències que va patir el servei l'any 2022.

Cent quinze és una xifra freda. Si ho aterrem una mica, el que podríem dir és que, de cada cinc dies laborables, quatre el servei té incidències. I si encara ho aterrem més, el que podem dir és que a centenars de milers de catalans cada dia s'aixequen amb la incertesa de saber si arribaran a l'hora a la feina, a l'entrevista de treball, a la universitat o a la cita que tenen amb el seu metge.

Amb aquesta realitat, home, no sobta, no estranya que el servei de rodalies sigui el transport públic pitjor valorat pels catalans en les enquestes que el Centre d'Estudis d'Opinió va fer l'any 2022 i que el puntuïn amb 2,5 punts per sota de la valoració que mereix, en aquest cas, amb un notable alt, la gestió del servei dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

En qualsevol cas, per mi no és estrany. Vull dir, no deixa de ser una paradoxa que d'aquells que critiquen la gestió del Govern cada dia amb tanta vehemència en aquest Parlament, més concretament des del Partit dels Socialistes..., siguin persones de la seva òrbita política els que comanden la gestió d'aquest servei en el nostre país.

Però nosaltres, des d'Esquerra Republicana, el que volem, el que necessitem, el que desitgem pel nostre país és comptar amb un servei ferroviari que funcioni, que estigui a l'alçada d'una societat moderna i eficient, perquè això millora la vida de les nostres persones i també, al mateix temps, millora la rendibilitat i l'eficiència de les empreses.

Ens consta que, arran de la indignació ciutadana que va sorgir arran de la incidència del 13 de març, fent-se ressò d'aquesta, va adreçar una carta a la ministra de Transports del Gobierno de España instant de nou el traspàs íntegre i efectiu del servei de rodalies.

I és per això que voldríem demanar que fes avinent quin és l'objectiu de la cimeira que vostè demana promoure amb aquesta carta adreçada a la ministra i quins resultats n'espera obtenir el Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Laura Vilagrà i Pons, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, bé, com vostè explicava, el 14 de març, l'endemà d'aquest dia fatídic, un altre més, vàrem adreçar una carta a la ministra de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana, la senyora Raquel Sánchez, reclamant el traspàs de Rodalies. Tan senzill com això. Catorze de març. No és anecdòtic. El dia abans, afectació... Ja no és notícia, moltes vegades, perquè és tant habitual. Però n'estem tips, n'estem farts d'aquesta situació. L'Estat no se'n surt, amb Rodalies, a Catalunya.

Setmana passada, com tantes altres: cinc línies afectades, caos, milers de persones afectades, com vostè deia. Anar a treballar, anar a estudiar o anar al metge és sovint una aventura si vas amb ferrocarrils. Incidències, retards, mal servei.

Si analitzem les dades dels darrers mesos, no millorem. Del setembre del 2022 al febrer del 2023, cent quinze dies d'incidències. Una barbaritat, una mitjana de quatre dies, dels set de la setmana, amb afectacions. I això, evidentment, Catalunya no s'ho pot permetre en termes socials, econòmics i de respecte a la ciutadania.

Per tant, volem materialitzar aquest traspàs, llargament reivindicat, també en aquest Parlament, i per això aquesta reivindicació d'una cimera de l'Estat amb la Generalitat per acabar d'una manera definitiva amb aquesta negociació i culminar el traspàs.

A Catalunya som conscients que és important el transport públic; és vertebrador, és un servei essencial, és bàsic, i, per tant, ha de ser fiable i confiable, oimés amb emergència climàtica; el transport de tren és absolutament rellevant.

El Govern de Catalunya tenim experiència a gestionar el transport en tren o el transport col·lectiu. Per tant, som molt conscients que el tren és equilibri territorial a tot el país, és un factor de competitivitat econòmica, social i també ambiental. Per tant, per això volem gestionar Rodalies. I estem segurs que ho gestionariem molt millor. Tenim en compte l'experiència de Ferrocarrils de la Generalitat, un servei que hem ampliat, que hem reforçat, que hem millorat, un transport públic de qualitat. I evidentment, no podem esperar més. No podem esperar més, senyors del PSC. En el debat de política general varem aprovar, doncs, un acord, un traspàs, un plantejament sobre el model de traspàs. I, en tot cas, on queden aquestes bones intencions quan ni tan sols es respon una carta? Per tant, com es deia, fets, no paraules, i, com diríem al Bages, bon desig, però amb les obres al mig.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els objectius de la campanya de foment de la llengua catalana.

Pregunta al Govern sobre els objectius de la campanya de foment de la llengua catalana

310-00487/13

Formula la pregunta la diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Consellera, provem-ho en català, molt per parlar i molt per viure. Aquest és el lema de la nova campanya del Govern de la Generalitat per fomentar l'ús social de la llengua, un dels grans reptes de país, tant de present com també de futur. Cal que la ciutadania, especialment les persones més joves, percebin el català com una llengua útil en tots els àmbits de la seva vida, que la coneguin i que la utilitzin sense por. Una campanya que recupera un personatge estimadíssim com és la Queta, que l'any 2005, per cert, amb Miquel Pueyo al capdavant de la Secretaria de Política Lingüística, ja donava corda al català i que ara ho fa, a més, incorporant la diversitat i els diferents accents de la llengua.

Però l'aposta del Govern per l'impuls del català, de l'aranès a l'Aran i de la llengua de signes catalana, va molt més enllà d'una campanya institucional, ja que més de la meitat de les cent mesures que va aprovar el Govern per al foment de la llengua ja estan molt avançades, com, per citar-ne algun exemple, el conveni amb la Federació d'Autoescoles de Catalunya per incentivar l'ús de la llengua catalana en els exàmens de conducció, o també el fet que s'hagi multiplicat per deu l'oferta formativa de cursos de català.

Voldria fer esment especial de la presentació de la nova plataforma de vídeos en català que ara fa unes setmanes es donava a conèixer per part de la Corporació Catalana de Mitjans i que ja estarà operativa a partir del mes de setembre; perquè ens entenguem, aquesta mena de Netflix en català que ha de posar a l'abast de tothom continguts audiovisuals en la nostra llengua, sèries, pel·lícules, però també videojocs, per apropar-nos al públic més jove, o també continguts pedagògics que estaran disponibles en aquesta plataforma, que, per cert, implica una inversió importantíssima per part del Govern de la Generalitat.

Per tant, més d'un centenar de mesures concretes que es tradueixen en accions transversals en tots els àmbits, en la salut, en la cultura, a Interior, a Justícia... –podríem citar-los tots–, amb l'objectiu de fomentar l'ús social de la llengua, amb l'objectiu que cada cop més persones utilitzin el català en tots els àmbits de la seva vida, i en aquest context de feina feta, en aquest context de totes aquestes mesures que s'estan treballant, voldríem saber, consellera, quin és l'objectiu que persegueix aquesta campanya institucional per al foment de la llengua?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Sans, efectivament, com tots saben, el català és una prioritat d'aquest govern. Ho és des del primer moment de la legislatura i, de fet, des de l'inici volíem fer aquesta campanya de sensibilització de l'ús del català. Està inclòs, efectivament, com vostè deia, dins les cent mesures que va aprovar el Govern, que són cent mesures que es fan des de diversos departaments, de manera immediata, i que anirem veient i aniran sortint amb tots els consellers.

Efectivament, recuperem la Queta, la Queta..., l'estimada Queta, una Queta entranysable per a tots aquells que hi érem o que la recordem. La Queta és de l'any 2005, per tant, vol dir que tots els novinguts al nostre país a partir del 2005 no la coneixen i que gairebé tota la gent de menys de vint anys tampoc la reconeix. Per tant, és una Queta que l'any 2005 era una sola Queta amb una sola veu, un sol accent, una sola forma. I aquesta nova Queta de l'any 2023 són moltíssimes Quetes, molt diverses, amb moltíssimes formes, amb molts accents i amb moltes veus, que és el que volem, que és representar la ciutadania del nostre país, que tothom s'hi senti reconegut, en aquestes noves Quetes. Aquesta Queta l'hem animat, l'hem digitalitzat, té braços, cames, i per tant fa això, que tenim un temps moltíssims personatges que anirem veient al llarg de tota la campanya.

Vam fer l'inici de la campanya la setmana passada amb un espot, amb l'inici d'una nova web en la que podrem veure recursos lingüístics per al foment del català, i a més a més, amb una cançó, una cançó que s'enganxa moltíssim, i que tenim la sort de tenir i de comptar amb les veus dels Tyets, del Xavi i l'Oriol, del Kelly, el cantant de Koers, i de Marala, i per tant, això ens fa que tinguem aquestes veus diverses, que és el que necessitem, amb molts accents.

Seguirem al juny, la Queta anirà per tot el territori, el setembre-octubre, la Queta anirà a les escoles, i l'any vinent el que volem és que cada un dels departaments la incorpori en els seus àmbits, i per tant, veurem Quetes, tota la campanya seguirà en tots els diversos àmbits del departament. A qui va dirigida? A un espectre molt ampli, des dels que parlen sempre en català o canvien molt ràpidament de llengua, fins als que la coneixen però no la utilitzen massa, per tant, a un espectre molt ampli, i per tant, això és el que ens diu la campanya: «Provem-ho en català. Molt per parlar, molt per viure.»

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'acció exterior

310-00490/13

Continuem. Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'acció exterior. Formula la pregunta el diputat Francesc de Dalmau i Thió, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Francesc de Dalmases i Thió

Presidenta Borràs, avui Rubí està de dol. També ho estem a Junts per Catalunya.

Conseller, el Govern coneix quantes persones de la societat civil organitzada o dels governs del president Torra i del president Puigdemont continuen perseguides per una acció exterior que era legal i que era la democràtica? Conseller, el Govern coneix que existeix un exili belga liderat pel president Puigdemont, que continua assetjat i perseguit per la diplomàcia, la justícia i els serveis secrets espanyols, també per com confronten amb l'Estat espanyol a l'exterior?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Roger Torrent i Ramió, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Roger Torrent i Ramió)

Gràcies, vicepresidenta. Òbviament, que en som conscients, i de fet, en som tan conscients que la primera visita a l'exterior del president Aragonès va ser justament a Brusselles, i hem denunciat..., hem aprofitat l'acció exterior, entre moltes altres coses, per denunciar aquesta situació, sigui on sigui, sigui a Llatinoamèrica o sigui davant de Nacions Unides, i ho continuarem fent tant com podem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Zero autocrítica, conseller. Miri, la gira del president Aragonès ha estat un desastre sense paliatius. Ens expliquen una reunió amb el president de Colòmbia i surten amb la cua entre cames. Ens expliquen una reunió amb la vicepresidenta de l'Uruguai i marxen amb la cua entre cames. Per tapar-ho, ens expliquen una reunió amb l'*intendente* de Canelones, que mereix tot el respecte, però no és la feina de la màxima autoritat de Catalunya.

Com a Esquerra, facin el que vulguin; com a govern, no ens avergonyeixin. Ha costat molts anys tenir una certa credibilitat a l'exterior. No ho poden malmetre en una setmana. Acceptar la tutela de la diplomàcia espanyola és una esmena a la totalitat a l'acció exterior dels presidents Puigdemont i Torra. Si hi hagués hagut el 155, no hauríem vist gaire diferència, amb copets a l'esquena de l'ambaixador espanyol i amb banderes espanyoles arreu.

La consellera Serret ha parlat de millorar la imatge de la societat catalana. Miri, des de l'any 17, però molt abans, si alguna cosa fa coneguda i reconeguda la societat catalana a l'exterior és la seva determinació democràtica. És l'Estat espanyol qui necessita netejar la seva imatge predemocràtica i de repressió a l'exterior, i això no ha de ser feina del Govern de Catalunya.

Si Junts anéssim amb la cultura de vots, estaríem contents per aquest fracàs, però estem dolguts, estem profundament decebuts. I, precisament, perquè som una oposició responsable, precisament perquè estem compromesos amb el país, els diem que els podem ajudar a evitar aquests ridículs.

Miri, hi ha una norma d'or en les relacions internacionals: discreció per obtenir resultats. El diputat Rius sap el que és treballar discretament per aconseguir que el president de Catalunya, president Puigdemont, es reuneixi amb l'expresident Jimmy Carter. Però primer de tot necessitem que rectifiquin.

Conseller, es comprometen a no malmetre més la imatge de Catalunya a l'exterior?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball

Atès que em toca respondre a mi, perquè la consellera Serret està assistint a una reunió al més alt nivell del Rleg, que també volem liderar, també volem ser actius

des d'aquest punt de vista a nivell europeu, ens preguntàvem com és que, o quin és el factor tan poderosament urgent que fa que ens haguem saltat, que s'hagin saltat fins i tot la cortesia parlamentària i no esperar que hi hagi la consellera Serret per respondre. I ara ja tenim la resposta: fer aquest míting. El que tocava era fer aquest míting. Era urgent poder culminar una campanya que hem vist aquesta setmana i que, per cert, no es diferencia gaire dels comentaris que feia ara fa una estona la diputada Roldán i aquella part de l'hemicicle.

Miri, el viatge del president i la consellera Serret ha estat un èxit, sense palliatius: set reunions amb governs estatals, cinc de les quals amb cinc ministres; trobada amb dos expresidents, l'expresident Mujica i l'expresidenta Bachelet, i trobades també amb sis institucions de caràcter regional, algunes, d'altres de caràcter legislatiu, com el Congrés argentí o el Congrés colombià i el Parlament uruguaià. Per cert, del seu relat, se'n desprèn un eurocentrisme que jo em faria mirar. *(Alguns aplaudiments.)*

Per tant, el viatge ha estat un èxit des d'un punt de vista institucional, des d'un punt de vista dels temes tractats, que no li deuen semblar importants ni l'economia, ni els aspectes socials, ni la defensa dels drets humans, ni la memòria històrica, que són alguns dels elements que s'han posat sobre la taula. Amb dificultats, òbviament, perquè hi ha unes pressions molt grans, i vostès ho coneixen perfectament. Perquè, de fet, jo li podria preguntar sobre els resultats de l'etapa immediatament anterior al Departament d'Exteriors que va provocar en un any i mig gairebé tantes reunions ministerials com en un viatge de nou dies que ha fet el president Aragonès i la consellera Serret. Però no ho faré perquè no vull menystenir la feina que comporta tenir una agenda internacional potent com la que hem demostrat en aquest viatge. Sempre exercim l'acció exterior amb responsabilitat, amb el més alt sentit institucional i amb desacomplexament, que és el que hem fet... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Conseller, se li havia acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la fiscalitat

310-00491/13

Continuem amb pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la fiscalitat. Formula la pregunta el diputat Joan Canadell i Bruguera, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joan Canadell i Bruguera

Bon dia, presidenta, diputats... Consellera Mas, «els catalans patim l'IRPF més alt de l'Estat per ingressos entre setze mil i trenta mil euros anuals», portada de di-lluns a *El Periódico*. Considera que de setze mil a trenta mil euros són rendes altes?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Mas Guix, consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputat. Sincerament, em sap greu veure que un grup com el de Junts per Catalunya, que fins fa pocs mesos lideraven la conselleria de Catalunya, s'apunti al relat de presentar Catalunya com una mena d'infern fiscal i fer-ho acompanyats, doncs, de Ciutadans, del PP i de VOX, i especialment quan la fiscalitat a Catalunya ara és idèntica a la de fa uns mesos enrere, amb dues precisions, això sí: un ajust fiscal a l'alça pels pisos buits per a aquells tenidors propietaris de més de quinze immobles i un ajust a l'alça per a aquelles persones de més de 20 milions d'euros de patrimoni.

Però també hi ha un punt d'incoherència quan defensen esdevenir la Dinamarca del sud, recordem-ho, una pressió fiscal del quaranta-nou per cent, i els sedueix, mentrestant, una política ayusista, una política que no és neutra, una política fiscal que implicaria, aterrant-la a Catalunya, que ens assegússim amb el conjunt de docents del sistema docent i els expliquéssim que hauríem de reduir el finançament a les escoles en un vint-i-quatre per cent; en salut, en un dotze per cent; serveis socials, trenta per cent; cultura, vuitanta-cinc per cent –perquè, certament, no tenim un estat que ens defensi la nostra cultura–, o en recerca, un setanta-dos per cent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Consellera, a qui ha respost? A mi no, eh? La pregunta que li he fet era una altra.

Consellera, la majoria de les comunitats autònomes han deflactat l'IRPF, han incrementat mínims personals i familiars i han reduït el marginal del tram més baix, com nosaltres demanàvem a les negociacions dels pressupostos. Però vostès no han volgut rebaixar la pressió fiscal i ja som els que més paguem a les rendes més baixes.

Per cert, senyor Illa, vuit comunitats autònomes amb governs socialistes han abaixat l'IRPF. Però per vostès els catalans hem de seguir sent de primera a l'hora de pagar, de segona a l'hora de rebre, i això vol dir més dèficit fiscal.

Consellera, enguany els catalans farem un nou rècord, pagarem més impostos que mai: 5.000 milions d'euros més, 2.000 dels quals es quedaran a Madrid en forma de més dèficit fiscal, el quaranta per cent. Però, tot i això, el tripartit no ha volgut rebaixar almenys en tres-cents euros la pressió fiscal, que és el que els demanàvem amb les nostres mesures sobre l'IRPF.

Miri, consellera, a pregunta nostra, el seu departament ens ha dit que estimava que la deflactació de l'IRPF afectaria el vuitanta-nou per cent dels contribuents i que hauria tingut efecte al pressupost el 2025, però repercutiria ja a les butxaques dels ciutadans, amb una reducció que, amb la nostra proposta completa, suposava entre cent i dos-cents euros per ciutadana. I ara és quan cal ajudar la gent.

I no enganyi, consellera, dient que en valor absolut les rendes més altes ho notarien, perquè proporcionalment les rendes més baixes serien les més afavorides amb la nostra proposta. És el que passa amb un impost progressiu.

I sobre l'efecte en el pressupost del 2025, consellera, si el seu Govern tingués un mínim d'intenció de complir el compromís del seu president de culminar el procés d'independència, hauria de ser la primera defensora d'abaixar ara els impostos. Perquè quan siguem independents, els 20.000 milions de dèficit fiscal ens permetran un pressupost un cinquanta per cent superior a l'actual i podrem tenir els impostos més baixos de la península i gaudir del benestar nord-europeu. Però ni tenen intenció de culminar la independència ni els importa que enguany les classes baixes i mitjanes siguin més pobres i les que més paguen de tot l'Estat mentre vostès puguin seguir ocupant cadires.

I, consellera, l'enquesta del CEO diu que el cinquanta per cent..., el cinquanta-sis per cent dels catalans vol que s'abaixi l'impost de successions. Però tampoc en això han escoltat la gent.

Consellera Mas, quan serà el moment d'abaixar els impostos als catalans? Pensen fer res per reduir i eliminar el dèficit fiscal?

I sobre el CEO, per cert, preguntin si la gent està d'acord en pagar més impostos a canvi que es quedi el quaranta per cent a Madrid. A veure que responen a l'enquesta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Hisenda.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, d'entrada, en el debat sobre la fiscalitat, és evident que compartim o coincidim en la denúncia sobre el dèficit fiscal, abans ho comentàvem amb el partit del PP. Però que també és una llàstima que altres grups d'aquesta cambra, i especialment el PSC, doncs, no se sumi a aquesta denúncia, partit que ostenta, doncs, el Ministeri d'Hisenda i que, per tant, podria fer alguna cosa per modificar el sistema de finançament autonòmic.

Li demanava abans més coherència en la crítica, perquè és evident que els millors pressupostos possibles serien els d'una Catalunya independent, però aquesta evidència no va impedir que el conseller Giró i el Grup de Junts, doncs, aprovessin i celebrassin els pressupostos de l'any anterior, de l'any 22. I, de fet, el treball que vam heretar dels pressupostos 23 sap prou bé que no incorporaven, doncs, cap modificació fiscal.

En tercer lloc, Catalunya només ocupa la primera posició en pressió fiscal en l'impost al patrimoni, impost que paga l'u per cent de la població més rica. I aquí cal recordar que l'Estat va aprovar recentment l'impost a les grans fortunes amb un tipus màxim superior al de Catalunya i que el seu grup hi va votar a favor a Madrid. Després, de forma incomprensible, s'abstenien en aquest Parlament quan miràvem de retenir a Catalunya...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el grau d'execució dels corredors ferroviaris establerts com a prioritaris per la Unió Europea

310-00492/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el grau d'execució dels corredors ferroviaris establerts com a prioritaris per la Unió Europea. Formula la pregunta el diputat Ramon Tremosa Balcells, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Ramon Tremosa Balcells

Presidenta Borràs, membres de la Mesa, conselleres i consellers, diputades i diputats... Conseller Fernández, fa dues setmanes el Govern espanyol va anunciar una inversió de 16.000 milions d'euros per al corredor ferroviari atlàntic.

Què ens pot dir sobre el Corredor Mediterrani? Com tenim el grau d'execució?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Juli Fernández i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades..., diputat Tremosa, doncs el grau d'execució del Corredor Mediterrani és molt millorable i vostè n'és segurament molt co-neixedor. N'és perquè des del 2011, quan vam crear l'agenda catalana per al Corredor Mediterrani, el que tenim són bàsicament retards i una capacitat d'execució molt més alta i molt millorable.

I, per tant, continuem aquí treballant perquè tot allò que estigui a les nostres mans afavoreixi que el Corredor Mediterrani sigui una realitat al més aviat possible, perquè no és només una necessitat de la societat catalana de millora de l'economia catalana, de millora de la vida dels catalans i de les catalanes, sinó que també és un compromís europeu, un compromís europeu dels més rellevants des del punt de vista estructural i que transforma d'una manera profunda la capacitat de moure's i que, a més a més, enfoca el repte del canvi climàtic, de l'emergència climàtica que estem vivint; i, per tant, tenim la necessitat de poder-hi avançar amb el govern de l'Estat, que és qui lidera, i amb la societat catalana i els grups parlamentaris i els partits po-

lítics, que crec que tenim un consens ampli en que és una necessitat que fa anys que cal que sigui realitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Conseller, l'any 2020 el delegat del govern espanyol per al Corredor Mediterrani va dir públicament que el tram català de Martorell a Castellbisbal s'inauguraria l'any 2021. Som a la primavera del 2023 i, com deia la meva padrina, el més calent és a l'aigüera.

L'any 2020 també l'empresa SEAT, una de les moltes empreses catalanes que se'n podrien beneficiar, va qualificar l'estalvi de costos de transport que tindria quan pogués exportar en tren i no en camió: quatre-cents euros per cotxe. Una altra gran empresa al Baix Llobregat, el grup CELSA, que mou cada any entre vuit i deu mil tones de ferralla, en camió totes, se'n podria beneficiar. Són dues grans empreses que competeixen en inferioritat de condicions amb els seus competidors internacionals perquè no tenen encara aquest ferrocarril. Però, malauradament, el PSC, que governa a l'Estat espanyol, i Podem, doncs no mostren..., no els sento parlar cada dia d'aquesta qüestió. I podríem millorar en certa manera en aquest sentit, l'execució d'aquesta infraestructura.

A més, el Govern espanyol està construint un tercer fil d'ample europeu que vol combinar tràfics d'amplada ibèrica i europea en una mateixa línia; és a dir, els trens de rodalies i els trens de mercaderies compartiran una mateixa línia. Això no és un disseny òptim. L'òptim seria un disseny segregat de tràfics que el faria molt més eficient. A Rodalies del Baix Llobregat hi circulen entre cent trenta, cent setanta metres diaris; a més a més, no s'estan construint apartadors, que és el que a països com Alemanya fa possible que s'apartin els trens de mercaderies i els de passatgers puguin passar més de pressa. Per tant, doncs, no anem bé. Molts experts diuen que aquest tercer fil se saturarà molt aviat i tindrà problemes de manteniment. Què en pensa, vostè?

I, finalment, una valoració més política. Esquerra ha gaudit aquests últims anys, perquè els votants catalans l'hi van donar, d'una posició privilegiada al Congrés dels Diputats. No creu que Esquerra hauria pogut fer més des del grup parlamentari, des del Govern, per condicionar les investitures i els pressupostos que han aprovat repetidament perquè això s'accelerés? Quina és la seva opinió sobre aquest punt? Hem guanyat prou autogovern, hem condicionat prou l'obra del Govern espanyol a Catalunya?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Jo crec que compartim els objectius: capacitat, prestacions, resiliència i integració. Jo crec que aquestes són les principals qüestions que el Corredor Mediterrani ha de tenir. I permeti'm parlar-li de la part d'integració. El Govern de la Generalitat, quan jo li deia «fem tot allò que està a les nostres mans perquè millori la vida de la gent», és que en els polígons d'activitat econòmica la connexió ferroviària és essencial. Vostè ara ho plantejava, però no només en aquests existents, sinó en els nous que farem. Catalunya Sud, Quatre Pilans. Connexions amb una sortida ferroviària cap a Europa que ens permet fer el canvi modal, però que també ens permet ser competitiu. Per tant, nosaltres aquí treballant i preparats a les estacions intermodals; la de l'Alt Empordà, però també en aquestes que li plantejava.

I vostè em parlava de si podríem haver fet més. Segurament, en els onze anys des del 2011 podríem haver fet més; també des del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb les preguntes al president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva actuació en el viatge a Hispanoamèrica

317-00275/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. Sumándonos, por supuesto, al pésame y apoyo a los familiares de los fallecidos en Rubí.

Le pregunto, señor Aragonès, ¿cómo valora su gira hispanoamericana?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, vicepresidenta. En primer lloc, les meves paraules de condol als familiars i amics de les tres persones que han mort a Rubí. I el conseller d'Interior s'ha desplaçat a Rubí. Jo mateix he estat en contacte amb l'alcalde. I estem fent seguiment de les actuacions dels serveis d'emergència i..., esperar també la recuperació de totes les altres persones afectades.

Contestant a la seva pregunta, la valoració és molt positiva.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias. Una de las maneras de evitar el bochorno o el esperpento en esta vida es aceptar nuestra propia realidad. ¿Qué pensarían ustedes de mí si fuera por el mundo diciendo que el presidente de la Generalitat soy yo en lugar de usted? Pues pensarían que estoy como una regadera. Pero a mí jamás me va a ocurrir algo así, porque acepto mi realidad; trabajo para cambiarla, pero la acepto.

Usted no, señor Aragonès. Usted viaja por el extranjero dando a entender en sus pomposas intervenciones que es usted presidente de un estado, y resulta que no lo es. De ese contraste nacen el bochorno y el esperpento.

En primer lugar, en ridículos episodios protocolarios, quitando y poniendo banderitas de papel, espectáculo que ha avergonzado a todos, incluso a los suyos. En segundo lugar, incomodando a los anfitriones, que, evidentemente, se niegan a enviar a sus máximas autoridades, porque no pretenden enemistarse con un aliado.

Pero, lo más importante, lejos de aprovechar las visitas para difundir la cultura catalana y nuestro comercio exterior, se dedican a lanzar puyitas contra España, pellizcos de monja, sin duda, pero que allí no gustan por una razón muy evidente. Y es que la hispanofobia no cotiza en Hispanoamérica. No hace falta ser una lumbrera para entender algo tan sencillo. Es que no se lo han comprado ni los bolivarianos, que le han dejado plantado, señor Aragonès.

Hace cinco años, Oriol Junqueras y Carles Puigdemont ya sufrieron ese síndrome de vivir en una realidad paralela. «Treinta grandes democracias del mundo reconocerán la independencia de Cataluña», repetían a diario. El ridículo fue histórico, pero parece que usted, señor Aragonès, ha decidido imitarles y continuar por el camino del autoengaño. Pues, bien, puede usted viajar disfrazado de Napoleón y decir que su espíritu vive en usted, pero va a seguir sin ser usted el presidente o el jefe de estado. Así que acepte su realidad y dedique los 108 millones de Acción Exterior,

que es muchísimo dinero, a difundir la cultura catalana y ayudar a las empresas catalanas a implantarse fuera, en lugar de organizarse unas vacaciones de nueve días pagadas por todos, avergonzando a propios y a extraños.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Aquests darrers dies hem vist una aliança entre les dretes d'aquest Parlament per tal que el Govern de Catalunya no porti a terme acció exterior. Doncs sí, viatjarem pel món, explicarem la realitat de Catalunya, defensarem els interessos de la ciutadania de Catalunya, els interessos econòmics, els interessos socials, la necessitat d'enfortir els llaços culturals i també –també– el nostre compromís en matèria de defensa dels drets humans. Aquí, a Amèrica Llatina i a tot el món.

A vostè el que li molesta és que tinguem reunions d'alt nivell amb cinc ministres –amb cinc ministres– de tres països. Clar, a vostè potser els ministres d'Economia, d'Hisenda, els ministres de Presidència li deuen semblar poca cosa. En bona consideració té els seus companys de partit que han exercit aquesta responsabilitat, doncs, al Govern espanyol si considera que són representants de segona.

Hem signat un acord amb la província de Buenos Aires, amb el qual, evidentment, podrem millorar encara i enfortir la cooperació. Hem tingut l'oportunitat d'explicar al president de la Cambra de Representants de Colòmbia tots els interessos compartits que hi ha entre els dos territoris. A vostè potser li sembla un càrrec petit. En tot cas, ho podria explicar a tots els que han estat presidents al Congrés dels Diputats per part del seu partit.

En definitiva, vostès el que volen és que Catalunya no faci acció exterior. Doncs, miri, mala notícia: en farem, la seguirem fent i amb molta més intensitat. Perquè avui la defensa dels interessos de Catalunya no es limita a actuar dins dels propis límits del territori, sinó que sobretot es fa també –també, no exclusivament, però també– interactuant amb altres institucions, altres organitzacions d'arreu del món.

Ho farem aquí, a Amèrica Llatina i a tot arreu. Per tant, podrà seguir queixant-se, que el Govern seguirà exercint acció exterior decidida des de Catalunya per defensar els interessos de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les seves queixes amb relació al presumpte espionatge amb el programa Pegasus

317-00274/13

Formula la pregunta el diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Senyor president... ¿Cuándo dejará su actitud plañidera y victimista sobre las presuntas investigaciones a quienes han intentado liquidar nuestro ordenamiento democrático constitucional?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Jo deixaré de queixar-me de l'espionatge de Pegasus quan tinguem l'evidència que avui no estem sent espiats. Jo deixaré de quei-

xar-me de l'espionatge al qual han estat sotmesos els últims quatre presidents de Catalunya quan la justícia de l'Estat espanyol tregui la pols de la denúncia que tenim des de fa nou mesos presentada als jutjats d'instrucció. Jo deixaré de queixar-me de l'espionatge de Pegasus quan els representants institucionals de l'Estat espanyol donin la cara davant de la missió del Parlament Europeu i no els deixin plantats. Jo deixaré de queixar-me de l'espionatge de Pegasus quan la seva gent al Parlament Europeu i els seus eurodiputats de Ciutadans al Parlament Europeu deixin de situar una presumpció de culpabilitat sobre tots els responsables polítics per defensar simplement la independència de Catalunya de forma democràtica.

En definitiva, deixarem de queixar-nos de la vulneració dels drets individuals quan s'acabin aquestes vulneracions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, un estado democrático no es que pueda, es que *debe* defenderse de sus enemigos, y ustedes se han declarado de forma reiterada enemigos de nuestro estado democrático.

Los ciudadanos de un estado democrático de derecho no pueden quedar inermes ante los ataques de aquellos que buscan su destrucción y que lo hacen, además, de forma ilegal y usando el dinero de todos. Y es que el Estado debe vigilar los preparativos y las conspiraciones de los que anuncian que quieren liquidar la Constitución. Porque, si ustedes triunfasen en su propósito, habría impunidad, porque estarían blindados por su republiqueta de pandereta. Y si pierden, como en 2017, alcanzarían igualmente la impunidad por la vía de la despenalización urdida secretamente con el señor Pedro Sánchez y con la colaboración del PSC.

¿Debe acaso contemplar el Estado con las manos atadas cómo planean ustedes nuevos ataques ilegales para disolver sus estructuras? Y ¿se da cuenta, señor Aragonès, de que es usted una contradicción andante? Usted lloriquea diciendo que se le espía por el simple hecho de ser independentista, y lo ha vuelto a repetir aquí. Si usted hubiera sido investigado, señor Aragonès, sería porque usted, presumiblemente, formó parte de la trama cuyos cabecillas han sido condenados por sedición y por malversación.

¿Cree usted que está muy reprimido? Usted, como independentista, lleva más de una década proclamando que España nos roba y haciendo política en Cataluña, y vive en un palacio y cobra 150.000 euros al año, y es la más alta autoridad del Estado en Cataluña. Es socio prioritario del Gobierno de España, decide en el Congreso sobre las políticas que afectan a todos los españoles. Muchos quisieran lloriquear por sus ojos, señor Aragonès. Todos los represaliados del mundo quisieran ser como usted. De verdad, señor Aragonès, poco se les investiga con la que han liado.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Espiar l'adversari polític, en qualsevol democràcia seria una vergonya i, en canvi, vostè ho aplaudeix –vostè ho aplaudeix. Vostè vagi, vagi... Primer, deixi'm parlar a mi, que jo no he cridat quan vostè parlava, d'acord? Primer, això. (*Alguns aplaudiments.*) Aleshores, vagi vostè als seus amics del Partit Liberal Europeu i expliqui que, simplement, per la ideologia –per la ideologia– a mi se'm pot espia. Perquè ha vingut a dir això. Diu: «Clar, com que vostè vol la independència de Catalunya...» Ha dit: «Home, clar...» Diu: «És que vostè, fixi's quin privilegi que té, que el vota la ciutadania i pot exercir càrrecs electes tot i ser independentista.» Home, doncs moltes gràcies –moltes gràcies– perquè des del seu supremacisme ideològic, ens permetin, als que som independentistes, si ens vota la gent, que puguem exercir les nostres

responsabilitats. Perquè si jo he exercit responsabilitats polítiques és perquè m'ha votat la gent. I si hi ha un govern independentista al Govern de Catalunya, si hi ha un govern independentista és perquè l'ha votat la gent. I si no hi ha un govern del seu partit és perquè no els voten prou. Senzillament així. Per tant, espiar està malament, senyor Carrizosa. Espiar està malament, i això vostès ho haurien de tenir present.

I, escolti'm, si vostè considera que jo he fet qualsevol cosa il·legal, si vostè considera que soc un perill per a la seguretat nacional d'Espanya, ja pot anar corrent a la Fiscalia i presentar la denúncia, perquè totes les vegades que ho ha fet se n'ha anat amb la cua entre les cames.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les actuacions del Govern per a combatre la sequera i el decret llei de mesures urgents contra la sequera

317-00277/13

Formula la pregunta el diputat David Cid Colomer, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Bon dia, president. Sembla que algú s'ha confós i pensava que estava a la moció de censura al Congrés i volia ser Tamames. (*Rialles en un sector de l'hemicicle.*) Però, en tot cas, li volíem preguntar per la sequera. Fa quinze dies, la nostra presidenta del grup parlamentari, en aquesta mateixa sessió de control, li reclamava que entomés la sequera, no com un fet conjuntural, sinó com una situació que esdevindrà habitual. I, sobretot, el que li reclamava és que fes una esmena a la totalitat a la política de braços caiguts que han portat els darrers governs de la Generalitat.

A la vista dels fets, i també de la incertesa que ha viscut i viu encara el decret de la sequera, vostè creu que ha fet tot el que havia de fer, que ha fet prou davant de la situació de sequera?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Miri, en aquesta vida sempre es pot fer més, però si aquest Govern no hagués actuat, la declaració de l'estat d'alerta que hem hagut de fer en el darrer mes, al febrer del 2023, l'haguéssim hagut de fer molts mesos abans. Per tant, s'ha actuat, s'ha activat el pla de sequera, portem vint-i-nou mesos pràcticament sense pluges, o amb pluges que estan molt per sota del que havia estat habitual. Hem impulsat també un decret llei per donar eines als municipis perquè puguin fer contractacions d'emergència, entre d'altres qüestions. Tenim incorporades tota una sèrie d'inversions en l'àmbit de l'Agència Catalana de l'Aigua, que ens han de permetre afrontar mesures a curt, mitjà i llarg termini. I estem treballant, doncs, en poder fins i tot aprovar, el que serà, les properes setmanes, el pla hidrològic de les conques internes de Catalunya, que ens ha de permetre enfortir aquesta planificació a mitjà i llarg termini, precisament amb el treball conjunt amb els ens locals de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

President, lamento la seva resposta. Jo crec que viuen de rendes, després de setmanes que en el món local, les entitats però també l'oposició, li hem criticat la seva

manca d'ambició i de lideratge en aquesta qüestió. Avui, Dia Mundial de l'Aigua, era un dia perquè vostè rectificués i aprofités l'oportunitat.

Estem davant d'un govern que no té planificació ecològica. No la té amb la sequera, no la té amb els residus i no la té amb l'energia renovable. Estem davant d'un govern que no planifica, no dialoga, no acorda i, sobretot, no negocia. I planificar –si m'ho permet, president– no és prometre les residències on només pensen que poden guanyar vostès, i ja sap per què l'hi dic.

Vostè tenia avui l'oportunitat de parlar de moltes coses: parlar de com combatre el canvi climàtic, i no a través de macroprojectes o macroocurrències; de com reparar, per exemple, la xarxa d'abastament a punts com Badalona; d'aturar la seva privatització, per exemple, de l'aigua en el Consell Comarcal del Maresme; o fins i tot, debatre a Catalunya obertament per què podem regar camps de golf, per què podem omplir d'aigua –amb la nostra aigua– creuers al port de Barcelona, i hem de deixar de regar camps de pagesos.

I la meua pregunta és: no tindria sentit que el decret que avui debatrem l'haguéssim aprovat o debatut després de fer la cimera de la sequera, on podríem haver aportat propostes? No tindria sentit que aquest decret de sequera, o aquesta cimera, arribés fa molts mesos, quan portem vint-i-nou mesos que no plou a Catalunya?

Miri, president, nosaltres li anuncio que no donarem suport a aquest decret, ens abstindrem. I volem que serveixi d'avís. Vostè ho sap, mà estesa quan fem avançar Catalunya, però també oposició contundent quan les coses no es fan bé. I esperem que aquest vot i la incertesa sobre el decret serveixin per a què reflexionin i, sobretot, que facin d'una vegada per totes el que han de fer, que és... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Planificació n'hi ha. Hi ha uns plans hidrològics aprovats, es fan en termini i es fan per períodes concrets. Està en exposició pública i vostès hi han pogut participar. Per tant, crec que hem de ser rigorosos a l'hora de denunciar i fer la seva lliure activitat parlamentària.

Aquest mateix any es licitarà l'ampliació de la dessaladora de la Tordera, amb un import de 250 milions d'euros. El tràmit també per construir una nova estació de tractament d'aigua potable al Besòs, i fins al 2030 hi destinarem 260 milions d'euros. Es milloraran les estacions de tractament d'aigua potable de la conca del Besòs i del Llobregat, des d'ara i fins al 2027, amb una dotació, només per a aquest any, d'entrada, de 15 milions d'euros. I també triplicarem els ajuts per al transport d'aigua en camions cisternes per a qüestions d'emergència, arribant als 2 milions d'euros dels 800.000 que teníem fins al moment.

S'ha parlat amb vostès, abans de l'aprovació del decret llei per part del Govern; després, posteriorment.

El meu compromís és que, de la taula que hem convocat sobre la sequera, les mesures consensuades que en surtin, si cal, es poden incorporar en un futur decret llei que complementi el que debatrem avui aquí. Però el que no podem fer és quedar-nos de braços plegats i, doncs, esperar setmanes quan el que ens toca és continuar actuant ja amb molta més intensitat del que portem fent fins ara.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negociació del projecte de Hard Rock amb empreses i persones que han comès evasió i frau fiscals

317-00278/13

Formula la pregunta la diputada Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Primer de tot, el nostre condol i suport a les persones afectades per l'incendi a Rubí.

President, què en pensa, dels governs que abaixen els impostos del joc i que negocien i tanquen acords amb empreses i persones que practiquen l'evasió fiscal?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora diputada. Quan es va aprovar aquesta llei que vostè menciona sobre fiscalitat en el joc, jo, com a diputat, en aquest aspecte concret de la llei, vaig votar en contra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

A la moció que vam presentar recentment, per això, sí que hi va votar a favor. Miri, president, això és el que està fent el seu govern.

Gràcies a *La Directa* sabem que l'empresa a la qual el Departament d'Economia va atorgar la llicència per construir i explotar el casino de Hard Rock va ser creada per Ramon Cerdá. Sap qui és? Doncs un personatge que és a la presó per ser l'ideòleg, en paraules de la Fiscalia Anticorrupció, de crear empreses pantalla involucrades en trames com la Gürtel, el cas Nóos o estafes com la de Nueva Rumasa.

El 2014 va iniciar-se el concurs públic i el 2018 es va atorgar la llicència de casino a Hard Rock BCN IR3, SA. Al llarg de tots aquests anys, tota la documentació i informació va passar pel Departament d'Economia, del qual vostè formava part fins a ser-ne conseller. Aquesta empresa va ser creada el 2011. Posteriorment, el 2014, va ser adquirida per Veremonte i després va passar a mans de Hard Rock.

El seu president, James Francis Allen, apareix als Paradise Papers i és la persona amb qui la Generalitat actualment està interlocutant i tancant acords. Que vostès hagin negociat i negociïn amb empreses i persones relacionades amb el frau fiscal és extremadament greu. No sabem si ho van fer per què no en tenien ni idea i som davant d'una galdosa negligència o si, el que seria pitjor, ho sabien.

La portaveu del Govern va assegurar la setmana passada que no en tenien coneixement, que mirarien amb cura, amb atenció i preocupació aquestes informacions, i el seu silenci des de llavors és *eixordador* i inquietant també, sobretot, perquè vostès han signat un acord de pressupostos amb el PSC que els compromet a aprovar aquest semestre el pla director urbanístic que desencadenarà l'operació de compravenda per rescatar els terrenys de «la Caixa».

Miri, president, és incomprendible l'obstinació del seu govern i dels anteriors en tirar endavant un projecte que atempta contra la salut pública i el medi ambient, que només crea treball precari, que malbarata 120 milions d'euros públics i que obliga l'administració pública a assumir tots els riscos que els inversors no estan disposats a assumir.

Però que ho facin quan saben que és un projecte tacat de corrupció és un escàndol. Ja que som a la Setmana del Govern Obert, expliqui al país per què està disposat a tot per tirar endavant aquest projecte. I si no és així, revogui la llicència i acabi amb aquest projecte d'una vegada.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora diputada, aquest projecte a què vostè fa referència ve d'una llei aprovada al Parlament de Catalunya, que autoritza la creació d'aquests centres turístics integrals dins del consorci recreatiu turístic existent al nostre país, el de Vila-seca i Salou. Es va produir un procés de concurs públic i d'atorgament de llicències que va complir tots els procediments i, evidentment, es fa el seguiment i en cas que, del seguiment es determini que hi ha alguna actuació que no és correcta, doncs es procedirà a esmenar.

Vull recordar que el projecte original comprenia sis macrocentres, en aquest cas, doncs, que incorporarien casinos; es va reduir a un; per tant, es fa molt més adaptable al que són les capacitats del mateix territori. Per tant, aquest projecte és un projecte que ve d'un llarg historial, d'un llarg recorregut i, per tant, el govern el que fa és continuar els procediments que estan previstos i perquè qualsevol altra opció que, per part del Govern, comportés tirar enrere sense que hi hagués motivació suficient, comportaria una indemnització per lucre cessant de centenars de milions d'euros.

Aleshores, dit això, vostès sobre el Camp de Tarragona només parlen del Hard Rock per criticar-lo, evidentment. Però quines alternatives tenim? I les alternatives no només les hem de treballar de cara al futur, sinó que les treballem, com per exemple, la major implantació industrial que es produirà respecte als darrers vint anys a Catalunya, a Mont-roig del Camp amb l'empresa Iljin, components de bateries, com també tots els canvis que s'estan portant a terme amb el *hub* de descarbonització de la química de Tarragona per la captura de CO₂ o la millora de tractament d'aigües, que vaig tenir l'oportunitat d'inaugurar la setmana passada precisament també al polígon petroquímic de Tarragona o l'impuls, en tota la zona de Reus també, de totes les indústries en l'àmbit digital o la planificació de nous espais industrials.

Per tant, no només hem de dir allò que no ens agrada, i que en alguns aspectes potser tots podem tenir a la nostra opinió personal, sinó sobretot cal oferir alternatives a la ciutadania. Nosaltres apostem per un model molt més diversificat i la millor mostra són totes les inversions industrials que estan en el Camp de Tarragona des que exercim la presidència.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el pla general de seguretat i la manca d'actuacions per a combatre la inseguretat ciutadana

317-00280/13

Formula la pregunta al diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, su presencia en Colombia, con el plantón histórico del señor Petro, no ha tenido ningún interés para nuestra región. Ha utilizado su posición para reforzar supuestos vínculos con unos aliados –por cierto– muy relacionados con narcodictaduras, como Venezuela o como Cuba, todos ellos miembros del Foro de São Paulo o del Grupo de Puebla. En definitiva, una vez más, usted ha hecho perder el tiempo a los catalanes y ha malgastado los recursos de todos en viajes que, como le he dicho, no reportan ningún beneficio para el bienestar del conjunto de los catalanes.

Sin embargo, en las calles y muy alejados de la burbuja en la que ustedes viven, la situación es muy diferente. La inseguridad se ha apoderado de barrios y pueblos y no hay un solo catalán que pueda afirmar que vive mejor que hace diez años.

Es por ello que le pregunto: ¿piensa hacer algo con el plan general de seguridad que recientemente han anunciado?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. De la pregunta anterior, ara no acabo d'entendre si haviem de fer una reunió o no haviem de fer la reunió, perquè aquells que diuen..., que denuncien que no es va fer la reunió, alhora acusen els que havien de participar d'aquesta reunió de ser copartípics de no sé quantes dictadures –a part d'anar bastant despistats, perquè ni a Cuba ni a Veneçuela vam fer cap etapa d'aquest viatge.

Nosaltres seguirem treballant pels interessos del país, seguirem treballant per generar oportunitats a tot arreu, a fora de Catalunya i a dins de Catalunya. A fora de Catalunya, en tot l'àmbit de cooperació econòmica. Hem tingut l'oportunitat, doncs, de mantenir reunions d'alt nivell amb països exportadors de liti, que és un material clau per a tota l'elaboració de bateries, i, per tant, tota la part de mobilitat. I estarem allà treballant-hi. En matèria també de cooperació tecnològica, per tal de generar oportunitats en d'altres països i també aquí. I en matèria de drets humans, que són, evidentment, doncs..., els drets humans és una matèria que molesta bastant a qui m'acaba de fer la pregunta.

Un dels drets humans és el dret humà a la integritat física, i, en aquest sentit, a la seguretat. Per això estem impulsant mesures en l'àmbit de seguretat molt diverses, entre les quals m'agradaria destacar les comissaries de proximitat que vam presentar a Manresa, que farem també, doncs, a Tarragona, que hi haurà també a Barcelona, en aquest pla pilot de treball conjunt entre policies locals, guàrdies urbanes i Mossos d'Esquadra. Una experiència pionera que estic convençut que reforçarà no només la seguretat en xifres, sinó també la percepció de seguretat per part de la ciutadania.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, miente una vez más, y a los datos me remito. En las últimas semanas, se han producido varios casos de abusos sexuales: Badalona, Vendrell, Cervera, Esparraguera o Salou, donde allí, cuatro menores, señor Aragonès, tres de ellos de nacionalidad paquistaní y un marroquí, atacaron a una niña de trece años. Y en Barcelona, un turista...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

...fue arrojado tras un...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, sempre fa les mateixes vinculacions. De les seves afirmacions, sempre se'n desprèn exactament el mateix pel qual ha estat cridat a l'ordre moltes vegades. Per tant, espero que aquesta vegada no es repeteixi i no sigui igual. Sí? L'he cridat a l'ordre.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Como le decía, señor Aragonès, además de ese ataque sexual por parte de tres paquistanís y un marroquí, en Barcelona, un turista fue arrojado desde un puente después de ser asaltado por un grupo de delincuentes...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, només li vull dir que hi ha tornat, i, per tant, el torno a cridar a l'ordre. A la tercera crida de l'ordre, li retiraré la paraula, perquè sempre fa les mateixes vinculacions, i ho hem tractat moltes vegades en totes les intervencions del seu grup parlamentari.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, no nos vamos a resignar a tener que levantarnos cada día leyendo casos como los que le he relatado. No vamos a permitir que ustedes impongan una situación que no es normal, que no es propia de Cataluña, que es importada de otros lugares, cuya responsabilidad es suya y de todos los presidentes que le precedieron.

Señor Aragonès, no me escuche a mí, escuche a los vecinos que viven con miedo, escuche a las madres que no pueden dormir, o escuche los comerciantes que tienen que trabajar entre delincuentes por su culpa.

En definitiva, escuche y rectifique, señor Aragonès, porque la delincuencia y la inmigración ilegal, a pesar de que usted y la presidenta de este Parlamento me impiden hablar en estos términos, son grandes problemas que afectan a Cataluña, y son la peor herencia que ustedes van a dejar a nuestros hijos. Pero no tengan ninguna duda que ni la mordaza de esta presidencia, ni su inoperancia como presidente de la Generalidad van impedir que esta formación política pelee hasta el último barrio de Cataluña para recuperar la seguridad y la libertad de todos los catalanes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Evidentment que els casos d'abusos sexuals comesos per menors que s'han fet públics les darreres setmanes ens preocupen, i ens preocupen no només pel fet en si, sinó també és extremadament dolorós que siguin protagonitzats i exercits per menors.

I, per tant, calen mesures a curt termini, no només la investigació que s'està portant a terme, les mesures en matèria de seguretat i preventives sobre els casos concrets. I, per tant, plena confiança als Mossos d'Esquadra i a la Fiscalia de Menors, que està treballant en aquest àmbit.

Però amb una mirada més llarga, cal fer tot el contrari del que l'extrema dreta ens ha estat demanant en aquest Parlament. Cal que hi hagi educació sexoafectiva a les escoles, evidentment, perquè si no hi ha educació sexoafectiva, l'única educació que tenen és l'accés a uns continguts digitals que poden donar una imatge distorsionada de la realitat. I per això fem el programa Coeduca't, perquè s'eduqui en matèria sexoafectiva, i ho seguirem fent, evidentment.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la utilització partidista que el Govern fa de les institucions

317-00281/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, desautoritzarà el conseller Campuzano per acordar en nom del Govern la construcció d'una residència a Santa Coloma de Gramenet amb el candidat del seu partit a l'alcaldia?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, atès que la premissa sobre la seva pregunta és incorrecta, perquè no hi ha hagut cap acord –nosaltres no fem acords amb candidats–, doncs, evidentment, no desautoritzaré el conseller Campuzano, perquè la premissa de la seva pregunta és absolutament incorrecta i falsa.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Bé, president, queda clar que el seu partit fa un ús partidista i electoralista del Govern, ho ha vist tothom. L'actuació del conseller Campuzano a Santa Coloma no pot ser la dinàmica del Govern davant les eleccions municipals. President, aquest menyspreu cap a les institucions no és nou, li'n posaré cinc exemples més.

Primer exemple. Davant d'un problema de país molt greu com és la sequera, el Govern aprova un decret sense escoltar i sense consensuar, i, *a posteriori*, tard i malament, convoca els grups parlamentaris a una cimera d'aigua. Aquest és el respecte que es mereix el Parlament de Catalunya?

Segon exemple. Ahir el Govern va aprovar un decret de reestructuració del Cos de Mossos d'Esquadra sense que els sindicats i els grups haguem tingut informació prèvia i haguem pogut fer aportacions, tal com saben que és la nostra predisposició. Li fa nosa el Parlament de Catalunya que va reprovar el conseller Elena?

Tercer exemple. El pla de turisme que prepara el conseller Torrent xoca amb el sector turístic, tant amb el «com» com amb el «què». Aquesta és la seva manera de governar?

Quart exemple. El conseller Cambray convoca una cimera sobre l'abandonament escolar després que Junts li preguntéssim a l'última sessió de control i la convoca demà mateix, dijous, a Manresa, justament un dia de Ple, en què els grups parlamentaris no hi poden assistir.

Cinquè exemple. El Parlament rebutja l'acord de claredat i vostè crea una comissió d'experts. I així podríem seguir tot el matí.

President, des de que va cometre l'error d'incomplir els acords que van permetre la seva investidura, vostè ha anat d'error en error. El seu Govern té un problema de dèficit democràtic, el Parlament li fa nosa. Aquests són els valors republicans de la nova Generalitat republicana?

President, aquest no és el camí, li demanem que rectifiqui, que abandoni l'ús partidista i electoralista del Govern, deixi de donar l'esquena al Parlament i respecti les institucions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Miri, vostè m'ha acusat d'utilització partidista de les institucions. Podríem parlar-ne, i molt, del sentit patrimonialista de les institucions i en concret de la Generalitat de Catalunya, de determinades tradicions polítiques. En podríem parlar moltíssim, però no ho faré. Parlaré dels temes que vostè ha posat sobre la taula.

Decret de sequera aprovat pel Govern el 28 de febrer. Reunió amb Junts per Catalunya el 14 de febrer. Oberts a aportacions. Aportacions? Aprovem el decret llei i, per tant, avui nosaltres assumim el compromís que si sorgeixen noves aportacions en el marc d'aquest debat parlamentari del decret llei o en el marc de la taula que tenim convocada, i si generen consens, nosaltres les incorporarem en un decret llei, si s'han

de fer amb rang legal. Però no pot dir-nos que el decret llei de sequera no l'hem parlat abans, perquè l'hem parlat, amb vostès s'ha comentat i hem esperat aportacions. El que no podem fer és esperar eternament. Senyor Batet, 14 de febrer, i si vol li dic els qui participaven d'aquesta reunió, diputats del seu grup parlamentari. L'altra cosa és que demanin reunions i després s'imposi el partidisme.

Acord de claredat. Jo no he portat cap proposta d'acord de claredat al Parlament de Catalunya, es va portar per part d'un altre grup. Jo no l'he portada i l'estem treballant (*veus de fons*), l'estem treballant... Puc parlar o no? (*Pausa.*) Sí? Gràcies, perquè crec que el respecte a les institucions també es fa no interrompent el president de la Generalitat ni a cap diputat. Jo portaré una proposta i vull que sigui amb el màxim consens; no farem cap proposta a l'Estat que no compti amb el consens de la majoria de Catalunya. I en tot cas, si a vostès no els agrada l'acord de claredat, tenen la possibilitat de proposar-nos una alternativa i l'escoltarem, però una alternativa viable. Una alternativa viable, no les fantasies del senyor Canadell. (*Remor de veus i rialles.*) Una alternativa viable.

Decret d'Interior i de reestructuració. Els decrets de reestructuració els aprova el Govern amb participació i escolta de tothom, evidentment, però els aprova el Govern. I el Parlament no pot substituir el Govern. Hi ha una forma de substituir-lo i vostès no tenen els vots per a aquesta forma de substituir-lo.

Per tant, nosaltres voluntat de parlar, tota, de negociar, tota, però es necessita per les dues parts, senyor Canadell.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva reunió amb els representants de la comissió d'investigació del Parlament Europeu que investiga l'espionatge amb el programa Pegasus

317-00279/13

Formula la pregunta el diputat Josep Maria Jové i Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep Maria Jové i Lladó

Gràcies, vicepresidenta. President, ara fa un any, i gràcies a Citizen Lab, vam saber que com a mínim seixanta-cinc persones havien estat espiades amb Pegasus o Candiru. I aquesta setmana, un any després, encara és notícia l'obstruccionsisme clamorós de l'Estat. La manca de voluntat per voler esclarir uns fets com aquests han posat l'Estat espanyol al costat de règims polítics de dubtosa, perdoni, nul·la qualitat democràtica i ha evidenciat un cop més que contra l'independentisme tot s'hi val.

Davant d'uns fets gravíssims que han encès totes les alarmes en múltiples organismes internacionals, la inacció i la manca de col·laboració de les institucions estatals, per molt que a nosaltres no ens sorprengui, no deixa de ser un motiu de denúncia persistent. Primer la negació, després la justificació en base a la sacrosanta seguretat nacional, passant per intents grotescos per desprestigiar o minimitzar uns informes que avalen des del Parlament Europeu, des de les Nacions Unides i des d'ahir des del Departament d'Estat dels Estats Units. De fal·làcies i invencions n'hem sentides moltes, però mai la voluntat d'investigar, d'aclarir o de reparar. I ara, l'obstruccionsisme per dificultar la feina d'aquells que sí que volen fer allò que ells no han volgut fer: investigar un dels casos d'espionatge més massius dels darrers anys. Obstruccionsisme al Parlament de Catalunya negant-se a comparèixer a la comissió d'investigació. I ahir, de forma descarada i ridícula, contra el Parlament Europeu.

Per això, des d'Esquerra Republicana celebrem l'oportunitat que aquesta setmana ha tingut l'independentisme d'explicar conjuntament la vulneració de drets que l'Es-

tat espanyol duu a terme reiteradament contra l'independentisme. Tots els esforços per impedir-ho, totes les excuses de bloqueig, totes les dilacions possibles, i, malgrat tot, les trobades amb els eurodiputats de la missió Pegasus han servit per constatar, a ulls de Brusselles, que l'escàndol no és només per haver trencat tots els límits ètics, sinó per un flagrant dèficit democràtic i de transparència.

La impunitat no és acceptable. Han quedat vostès retratats. Volem saber què ha passat i qui hi ha al darrere. Han d'assumir la responsabilitat per higiene democràtica, han de canviar lleis –els ho demana tothom–, han de desclassificar documents –ara ja els ho demanen els tribunals–, i, sobretot, han d'entendre d'una vegada per totes que l'independentisme és una ideologia i un projecte polític no només fàcilment identificable, sinó democràtic, legítim, no violent i, mal els pesi, majoritari en aquest país.

President, com valora la reunió amb els representants de la Comissió d'Investigació del Parlament Europeu?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, ahir vaig tenir l'oportunitat de comparèixer davant de la missió del Parlament Europeu que investiga l'ús de Pegasus per part de diferents governs. I els membres d'aquesta comissió van ser molt clars en explicar també les dificultats, les traves, els obstacles que s'havien trobat per part d'institucions de l'Estat espanyol: no..., ni el Defensor del Poble els rebia, els rebia un assessor jurídic; no els va rebre cap ministre, malgrat haver-ho sol·licitat, enviaven només un secretari d'estat.

I, per tant, és una mostra ben clara de com de seriosament s'ha pres l'Estat espanyol el que és un afer d'espionatge que els hauria de preocupar també molt a ells mateixos, perquè el fet que s'utilitzin mètodes d'espionatge contra representants escollits democràticament en qualsevol lloc del món, doncs, seria un escàndol democràtic; a l'Estat espanyol, fins i tot es justifica en seu parlamentària –allà i avui també ho hem sentit aquí– com a necessari per mantenir la unitat de la pàtria, que, com tots sabem, a Espanya, la unitat de l'Estat està per sobre dels drets fonamentals –és la raó fonamental del dret, ens va dir Carlos Lesmes, no?, en una obertura d'any judicial.

Per tant, nosaltres seguirem batallant; nosaltres seguirem batallant per aclarir la veritat, per conèixer per què se'ns ha espiat, qui ho va ordenar, quines dades s'han obtingut, quin ús se n'ha fet i si això continua passant avui dia. El problema bàsic és que no hi han garanties per a les persones que hem estat espiades de protecció dels nostres drets –no hi ha garanties. L'Audiència Nacional corre a investigar l'espionatge al president del Govern de l'Estat per Pegasus –i ben fet que fa–, però els mateixos tribunals deixen que dormin el son dels justos les querelles que jo mateix he presentat com a president de la Generalitat de Catalunya i altres membres d'aquesta cambra: doble vara de mesurar. És el que ens hem trobat sempre, la doble vara de mesurar que caracteritza l'Estat espanyol.

Contra l'independentisme s'hi val tot. Però l'independentisme i les institucions de Catalunya han estat el banc de proves. Que ningú es pensi que quan deixes anar la fera de l'espionatge, de l'abús de dret, de la vulneració de la separació de poders, això s'acaba amb Catalunya: acabarà al cor mateix de l'Estat. Per tant, haurien de fer bé en aturar-ho i arribar fins al final, perquè avui som nosaltres, però el dia de demà poden ser ells.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la credibilitat de la voluntat de col·laboració del Govern per a lluitar contra la sequera amb relació a l'aprovació d'un decret llei de mesures urgents no consensuat

317-00276/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Bon dia, senyora Vergés, senyor Aragonès, també. Les meves primeres paraules voldria que fossin de condol i de suport per a les víctimes de l'accident de Rubí.

Ho he dit i repetit, perquè n'estic convençut, en aquesta cambra i arreu, i ho vull ratificar un cop més: en aquests temps complexos que vivim, és moment de col·laborar. Crec que el meu grup i, si m'ho permeten, jo mateix hem acreditat la voluntat de fer-ho. En certes ocasions, però, es fa no difícil, sinó impossible.

Senyor Aragonès, quina credibilitat hem de donar a la seva apel·lació a la col·laboració per lluitar contra la sequera quan convoca la cimera de partits després d'aprovar unilateralment un decret no consensuat amb ningú, un decret de fiscalització en lloc d'un decret d'inversió?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, en el darrer Ple i en la darrera sessió de control, precisament responent a la seva pregunta, vaig demanar que no es fes de la sequera i de la gestió de la sequera una batalla partidista de cara a les eleccions municipals, i hem d'evitar-ho. Precisament, el Govern hem fet un esforç, per un decret llei de mesures urgents, d'informar-ne abans, compartir el contingut amb els grups parlamentaris. I, quinze dies abans de l'aprovació del decret per part del Govern, vam fer una reunió amb el seu grup parlamentari, i hem fet una reunió també amb els representants de les entitats municipalistes i amb municipis, també, per consensuar les mesures.

Aquest no és un decret fiscalitzador cap als municipis; aquest és un decret que convida els municipis precisament a utilitzar totes les eines, algunes que no estan previstes per la normativa actual, com és la contractació d'emergència. És essencial poder-ho fer. I crec que, avui, els diputats i diputades han de reflexionar sobre el seu vot en aquest decret llei. Si aquest decret llei no és convalidat, les obres d'emergència que han de portar a terme ens locals per lluitar contra la sequera hauran d'esperar mesos. Nosaltres estem oberts a millorar-lo, estem oberts que es tramiti com a projecte de llei, estem oberts a..., la taula de partits al voltant de la sequera, que hem convocat i que es celebrarà la setmana vinent, doncs, les mesures que generin consens incorporar-les en un decret llei complementari si s'han d'establir amb rang de llei. Estem oberts precisament a totes aquestes mesures. Hem actuat preventivament. Hem incorporat també, amb els acords parlamentaris en els pressupostos, doncs, noves inversions i enfortiment del pla d'inversions existents de l'Agència Catalana de l'Aigua. Però cal actuar ja. I, per tant, demano la màxima responsabilitat de tothom.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Senyor Aragonès, no es tracta d'informar; es tracta de consensuar. En matèria de sequera –deixi'm ser clar– el seu Govern no està en posició de donar lliçons. Cal buscar la col·laboració de tothom, en particular dels ajuntaments. Màxima disposició per ajudar, però deixi'm ser clar: amb nosaltres, així no. Parlar, sempre; disposició a

collaborar, tota; impositcions, cap. Tenim clars els criteris: responsabilitat, posant el país per davant de tot, i construcció d'una alternativa amb mà estesa. No tenim clar el sentit del vot al decret, però l'he escoltat amb atenció a vostè. Escoltarem amb atenció la consellera, i, en funció del que digui i dels compromisos que assumeixi, decidirem el sentit del vot.

I el context de l'acció de govern no ajuda. Els Mossos, el Cos de Mossos d'Esquadra és de tots. Segueixen tirant pel dret sense parlar amb ningú. El conseller ja va ser reprovat per aquesta cambra, i ara els representants sindicals li donen l'esquena. Hauria de ser motiu de reflexió, de profunda reflexió. Tres setmanes de l'atac informàtic al Clínic, i la normalitat no s'ha recuperat. Aprofundirem amb ànim constructiu en aquest assumpte, però les coses no poden quedar així.

I d'altres, quina decepció, quina profunda decepció, de les més grans que m'he emportat darrerament en política, prometent residències en funció de qui guanyi les eleccions. Aquesta actitud no s'adiu amb els suports que té el seu Govern.

Crec sincerament que cal un cop de timó. De vostè depèn.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, es pot intentar, doncs, construir relats sobre fets que no són veritat i tergiversant paraules, però la realitat és la que és. Aquest Govern, doncs, els serveis en l'àmbit social els fa mitjançant una planificació i oberts a la col·laboració dels ajuntaments. I, com hem dit tantes altres vegades, quan un..., si la planificació ho preveu i un ajuntament, doncs, construeix un servei, disposats a concertar places, que són les paraules textuais que va dir el conseller de Drets Socials.

I nosaltres seguirem treballant també en matèria d'interior exercint la potestat autoorganitzativa de la Direcció General de la Policia que té el Govern. I, evidentment, nosaltres apostem per un model de policia de proximitat, però, precisament, una de les raons de la modificació és la millora de les capacitats tecnològiques, i amb el Clínic s'ha demostrat que calia fer-ho.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la composició actual i l'elecció de les meses de la Comissió d'Interior, Comissió d'Educació, Comissió d'Igualtat i Feminismes i Comissió del Síndic de Greuges estan incloses al dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que se n'eximeixi la lectura.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2023

231-00003/13

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2023.

La Mesa Ampliada, en la sessió tinguda el passat 31 de gener, tal com estableix l'article 37.5 del Reglament, va acordar proposar al Ple la designació dels senyors Òscar Ordeig i Molist, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar; la

senyora Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i el diputat Jordi Munell i Garcia, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, com a diputats interventors per al període pressupostari del 2023.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? No? *(Pausa.)*

Doncs en aquest cas els informo que hem de procedir a la votació. Faig les crides, malgrat que em sembla que molta gent està aquí, però haig de fer les crides pertinents, i els informo que el vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat en base al sentit de vot que indiqui la portaveu del seu grup parlamentari, en qui hi ha delegat el vot.

(Pausa llarga.)

Bé, doncs, un cop fetes les crides a votació, podem procedir a la votació dels diputats interventors.

Comença la votació.

Amb 112 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions queden designats com a diputats interventors el diputat Òscar Ordeig i Molist, la diputada Raquel Sans Guerra i el diputat Jordi Munell i Garcia.

Decret llei 1/2023, del 28 de febrer, pel qual s'estableixen mesures extraordinàries i urgents per a fer front a la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya

203-00036/13

Continuem amb el següent punt de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)* Prego que els diputats i diputades que surtin de l'hemicicle ho facin en silenci.

El quart punt de l'ordre del dia és debat i votació sobre la validació del Decret llei 1/2023, del 28 de febrer, pel qual s'estableixen mesures extraordinàries i urgents per fer front a la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de conca fluvial de Catalunya.

Diputats i diputades, surtin en silenci.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret. Té la paraula la consellera, la senyora Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Bé; molt bon dia a totes i a tots. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputades, diputats, membres de la Mesa parlamentària, avui agafo la paraula en aquest faristol, doncs, per exposar-los el contingut del Decret llei 1/2023, de 28 de febrer, pel qual s'estableixen, com bé saben, doncs, les mesures extraordinàries i urgents per fer front a la situació de sequera excepcional en l'àmbit del districte de les conques fluvials.

Un decret que és, ho hem dit en diverses ocasions, una caixa d'eines per encarar la greu sequera que vivim. Val a dir, també, la més llarga i alhora també la més intensa que ha patit el país des que hi ha registres. És, hi torno, una caixa d'eines, un instrument per garantir... –perquè aquest és l'objectiu clau–, per garantir l'abastiment d'aigua a tota la ciutadania.

De fet, fa prop d'un mes que vam fer coneixedors els diversos grups parlamentaris de la necessitat, justament, de disposar d'aquest decret llei. Des d'aleshores hem tingut oportunitat d'explicar-ho tant el director de l'Agència Catalana de l'Aigua com jo mateixa, malgrat –val a dir-ho– que avui, no només perquè els he escoltat, perquè avui també he tingut l'oportunitat de sentir-ho, no només avui a la sessió de control, sinó que ho hem fet durant aquests dies, doncs, evidentment, soc extremadament conscient que són necessaris aclariments, perquè és evident també que tots

i totes, en un tema d'aquestes característiques, si m'ho permeten, ens hi hem de sentir no només còmodes, sinó ens hi hem de sentir valents i valentes.

I, en aquest sentit, doncs, hem estat parlant també durant tots aquests dies de..., i de fet s'ha constatat, m'atreveixo a dir, en totes les converses, que és més necessari que mai assegurar els abastaments d'aigua i també activar totes aquelles palanques necessàries i totes aquelles mesures possibles per tal de maximitzar i optimitzar la gestió dels nostres recursos hídrics. I no només això, sinó falcar, doncs, totes aquelles inversions, totes elles, en temps i en forma, també, contemplades, en aquest cas, en el pressupost d'aquest exercici.

De fet, jo avui vinc a demanar-los que convalidin aquest decret llei. Arrosseguem una sequera ja de trenta mesos, un fet que cal fer-nos replantejar que estem entrant –evidentment, ho hem explicat també en més d'una ocasió– en una nova normalitat climàtica, fruit també del canvi climàtic, en la que el fenomen de la sequera serà present i malauradament serà recurrent, i hem d'estar preparats, més ben preparats. És necessari del tot posar a disposició dels municipis, però també de la ciutadania en general, totes, absolutament totes, les eines, tots, absolutament tots, els recursos possibles per assegurar els abastaments.

El decret llei té bàsicament tres objectius. És un decret molt tècnic, però té bàsicament tres objectius. El primer és protegir els abastaments, com dèiem. El segon és agilitzar tots, absolutament tots els tràmits per a les actuacions que calgui emprendre. I el tres, dissuadir possibles incompliments, i, hi afegeixo –perquè crec que aquest és una mica el que ens ha, diguéssim, com mig distanciat– acompanyar, òbviament, tots aquests agents, en aquest cas els municipis, en tot aquest trànsit, que de fet ja és i ja era la voluntat, però si així ha de quedar més palès, òbviament, només faltaria, hi estem absolutament oberts.

El decret llei té dotze articles –ho saben perfectament– i tres disposicions finals. De fet, hem aprofitat també aquests mesos en què hem estat en prealerta i en alerta, perquè recordo que l'aplicació del pla de sequera és de l'octubre del 21, que és quan l'apliquem, per recollir les peticions de tots els municipis en aquesta situació i fer un decret llei que sigui l'instrument, en aquest cas, per agilitzar les actuacions de les entitats locals també davant d'aquesta situació de sequera. I per això, més enllà de les línies de subvenció que podem articular des del Govern i des de la pròpia Agència Catalana de l'Aigua, calien aquestes eines de suport.

Aquestes eines de suport, per citar-ne algunes, són, per exemple, poder connectar-se a ATL i fer front al pagament de la quota en quinze anys, en aquest cas. Declarar d'utilitat pública qualsevol de les obres necessàries que permetrien una agilització també en la construcció de la infraestructura que sigui. Recuperar les captacions abandonades reduint el tràmit de manera considerable –ara això està passant o pot passar en setmanes i això ho faríem en quaranta-vuit hores. Suspendre també aprofitaments domèstics durant també dos dies de manera immediata. Poder fer procediments abreujats per a la modificació de concessions o evitar l'esgotament freàtic per obres que no siguin d'interès general. Tot això està treballat amb les entitats municipalistes, està treballat i està parlat amb els ajuntaments.

El director de l'Agència Catalana de l'Aigua..., jo crec que no hi ha precedents que en un any i vuit mesos s'hagi reunit tantíssimes vegades amb tantíssims ajuntaments. Crec que aquesta és la manera, només faltaria; no n'hi ha cap altra. L'ACA ha de ser i ha d'estar a disposició dels ajuntaments.

Són, doncs, entenem, unes eines bàsiques per ajudar-nos enfront de la sequera. Un exemple, per exemple, dels molts que podríem posar és: Aigües de Barcelona, en aquest cas, podrà, a través d'aquest decret llei, sol·licitar, per exemple, l'ús del Rec Comtal en l'aplicació properament del decret. Crec que és un exemple, doncs, que val la pena il·lustrar.

I també en aquest decret s'hi defineixen mesures per als gestors de subministrament, ja siguin públics o privats, que persegueixen dissuadir els consums d'aigua

elevats. El pla especial de sequera està dissenyat d'una manera, que em sembla com molt lògica, que és per donar compliment a les dotacions marcades. Si aquestes dotacions que ens marquem en el pla de sequera no es compleixen, vol dir que l'aigua es consumeix abans perquè algú, doncs, està incomplint el que diu el pla de sequera que ens ocupa a totes i a tots, també a les activitats econòmiques, que aquestes sí que *a priori* fan sempre els deures. I això voldria dir que acceleraríem l'entrada, per exemple, en emergència. Per això és tan imprescindible que totes les institucions sumem esforços per excel·lir en la gestió de l'aigua i encara més en una..., sempre, eh?, però encara més en una situació tan delicada com aquesta.

Cal preparar i cal equipar el país amb infraestructures, en aquest cas, per aquest nou escenari hídric a què ens encaminem i també planificar-les. I fer-ho, sí, de la mà dels ajuntaments, dels diferents plans d'emergència i també vetllar pels compliments en els usos d'aigua. I molt important, hi torno, articular totes aquelles línies d'ajut necessàries per fer possibles aquests compliments. Ho hem de fer i ho hem de fer, sens dubte, plegats.

Es tracta, doncs, d'un decret llei que té com a objectiu agilitzar la resposta administrativa per garantir l'accés de tothom a l'aigua i assegurar també l'acompliment de les mesures en situació d'excepcionalitat. De fet, el subministrament d'aigua –ho saben– és una competència municipal, però aquest Govern no pot ni vol deixar sols els municipis davant d'aquesta situació. Ho saben, eh?, com molts de vostès, vinc del món municipalista i saben que això ho tinc sempre extremadament present: hem de ser al costat de tots els pobles i de les ciutats i, sobretot, hem de ser al costat de la gent i hem de facilitar les coses, perquè si no, les coses no passaran. I en aquest cas cal que ens blindem amb les millors eines.

És per això que plegats hem de fer-ho, ho hem de fer bé, ho hem de fer amb temps, ho hem de fer amb forma. I jo vull demanar disculpes si és que no n'hem parlat prou, que ho hem fet –ho hem fet–, però pel que es veu no n'hem parlat prou. Doncs no passa absolutament res –no passa absolutament res–; en parlarem més, i, al final de la meua exposició, els hi faré una proposta.

De fet, fa un any i mig vam activar la primera fase del pla de sequera i, malauradament, s'ha revisat la situació a les conques internes per valorar l'adopció, en aquest cas, de mesures per a la garantia de l'aigua. De no haver començat a treballar, deixin-m'ho dir així, amb tanta antelació, la situació a dia d'avui seria molt més complicada, extremadament més complicada. Malauradament, també els efectes de l'emergència climàtica els estem notant de ple i la sequera està sent més llarga, està sent més dura i està sent més persistent que les que hem viscut fins ara.

Just avui, a la ciutat de Nova York –avui és el Dia Mundial de l'Aigua– comença la conferència de Nacions Unides sobre l'aigua, la primera que se celebra en més de quaranta anys. I des d'allà s'alerta de moltes coses, però se n'alerta d'una que crec que és importantíssima i que m'agradaria col·lidir amb totes i tots vostès, que no és altra que la fórmula, l'única fórmula possible davant d'aquesta situació: ells parlen de les aliances i parlen de les cooperacions. No n'hi ha cap altra. Aquesta crec que és la millor recepta i el compromís que avui adopto davant de totes i tots vostès.

La manca d'aigua és el repte més important, ho he dit abans, que encara el país els propers mesos i, segurament, i arran del canvi climàtic, durant molt de temps, cada vegada més freqüentment. Davant d'aquestes situacions cal treballar, cal fer-ho coordinats i crec que ho estem fent, però si ho hem de fer més i millor, també ho farem, amb diàleg, amb mà estesa i amb voluntat de tothom.

La setmana vinent, el molt honorable president de la Generalitat ha convocat una cimera amb tot l'arc parlamentari i allà, plegats, hem de ser capaços d'articular un bon acord, el millor dels acords per al país, i millorar aquesta caixa d'eines.

La sequera és un fenomen complex, que afecta molts aspectes de la vida. De fet, afecta tots els aspectes de la vida i afecta també l'economia, per la qual cosa és necessari que les diferents institucions treballem juntes per abordar el problema i ho

fem de manera efectiva. Això, sens dubte, també ajudarà a garantir que el país pugui fer front als efectes cada vegada més greus de la sequera i protegir el benestar de la seva gent.

Vaig acabant. La lluita contra la sequera és una cursa de fons i la col·laboració entre institucions és essencial per fer front, justament, a aquesta sequera. Jo els demano, doncs, que diguin que sí a blindar aquesta caixa d'eines per garantir l'abastament d'aigua a tots els municipis i arribar a un acord tots plegats. I els convido també a que tots plegats, en el marc d'aquesta cimera, fem les aliances necessàries perquè el país que coneixem, el país que estímem, doncs, superi aquesta complexa situació, aconseguint que tothom hi guanyi. I, si ho hem de fer modificant el que faci falta, ho modificarem; si en el marc de la cimera hem de modificar el decret, modificarem el decret perquè tothom s'hi senti extremadament còmode.

La vocació d'aquest decret no era, en cap cas, sancionar cap municipi. No ho era. De fet, no ho diu enlloc. Només alerta de la possibilitat, evidentment, de sancions si hi ha incompliments en pro del que ens hem..., de les eines que ens hem donat tots per, justament, que els nostres regants puguin regar, perquè justament la nostra indústria pugui seguir funcionant, perquè el turisme també pugui seguir bategant. I la ciutadania i els ajuntaments han de fer els deures.

Jo, que he set alcaldessa, soc molt conscient dels reptes que tenen tots els ajuntaments del nostre país. I això depèn en gran mesura del Govern de la Generalitat, però en allò que puguem fer per ajudar i per acompanyar, doncs, sens dubte, ho farem en els ajuntaments.

I ara sí que acabo. És evident que serà aquest tema un tema llarg, perquè encara que plogués molt, molt i moltíssim, evidentment –i ho parlava ahir amb alguns de vostès–, doncs, hem de seguir complint aquests plans i estar preparadíssims d'aquí dos, tres anys pel que pugui venir –encara que plogués molt. És a dir, que, com que serà llarg, jo em torno a comprometre a portar un nou decret llei complementari amb les mesures que facin falta per avançar més i millor i amb tot el consens, perquè al final l'aigua no té banderes i, que jo sàpiga, tampoc té colors. Però l'aigua sí que és l'element –l'element–, l'únic element..., l'aigua sí que és vida i, evidentment, és el principi de totes les coses.

Gràcies, i resto a la vostra disposició.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn serà d'un màxim de set minuts, d'acord amb la Junta de Portaveus. Comencem pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, consellera. Bon dia, diputats, diputades. M'atreveixo a dir, consellera, que la greu sequera que pateix avui Catalunya, amb 515 municipis de vint-i-set comarques en situació d'alerta o excepcionalitat per sequera, és potser la principal amenaça, el principal repte al que hem de fer front com a país.

En aquests moments, 6,7 milions de catalans i catalanes ja estan afectats ara per mesures de restricció en l'ús d'aigua. I tant de bo plogui, consellera –tant de bo–, però encara que així fos –i amb això coincidim–, tenim un problema estructural que és fruit del canvi climàtic, especialment intens a la conca mediterrània, que és on ens trobem.

No ens trobem en aquesta situació *només* perquè no hagi plogut o no hagi plogut com sol ploure els últims mesos, que, per altra banda, li haig de dir que era una situació previsible i anunciada per la pròpia ACA des de l'any 2019, amb un informe al seu departament. Ens trobem aquí *també* per la inacció i per la manca d'inversions del Govern els últims anys. I, per tant, la paraula «sequera» no pot ser l'eterna salvaguarda per justificar una manca evident de polítiques i execucions hidràuliques.

De fet, llegint l'exposició de motius del decret que avui porten a convalidar, diu textualment: «Les precipitacions al districte de conca fluvial de Catalunya han experimentat una reducció en els darrers anys, que s'ha accentuat a partir de l'any 2021, aprofundit en el 22 i que persisteix en les primeres setmanes del 23.» Un s'adona, llegint aquest text que vostès porten avui a convalidar, que no es pot considerar que aquesta situació sigui ni conjuntural ni tampoc sobrevinguda. Per tant, de cap manera –i en això vull ser molt clara, consellera– no es justifica que no hagin tingut temps en aquests dos anys de parlar amb els grups ni amb les entitats municipalistes. No és cert que s'hagi passat pels seus òrgans executius la valoració d'aquest decret, ni amb els operadors o institucions vinculades a la gestió de l'aigua. Vostès han aprovat aquest decret amb el seu Govern sense consens i sense diàleg amb ningú, perquè informar no és consensuar, no és dialogar. Un powerpoint no és el decret. Per tant, aquesta és la realitat. I després han anunciat una cimera. I a nosaltres l'ordre no ens ha semblat el més adequat. El decret podia haver estat precisament el resultat d'aquesta cimera i no al revés.

I permetin-me que em faci una primera pregunta o que ens la fem: com hem arribat fins aquí? Miri, informe sobre el desenvolupament del pla de conca el 2016-2021, editat per l'ACA –no ho diu el PSC, l'ACA–, a més a més, és un informe preceptiu, diu: «En global, fins a desembre de 2021, la inversió realitzada per l'ACA representa un quaranta-u per cent del cost previst.» Del 16 al 21, un quaranta-u. Això ho diu l'ACA. I, de fet, si mirem partides concretes, per exemple, les vinculades a l'aigua regenerada, només se n'ha executat un 0,4. Informe de l'ACA.

Dictamen preceptiu també del CTESC, del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. Diu textualment: «El CTESC destaca el baix nivell d'execució de les inversions previstes a l'anterior programa de mesures, situat per la proposta actual en un quaranta-sis per cent.» A partir d'aquesta dada, el CTESC alerta sobre les dificultats d'assolir els objectius del programa actual –el que tenim en vigor– si el grau d'incompliment de les inversions manté uns nivells similars –no ho diu el PSC, ho diu el CTESC.

I, finalment, informe mensual del seguiment econòmic i financer, ara sí, amb dades a desembre del 2022 –no de l'octubre, del desembre–, i, per tant, informació del seu propi Govern: 34,17 per cent executat. El 2022, quan ja estàvem en situació d'alerta. Per tant, dos de cada tres euros no s'han executat. Per tant, a part de la pluviometria i dels efectes del canvi climàtic, estem on estem per inacció i per manca d'execució de les infraestructures previstes.

Segona qüestió, consellera. Aquest decret dona solucions? És a dir, aquest decret conté mesures i infraestructures que ens aportin hectòmetres cúbics de manera significativa? Des del nostre punt de vista, no; clarament, no. I per això nosaltres no hi podem donar suport. Aquest decret potser farà que l'ACA recapti euros dels ajuntaments, dels municipis, però no aflora de manera significativa hectòmetres cúbics d'aigua. Aquest decret, des del nostre punt de vista, equivoca l'enfocament i defuig i traspasa la responsabilitat del Govern cap als municipis.

Sobre l'enfocament. Miri, hem fet un exercici de comparar el mateix decret que es va haver d'aprovar el 2007, a l'última sequera, i el decret actual. El 2007 es van fer algunes coses bé. De fet, si no fos per la dessaladora del 2009, del Govern Montilla, la dessaladora del Llobregat, que incorpora seixanta hectòmetres cúbics d'aigua, probablement ara estaríem encara en un escenari més greu. Però com li deia, el 2007 es va aprovar un decret de mesures excepcionals d'emergència, com avui, i permeti'm que li'n llegeixi dos petits fragments: «2007. El Govern de la Generalitat ha adoptat un seguit de mesures amb la indispensable cooperació dels ens locals, que són els responsables de prestar el servei d'abastament domiciliari d'aigua pel consum humà. La intensitat de les mesures a prendre s'ha de produir de manera seqüencial i progressiva, cercant proporcionalitat de les mesures preses».

Decret actual: règim sancionador. És aquesta la diferència d'enfocament: col·laboració - règim sancionador. I a aquest decret, a més, li falta corresponsabilitat, cooperació, col·laboració. Un decret que centrifuga responsabilitats i apunta als municipis com els principals culpables de la situació, quan l'execució de l'ACA és, deixin-m'ho dir –no progressa adequadament–, deficient. Per tant, no és just que carreguin contra els municipis o sobre els municipis la responsabilitat de sancions fins a 150.000 euros, la màxima.

Li recordo que l'article 117 de l'Estatut d'autonomia dona al Govern de la Generalitat competència exclusiva de les conques internes; exclusiva, no compartida. Per tant, autoexigència, no s'espolsin responsabilitats, col·laboració. I li poso també d'exemple, en aquests últims segons, el decret del 2007: hi ha tot un capítol on estan recollides mesures extraordinàries de finançament per ajudar els ajuntaments, no per sancionar-los.

Per tant, pensem que no s'ha fet la feina quan tocava, que aquest decret no ens aporta solucions, i li demanem aplicar període de transitorietat abans d'aplicar el règim sancionador, establir recursos extraordinaris per ajudar als ajuntaments –i no sancionar-los– i determinar aquelles infraestructures urgents i prioritàries per garantir la producció del Llobregat, incrementar la del Besòs i garantir la producció d'aigua regenerada.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies. Presidenta Borràs, vicepresidenta, consellera, conseller, diputades, diputats, la casualitat fa que avui que debatem sobre sequera coincideixi amb el Dia Mundial de l'Aigua i que arrenqui a Nova York la cimera de l'aigua de l'ONU, transcendent, perquè és la primera des de fa quaranta anys. I els experts ja hi han avançat que el 2030 el món demanarà un quaranta per cent més de l'aigua que podrem subministrar.

Es tracta –l'aigua– d'una crisi de planeta, i, per tant, d'un tema de país. I això és per tres raons. La primera és que la malbaratem, especialment en els seus usos, però també, almenys en el cas de Catalunya, per un excés de massa forestal que fa un efecte esponja, al mateix temps que en reduïm l'oferta per l'escalfament global, i a sobre, la poca que tenim, sovint la contaminem.

L'escalfament global té conseqüències letals: pujada del nivell del mar, pèrdua de biodiversitat, però cap d'elles tan, tan a curt termini com la manca d'aigua, almenys en un territori com el nostre. I encara que ara, doncs, plogués –tant de bo– i poguéssim trampejar la situació, la crisi seguiria existint perquè de sequeres en tindrem cada cop amb més freqüència i més intensitat. I el cas és que els gasos d'efecte hivernacle no els veiem a simple vista, però, en canvi, els pantans buits, sí. I per tant, doncs, ara ja, qui més qui menys, tothom, ha pres consciència de l'amenaça que tenim a sobre. Però això no treu que ha faltat, doncs, més intensitat comunicativa per part del Govern en conscienciar de l'estalvi d'aigua.

I el problema de l'aigua no va de confrontar, d'haver de triar entre turisme o agricultura, no; el problema de l'aigua va d'optimitzar la demanda en cada un dels usos i de cuidar i de maximitzar-ne l'oferta. I això vostès, consellera, ho han fet malament, en el fons i en la forma. En el fons, presenten un decret llei que és molt de sancionar, de multar, molt d'intervenir, però molt poc d'acompanyar. De fet, sembla el règim sancionador del pla de sequera.

I permeti'm que li digui que, des del nostre punt de vista, calia definir un règim de sancions als ajuntaments, també, que malbaraten o que no, diguem-ne, gestionen bé l'aigua, tot i que la gran majoria estan actuant correctament? Doncs sí; no podíem només apuntar, doncs, a les activitats econòmiques.

Ara bé, entenem, doncs, que s'espera molt més d'una administració competent que no pas només que sàpiga castigar. I aquest decret llei aconsegueix dues coses: quatre miserables litres d'aigua i fer empenyar tothom. Per tant, en aquest sentit, felicitats.

El problema de l'aigua és un problema també sanitari i alimentari; no el resol-drem només per una sola via, el resoldrem per combinació de diferents solucions, i requereix responsabilitat i planificació.

I això vol dir, doncs, dessalinitzadores, l'ampliació del Tordera en consens amb el territori, especialment amb els agricultors afectats –i li recordo que nosaltres vam deixar el projecte resol-t–, i dessalar amb energia, electricitat renovable, per tant, encara més greu el retard que portem en la transició energètica. Vol dir també re-generació, i això, doncs, és menys costós que dessalar, però encara li queda camí, sovint no tant en l'oferta, sinó en la demanda, en tenir xarxes separades, doncs, per poder utilitzar-la en regs de jardins, en neteja de carrers, en reg agrícola, i també per restaurar, òbviament, aquífers. Vol dir reutilitzar aigües grises en habitatges; po-tabilitzadores i altres instal·lacions que estan endarrerides, d'Aigües Ter Llobregat; incrementar l'aprofitament en el Baix Besòs; millorar l'abastament i reduir fuites en municipis petits i mitjans, amb ajuts que siguin realistes, que siguin àgils i realis-tes. Vull dir que no en farem res que l'ACA posi 400.000 euros d'un projecte de sis-cents si resulta que l'ajuntament en qüestió no té cap mena de possibilitat de posar-hi els dos-cents restants. I vol dir també compensacions als agricultors per la restric-ció de reg, i invertir en reg eficient, en agricultura de precisió, en reducció d'aigua a la indústria. Tot això i molt més és el que nosaltres demà –el company Calatayud–, doncs, proposarem aquí al Ple en la moció i el que entenem que propositivament hauria d'haver inspirat, doncs, aquest decret llei.

I Junts per Catalunya vam acabar d'eixugar el deute de l'ACA i vam deixar la planificació feta, amb una capacitat d'execució de 1.000 milions d'euros, i són vostès els qui no han fet els deures. De fet, el 2022, l'execució que han dut a terme és d'una cinquena part de les inversions pressupostades. I fa ja dos anys que l'aigua és res-ponsabilitat seva, i això és molt de temps.

I cal també digitalització i innovació, amb el clúster de l'aigua, amb col·laboració publicoprivada, estimulants les *start-ups*. Catalunya ha estat un exemple en l'aigua, amb la junta de sanejament, amb l'ACA, amb el cànon. Per tant, el que reclamem és un govern que lideri perquè Catalunya esdevingui capdavantera en la resiliència hídrica. I, per tant, calen inversions en tots aquests àmbits i a un ritme superior al cànon. I aquí és on li demanem, doncs, que negociïn bé a Madrid i reclamin l'espo-li fiscal que tenim i aconsegueixin que nosaltres puguem gaudir dels fons europeus que ens mereixem. I que siguin més fermes també amb la Confederación Hidrográfi-ca del Ebro, que va buidar els pantans per pura especulació econòmica.

I deia abans que és també un tema de forma. Miri, no és de rebut que vostès apro-vin unilateralment un decret llei a govern i després pretenguin venir aquí i que nos-altres diem amén de tot i que els hi aprovem, i a sobre dient que la cimera de l'aigua, doncs, ja la celebrarem més endavant. L'ordre és absolutament al revés: primer, es debat; després, es pacta, i, finalment, es presenta. I més amb un govern com el seu, en minoria absoluta i disposant només de trenta-tres diputats en aquesta cambra.

Vostès el que han de fer és, entenem, venir pactats de casa i no trobar-hi tant de gust a governar, doncs, a cop de decret, perquè això..., ho sento molt, però no fun-ciona així.

Ara bé, en el seu discurs i també en el del president Aragonès, doncs, nosaltres valorem la rectificació que han fet. Han dit que vostès, doncs, accepten fer un nou decret llei que realment estigui consensuat, no només amb els grups, sinó sobretot amb el món local, que accepten fer-lo immediatament després, doncs, del que es derivi..., de les conclusions que es derivin en la cimera que se celebrarà la setmana que ve.

I, per tant, nosaltres, per responsabilitat, no tombarem aquest decret llei, votarem abstenció, i ho deixarem, doncs, per tant, a expenses d'aquest nou decret llei que avui vostès, en una rectificació que agraïm, han anunciat.

Per tant, consellera, la veníem advertint: una feina ben començada, ens ho han dit sempre, és una feina mig feta; una feina mal començada normalment cal fer-la dos cops.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, vicepresidenta. Consejera, diputados, está claro que la delicada situación de sequía en la que se encuentran algunas regiones de España, entre ellas Cataluña..., está claro que esta situación exige la adopción de medidas eficaces para el abastecimiento de agua a todos los españoles, y está claro que esta situación está provocando consecuencias negativas para todos los sectores, sobre todo para nuestro sector primario.

Señores del Govern, ¿qué medidas adoptaron en el 21 y en el 22, antes de llevar a cabo las medidas restrictivas de este decreto ley? La respuesta es que han sido escasas e ineficaces. Las medidas restrictivas que ustedes proponen son medidas que solo perjudican a los españoles y que se ven obligados a traer ahora debido a la irresponsabilidad de ciertos políticos que no adoptaron a tiempo soluciones apropiadas que evitasen la actual situación.

El problema de la sequía en España no es nuevo, es recurrente, y además desde hace muchos años, pero ustedes se centran exclusivamente en los postulados ecologistas, esos postulados que desatienden las necesidades de los catalanes y, por tanto, de los españoles, tanto de los particulares como de las empresas, y en especial del sector primario, donde la restricción en el riego agrícola aumenta al cuarenta por ciento. Ustedes se empeñan en enfrentar a los españoles, en enfrentar a los distintos territorios entre sí por la guerra del agua. En eso es especialista usted, señora Jordà, que la semana pasada exigía ante los medios que el agua sobrante de la modernización del canal de Urgell tenía que quedarse en Cataluña.

Desde VOX venimos una vez más para enseñarles la diferencia que hay entre una política basura y la política útil para los españoles. La política basura que lleva décadas aplicándose en esta región es aquella que tapa los escándalos, aquella que tapa la corrupción, aquella que solo está pensando en mantener puestos y chiringuitos. Después está la política útil, nuestras propuestas, que se preocupan por el bienestar de los españoles, por el agua, por el campo, por la economía doméstica, por los impuestos; aquella que se centra en las cosas de comer.

El agua es vida y nosotros hoy le traemos la respuesta al problema de la sequía, la respuesta de quienes se mueven por criterios técnicos, de quienes conocen el campo, a sus agricultores, a sus ganaderos, y de quienes saben de la necesidad del agua, no solo para el campo, sino también para la industria y, ¿cómo no?, por supuesto, en primer lugar, para el consumo humano; la respuesta de los que saben cómo aprovechar y optimizar los recursos hídricos de España, cómo lograr la máxima eficiencia y cómo buscar alternativas para lograr ese consumo necesario.

En VOX lo tenemos claro: necesitamos un plan hidrológico donde el agua sea considerada como un recurso nacional y se atienda a las necesidades de las cuencas deficitarias; un plan donde se establezcan mecanismos compensatorios de las cuencas receptoras a las cuencas donantes, porque si las primeras tienen el problema de la falta de agua, las segundas, las donantes, también tienen otros, como por ejemplo la despoblación. En definitiva, se trata de que el plan hidrológico nacional sea un instrumento de cohesión nacional como lo son la red de carreteras o la red de

infraestructuras ferroviàries; com he dit abans, un instrument de cohesió nacional fundamentat en el principi de solidaritat interterritorial.

Espanya té aigua suficient per cobrir les necessitats dels espanyols, altra cosa és la deficient gestió dels recursos naturals. Actualment, desembocan en el mar quantitats molt superiors a les que són precisas per garantir la supervivència de les cuencas i les demarcacions hidrogràfiques en el seu conjunt. D'allí que la interconnexió de les cuencas suponga la possibilitat que els rius més caudalosos puguin transferir aigua a les cuencas deficitàries.

Miren, un clar exemple és el riu Tago, un riu internacional que, segons el conveni de Albufeira, ha de transferir a Portugal 2.700 hectòmetres cúbics d'aigua anuals; sin embargo, en els últims trenta anys estan arribant sis mil hectòmetres cúbics d'aigua l'any, és a dir, estem vertint a l'Atlàntic més del doble d'aigua de la quantitat a la que estem obligats amb Portugal.

Altre exemple és el riu Ebre: vessa al mar 5.700 hectòmetres cúbics l'any i, només el 2018, el riu Ebre va vessar al mar en vint dies l'aigua que Espanya consumeix en un any. Aquests excedents podrien emprar-se per abastir a l'Espanya necessitada d'aigua mitjançant un sistema eficient de repartiment d'aigua entre tots els espanyols. L'aigua és un recurs escàs en determinades regions d'Espanya, la seva escassetat és un problema de primera magnitud; no és així en altres regions on l'aigua abunda.

L'aigua és de tots, i no és de les regions on es troba, per això és imprescindible establir la interconnexió de cuencas i establir les infraestructures necessàries per fer arribar l'aigua a tots els racons d'Espanya. És imprescindible un nou pla hidrològic nacional sota els principis de solidaritat i del bé comú. Per això, des de VOX us dicim que és hora de preguntar als espanyols que decideixin si volen un pla nacional d'aigua que garanteixi el dret dels espanyols a gaudir dels béns naturals en tot el territori nacional o si, al contrari, volen mantenir un model que empobreixi les famílies, les indústries, els treballadors del camp, en definitiva, nos empobreixi a tots.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Consellera, consellers, diputats i diputades, bé, avui arriba aquí al Ple aquest decret llei per fer front, doncs, a aquesta situació excepcional de sequera que patim a Catalunya. Un decret que, com ja s'ha dit, afecta 224 municipis, 6 milions de veïns i veïnes i tots els sectors, des de la pagesia, la indústria, l'Administració local, etcètera. Un decret que ens diu, doncs, que cada habitant haurà de consumir màxim, limitar-lo a 230 litres per habitant i dia.

Tenint en compte les dades del 2022, en cap cas és una bestiesa, entenent, doncs, que l'any 2022, de vint-i-dos comarques, la mitjana que utilitzaven els veïns diàriament era menys de cent vint litres al dia; en quinze comarques, entre cent vint i dos-cents litres, i a cinc comarques, més de dos-cents, però, de les cinc comarques, només dos superaven aquests 230 litres. Per tant, no s'està proposant cap bestiesa a nivell de litres per habitant/dia, perquè realment, doncs, la majoria consumim molt menys que aquesta quantitat. Tot i això, aquest no és el problema d'aquest decret, sinó que aquest decret arriba després de més de dos anys i mig sense pluges abundants, que ens porten a una situació extrema on tenim els embassaments a un vint-i-set per cent, doncs, de la seva capacitat. Realment, això és una situació alarmant.

No ens oposarem a aquest decret, però sí que volem manifestar la preocupació que ens genera la manca de planificació i el retard en prendre mesures del Govern. I, quan parlem de planificació, no parlem de la que tenim actualment, sinó que nosaltres el que pensem com a planificació..., s'ha de fer una nova planificació basant-nos

en la nova realitat. Les planificacions que ja tenen uns quants anys no ens serveixen davant, doncs, de l'escenari hídric –i, de fet, d'emergència climàtica– que ens trobem en l'actualitat. Per tant, no ens podem excusar en que ja tenim planificacions perquè aquestes no contemplen la nova realitat i, de fet, per això avui estem aquí.

No podem parlar d'excepcionalitat quan tots els científics, tots els informes, ens indicaven ja que a la zona del Mediterrani patiríem les conseqüències d'aquest canvi climàtic, d'aquesta emergència climàtica, i això es traduiria no només en un augment de temperatures, sinó en una disminució de pluges, i que, quan tinguem aquestes pluges, seran amb fenòmens meteorològics extrems, que, evidentment, doncs, l'aprofitament d'aquesta aigua és molt menor quan passen aquests fenòmens meteorològics.

De fet, en el Mediterrani ja portem veient la reducció de precipitacions: des del 97 fins al 2022, ja ha plogut menys de mitjana; no és un fet nou ni que ens hauria d'estranyar, sinó que ja hauríem d'haver-hi pensat aquests darrers anys. I, de fet, tots els informes indiquen que l'any 2040 –però que cada vegada, per desgràcia, es va acostant més– disposarem d'un vint per cent menys de l'aigua al conjunt de Catalunya. I això..., doncs, aquests indicadors ens havien d'haver portat ja fa temps a prendre mesures i començar a fer una nova planificació i a treballar per un model de país totalment diferent, doncs, al que tenim avui en dia sobre la taula.

I, quan parlem de model de país, aquest és el problema d'aquest decret. Com podem exigir a la ciutadania, a la pagesia, a tothom..., podem exigir o podem demanar que tanquin l'aixeta –que ho han de fer; evidentment que ho han de fer–, però com només els hi podem demanar a ells quan el model de país que s'està posant aquí damunt de la taula és un model que torna a posar tots els ous a la mateixa cistella? Amb el Hard Rock, amb els jocs olímpics, la Ryder Cup 2031 de golf, més avions, més creuers, més turisme. Com podem demanar a la gent mesura quan les mesures que es prenen des de l'Administració pública són per afavorir que aquesta poca aigua que ens queda en breu desaparegui?

I no ho dic jo; això ho diuen els estudis, la realitat. A gener del 2022, estàvem al cinquanta-set per cent dels embassaments. Un any després estem a menys de la meitat. I ara ve l'estiu. És a dir, passem en un any del cinquanta-set al vint-i-vuit. I si no plou? Què passarà després d'aquest estiu, on veurem molts més turistes, on esperem que no es portin a terme aquests macroprojectes?

I també parlar de les estacions d'esquí. Ens sorprèn que aquest decret ni en parli de manera específica. Tot i així, sí que és veritat que les estacions d'esquí públiques van decidir no fer més neu artificial pel cost que tenia. Recordem, dos mil canons de neu hi ha; cada un consumeix tres-cents litres d'aigua per minut. I són les pròpies estacions que van decidir no fer-ho, perquè amb la neu que tenen ja és suficient. Però i si no hagués sigut suficient? Haguessin pres aquesta mesura? Hem de començar també a restringir aquestes activitats relacionades amb el turisme i amb els macroesdeveniments, macroprojectes, que l'únic que fomenten és que la situació del nostre país empitjori.

Unió de Pagesos ens diu que saben que el sector de la pagesia, el sector agrícola, està molt tocat i necessita saber la dotació d'aigua que té per a reg per a programar els cultius, que han de fer ara, però que seran per a l'estiu. No es poden permetre programar aquestes produccions sense risc de pèrdua. Necessiten la informació. Estem posant en joc la campanya agrícola, els proveïments de béns bàsics i de proximitat i, evidentment, molts llocs de treball. Molts llocs de treball de la pagesia ja preuats per aquesta reducció que portem vivint durant dècades. No podem fer aquests decrets sense tenir clar que hem d'aturar els macroprojectes i que hem d'aturar aquest model de més i més i més turisme. Vostès volen beure i xiular alhora, però saben que això no pot ser.

A la cimera hi anirem –ja per acabar, vicepresidenta. Aquest 31 de març assistirem a la cimera, però tenim molt clar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que amb unes quantes hores no resoldrem res. Escoltarem el que han fet, farem les nostres propostes, però el que necessita aquest país és una taula

del diàleg de l'aigua on es compti amb tots els actors. I tots els actors no només vol dir l'Administració pública; també vol dir les entitats ecologistes. Entitats com...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'anar acabant.

Dani Cornellà Detrell

...Aigua és Vida, que ha estat fent propostes molt interessants per incorporar a aquest decret, i tots els sectors afectats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Lucas Ferro Solé.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats i diputades, bé, jo crec que la situació més o menys tots ja la coneixem. L'any 2021 va ser l'any més sec registrat mai per l'Observatori Fabra. L'any 2022 va ser el segon any més sec registrat mai des de l'Observatori Fabra. Al conjunt de Catalunya fa gairebé tres anys, dos anys i mig, que hi plou pràcticament la meitat del que acostuma a ploure de mitjana anualment al país. I a aquesta situació hi hem de sumar allò que hem viscut aquests dos estius, que és un increment de temperatures per sobre de la mitjana habitual, un grau i mig més altes de mitjana l'any 2021, dos graus i mig per sobre de la mitjana a Catalunya. I, per tant, hi plou menys i hi fa més calor. I que hi faci més calor no vol dir només que s'evapori més aigua, sinó també que hi ha més consum d'aigua per lluitar contra la calor.

I, si el 2021 va ser el més sec i el 2022 hi va anar darrere, de moment el 2023 no ens està donant pràcticament alegries, no està plovent de forma significativa. Esperem, això sí, que l'abril almenys honori les dites populars del país i plogui una mica perquè, si no, segurament si avui el debat –que és el primer cop que debatem enguany sobre sequera en aquest Parlament– ja està essent un debat cru i agre, els hi ben asseguro que el juliol no serà molt més il·lustrós, tot i que segurament, un cop passades les eleccions municipals, hi haurà debats que es viuran menys a flor de pell.

Jo crec que arribats fins a aquest punt i assumint que mai plou, que hi ha una manca de responsabilitat en el que plou i en el que no plou al país, jo crec que sí que ens hem de fer la pregunta de «què hem fet fins aquí». Perquè no només fa dos anys i mig que estem en aquesta situació, sinó que fa anys i anys que sabem que ens hi trobaríem, perquè tots els informes apuntaven a aquesta situació, més enllà de que sigui previsible quin any ens hi trobarem.

I, per tant, jo crec que la primera pregunta que ens hem de fer és: «Què hem fet fins aquí?». I la veritat és que des de la sequera del 2005-2008 –un cop superada– fins aquí, hi ha poca feina a lluir. I crec que si d'aquella sequera en vam treure algunes conclusions és que què faríem avui sense la dessalinitzadora del Llobregat –del Prat de Llobregat–, sense la de Tordera, que aporten més de seixanta hectòmetres cúbics a l'any; què faríem avui sense l'estació de regeneració d'aigües del Llobregat, que aporta més de cinquanta hectòmetres cúbics d'aigua a l'any.

I si ens fem aquesta pregunta és també perquè què és tot allò que no s'ha fet, no durant aquest any, no durant l'any passat. Portem deu anys del mateix cicle de govern, trencat fa uns mesos, i jo entenc que és oportunista dir tres mesos després que aquí no s'ha fet res. Però crec que ens hauríem de preguntar què hem fet en els darrers deu anys en aquest país, perquè sabíem que a aquesta situació hi arribaríem més tard o més d'hora. I crec que és evident, no només veient l'execució pressupostària, sinó inclús l'ambició amb la que mirem la planificació d'inversions relacionades amb el cicle de l'aigua en aquest país, que hem perdut molts anys, que la situació podria ser millor del que és avui en gestió del cicle de l'aigua, i que tenim molta feina a fer.

Al nostre parer, el que necessitem avui és un govern disposat a liderar un acord de país pel cicle de l'aigua. I això vol dir que ja veurem com sortim d'aquest decret, però que, de la cimera de l'aigua, n'hem de sortir amb un acord que sigui valent i que sigui per als propers anys. I que, com a mínim, es plantegi quines infraestructures són prioritàries per garantir el subministrament d'aigua els propers anys en aquest país. Posar-hi recursos i, sobretot, fer-les.

Què farem per recuperar aigua dolça en un país on set de cada deu aquífers estan contaminats per dejeccions ramaderes? I com pensem recuperar i abordar aquest problema? I també, evidentment, en allò que puguem fer per millorar els abastaments d'aigua..., si en això el decret planteja algunes solucions particulars i, com diu vostè, una caixa d'eines. I també què fem per reduir les pèrdues a la xarxa d'abastament? I aquí hi hem de posar recursos.

Però creiem també que hi ha més debats que hem de fer, entre ells, quin model de governança volem per a l'aigua en aquest país. I això vol dir parlar de la llei de l'àrea metropolitana de Barcelona i parlar de qui està posant obstacles per a la municipalització de l'aigua en aquest país. I vol dir també com reduïm els consums d'aigua, especialment els més onerosos, perquè crec que aquí hem de fer una reflexió tots plegats, i que nosaltres ja advertim ara que portarem a la cimera. Aquí hi ha sectors econòmics, especialment l'agricultura, i a les famílies, que els estem demanant reduir consums d'aigua, però aquest estiu venen 400.000 creueristes a Barcelona, als que s'ha d'abastir d'aigua, cadascun dels quals consumeix aproximadament el doble d'aigua que un ciutadà de Catalunya. Què fem amb això? Hi posem límits aquí o no hi posem límits?

Fa dos mesos, en aquest Parlament es defensava construir Las Vegas en el Camp de Tarragona, es defensava fer neu artificial als Jocs d'Hivern del Pirineu. En els últims, per cert, el cent per cent de la neu que s'ha fet servir als Jocs d'Hivern ha hagut de ser de producció artificial. Aquests projectes no són compatibles amb la situació que vivim, i no són compatibles amb el pacte sobre l'aigua que volem per aquest país. Perquè no volem un país on els agricultors d'aquest país i les famílies hagin de veure com se'ls tanca l'aixeta i com han d'assumir esforços, mentre que la gent que ve aquí a «disfrutar» del país o a enriquir-se'n tenen barra lliure per omplir piscines, camps de golf, creuers o per fabricar neu artificial. No podem ser la imatge tan trista d'un país en venda, que s'ha perdut el respecte a si mateix i que només és capaç de posar-se a disposició de qui vingui aquí a enriquir-se.

I sobre els deures..., ja dic ara que nosaltres ens abstindrem en aquest decret, però sobre els deures i sobre el règim sancionador, també em permetran els companys i companyes socialistes que fem una reflexió. Està bé venir aquí a dir al Govern que durant aquests anys no s'ha fet la feina, però els ajuntaments socialistes de més de vint mil habitants que després de tres anys no han presentat el pla de sequera, potser que més enllà de que puguem debatre sobre el règim sancionador, també els truquin i els diguin que els presentin, que ja va sent hora.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers*, nos traen hoy aquí un decreto sobre sequía, al Parlament; un decreto que, en honor a la verdad, no es que nos haya llegado por sorpresa, porque es cierto que desde el *departament* se ha estado buscando la complicidad de los grupos, o por lo menos eso hacían ver, porque a mí me da la sensación de que más que buscar la participación de todos los grupos, lo que buscaban era, pues, un poquito la socialización de las culpas. Y en base a ello, unos cuantos días antes, pues nos explicaron la situación que veían venir, y nos ad-

virtieron, sí, con un powerpoint, que traerían aquí un decreto, que este decreto acabaría llegando. Pero no es menos cierto que si buscaron esa complicidad, como digo, y nos pidieron el máximo consenso para esta aprobación de hoy, las ganas reales de que el resto de los grupos participásemos en el decreto eran más bien pocas.

Ayer, uno de los grupos de este Parlamento me decía que las ganas de negociar habían sido pocas, porque el decreto lo enviaron, pues, apenas unas horas antes de que fuera aprobado. Efectivamente, eso demuestra muy pocas ganas de que se participara en ese decreto, aunque he de decir que eso de que el decreto lo envíen unas horas antes de ser aprobado, debe ser solo para los socios preferentes, porque a nosotros nos lo enviaron cuando ya estaba más que aprobado. Eso sí, nos pidieron de nuevo el máximo consenso posible para la aprobación de hoy. Por tanto, el máximo reparto de las culpas.

Y aquí, la culpa de esta situación, pues, puede que, efectivamente, no sea solo de la *consellera* o del *departament*, pero, sin duda, tiene más culpa que el resto. Sin duda podría haber actuado de una forma mucho más decidida en los últimos años. Yo ya digo que no toda la culpa es suya, porque recibió una herencia de quince años de inacción, prácticamente desde la última gran sequía. Pero precisamente el hecho de haber recibido esa herencia debería haberla llevado a actuar de una forma mucho más intensa desde que asumió las responsabilidades.

Porque sí, es cierto, como dice el decreto, que las precipitaciones en el distrito de cuenca fluvial de Cataluña han experimentado una reducción en los últimos años; sí, es cierto que esa reducción se ha acentuado a partir del año 21, y aún más durante el 22, y que persiste durante este 23, con lo que este periodo, el que va desde el verano de 2020 hasta ahora, se sitúa muy por debajo de lo que sería esperable y, desde luego, de lo deseable.

Es cierto que las cifras de precipitación acumulada en estos últimos veinticuatro meses se sitúan en valores muy similares a los peores registros que dieron lugar a la sequía del periodo 2005-2008, pero que las cifras de precipitación acumulada en los últimos veinticuatro meses sean similares a aquellas tan dramáticas no es algo que se descubre el mes veintitrés ni en el mes veintidós. Eso es algo que hace muchos meses que se sabe. Que la inacción de los últimos quince años hace que no estemos preparados para ello tampoco es algo que se descubra en el último mes ni en los dos últimos meses ni en los seis últimos meses, es algo que se sabía desde que usted entró al mando de esta consejería.

Y, por tanto, sí, es cierto que estamos en una situación excepcional, pero sí, también es cierto, que es algo que esta consejería sabe desde hace tiempo y que quienes hemos estado pendientes no hemos visto que actúe decididamente. Podríamos llevar meses actuando. Podríamos estar regenerando, por ejemplo, el caudal máximo de regeneración en la EDAR del Baix Llobregat, con una inversión pequeña, pero no se ha hecho. Podríamos haber actuado en la ETAP del Besós para ampliarla, para tener también allí más caudal, pero tampoco se ha hecho. Anuncian, pues, sin embargo, una ETAP nueva con un coste superior y un plazo también superior, pero que imagino que les permitirá, pues una inauguración más bonita y seguramente algún cambio de gestión más acorde a su ideología.

Pero, en resumen, podríamos haber tomado muchas medidas que nos permitiesen llegar a este punto mucho más preparados de los que estamos, acometer las actuaciones, las inversiones que nos hubieran permitido tener una mayor disponibilidad de agua y nada de eso se ha hecho. Porque, no nos engañemos, la solución para evitar tener que imponer fuertes restricciones a las que ninguno queremos llegar es esa: actuar, actuar, actuar, invertir, invertir e invertir para que podamos conseguir aumentar la disponibilidad de agua en situaciones críticas como la que tenemos encima.

Y, lamentablemente, parece que todo hace pensar que esta situación se alargará y se agravará en los próximos meses. Porque advertencias tuvo. En el sector hace

muchos meses que hay preocupación y que se ponen sobre la mesa actuaciones e inversiones que son muy necesarias. Pero nada. Y ahora llega este decreto y tampoco vemos que en él se aborden estas actuaciones como nosotros creemos que deberían.

Sanciones sí, eso sí que incluye este decreto. Proponen, por un lado, que ninguna medida de las que se tomen dé derecho a compensación, pero, por otro lado, lo que proponen es que, si un municipio incumple, tendrá sanciones. Y nosotros creemos que la ciudadanía en Cataluña y en el conjunto de España tiene un comportamiento ejemplar en cuanto a consumo de agua. El consumo por habitante en el área metropolitana de Barcelona está muy por debajo de la de cualquier metrópoli similar.

Por cierto, PSC y Junts parecían no estar tampoco muy de acuerdo con estas sanciones. «*No es de rebut*», decían en algún caso. En otros sitios, en el caso del PSC, hemos visto declaraciones los días previos. Nosotros tampoco estamos de acuerdo con estas sanciones. Antes vería, pues, por ejemplo, sancionar el Govern por su inacción, pero lo acabaríamos pagando también todos los ciudadanos y no creo que esa sea la solución. Y estas sanciones, que también acabarán pagando los ciudadanos de esos municipios que incluyen, pues nosotros, desde luego, no estamos de acuerdo.

El PSC parecía estar en desacuerdo y parecía enfadado con ello, pero tampoco se engañen: con un «no» podría seguramente haber tumbado este decreto; con un «no» podría por lo menos haberlo intentado, pero no, no lo veremos. El PSC hace mucho que eligió, no se puede ser socio y ser a la vez oposición y está claro, pues, cuál ha sido su elección. Cada uno puede elegir, pero lo que no es de recibo es pretender engañar a la ciudadanía y mucho menos ahora que vienen elecciones. Si no les gusta el decreto, aún están a tiempo de votar que no. Si no lo hacen, por lo menos, no intenten convencer a nadie de que no les gusta.

Nosotros, desde luego, no hemos venido a la política a engañar a nadie y siempre que esté en nuestras manos, pondremos por delante el interés de la ciudadanía a la hora de tomar nuestras decisiones, pero también, siempre que podamos, advirtiendo de quién pretende engañarles.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Consellera, consellers*, diputados, diputadas, debatimos la convalidación de este decreto urgente contra la sequía aprobado por el Govern, un decreto que sí que ha servido para constatar el hecho de que todos compartamos que estamos ante una situación muy delicada por la falta de lluvia y la grave sequía que ello está comportando. Treinta meses prácticamente sin llover lo que debería haber llovido.

Pero no por ello podemos dejar de criticar el hecho de que el Govern se haya tomado en serio la situación excepcional de sequía tan tarde y de forma tan insuficiente. Tarde, porque este decreto es el típico ejemplo de mala política reactiva, pues el Govern solo ha reaccionado cuando prácticamente todos los indicadores estaban ya en rojo. Y ello a pesar de que los expertos hacía muchos meses que estaban alertando de la situación que se nos venía encima. Incluso la propia ACA alertó de ello.

Como decimos, mala política reactiva, cuando en realidad en esta materia hubiese sido más necesario que nunca buena política preventiva, especialmente a partir de la experiencia de 2008, cuando vivimos la última gran sequía. Nadie puede afirmar que la situación de sequía actual será permanente, pero lo que sí nos demuestra la experiencia es que a lo largo de los años se producen episodios cíclicos de sequía por falta de lluvias.

Por tanto, en base a esa experiencia, era obligación de los distintos *govern*s que ha habido desde 2008 el crear los instrumentos necesarios para poder afrontar con

garantías esos episodios cíclicos de sequía para garantizar el suministro de agua en toda Cataluña. Y es aquí, en este punto, donde radica el problema y también nuestra crítica. Y es que desde el 2008, cuando volvió a llover con normalidad y se acabó con la sequía de entonces, los gobiernos que ha habido desde entonces no han invertido un euro en crear nuevas instalaciones y recursos con los que poder afrontar el momento de un nuevo ciclo de sequía por falta de lluvia, como es el actual.

Ni siquiera han invertido prácticamente en mantener la red existente. Es cierto que ahora el nuevo ciclo de sequía se afrontará con mejores garantías que en 2008 por las instalaciones que se crearon entonces, pero no es menos cierto también que desde entonces, insisto, no se ha invertido nada para hacer frente al nuevo episodio de sequía que se podía producir.

Por tanto, y como decía al principio, falta de previsión desde 2008 de los distintos gobiernos de la Generalitat que ha habido desde entonces y reacción tardía por parte del actual Govern, con un decreto que llega tarde y que contempla una serie de medidas del todo insuficientes para afrontar el actual ciclo de sequía.

De hecho, lo más destacable y llamativo en el sentido negativo es la imposición de sanciones a los municipios que no cumplan con lo previsto en este decreto. Sanciones a los municipios, aumento de restricciones al sector agrícola, que ya de por sí lo está pasando muy mal con la sequía y para el que el decreto no contempla ningún tipo de compensación. Sanciones, restricciones..., pero nada de inversiones, inversiones para afrontar no ya el actual ciclo de sequía, que también, sino para el que pueda venir en el futuro cuando finalice el actual.

Y nos estamos refiriendo no solo a la construcción de nuevas plantas desalinizadoras –ya le digo que nosotros no somos partidarios de colocar en toda la costa de Cataluña plantas desalinizadoras, porque son muy contaminantes y costosas de construir y de mantener–, sino a la implantación generalizada de sistemas de regeneración de agua menos contaminantes y menos costosos de mantener. En definitiva, falta de previsión, reacción tardía y medidas insuficientes. Este sería para nosotros el resumen del decreto, por lo que más allá de compartir que la actual situación de sequía es un grave problema, este decreto no es la caja de herramientas que usted nos decía, *consellera*, para afrontar esta situación. De ahí que nosotros no vayamos a apoyarlo. Porque, insisto, no solo con restricciones y sanciones con afán recaudatorio se hace frente a la actual situación excepcional de sequía. Repito: hacen falta inversiones, inversiones con nuevas instalaciones, hacen falta inversiones que mejoren y actualicen la actual red de agua e inversiones que apuesten por sistemas de regeneración de aguas que garanticen el suministro de agua más allá de los ciclos de sequía que se puedan producir, inversiones y ayudas a los sectores económicos afectados por la sequía que brillan por su ausencia y, por este motivo, nosotros votaremos «no» a este decreto.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Té la paraula el diputat no adscrit Antonio Gallego Burgos per un temps d'un minut.

Antonio Gallego Burgos

Sí. Gracias, vicepresidenta. Como ya han dicho otros diputados, efectivamente, en Cataluña los episodios de sequía son recurrentes y son cíclicos. Sabíamos que íbamos a sufrir lo que estamos sufriendo ahora y que lo volveremos a sufrir si no volvemos a tomar medidas estructurales serias para evitar la sequía en Cataluña. También se ha dicho, y tienen razón, que durante los últimos años –ha hablado de los últimos quince años– en Cataluña no se han tomado medidas estructurales e inversiones potentes para resolver esta cuestión, y aquí hay una falta de responsabilidad gravísima por parte de los diferentes gobiernos de la Generalitat. Cataluña y España necesitan un plan hidrológico nacional. El caudal ecológico del Ebro se tiene

que ajustar a la realitat y a criterios técnicos. No podemos seguir tirando agua del mar, los excedentes del río Ebro, por politiqueo barato y excesos ecologistas. Hablen con el Gobierno de España para impulsar la construcción de una desalinizadora de gran capacidad. Yo creo que los fondos europeos son una buena oportunidad para eso. No se vuelvan a olvidar de ampliar las desaladoras de Tordera y Cubelles, que el Govern solo habla de ellas cuando truena, igual que Santa Bárbara. Ayuden a nuestros agricultores a invertir en sistemas de tecnología que reduzcan el consumo de agua. Tómense en serio la digitalización de todo el ciclo del agua. Inviertan en la descontaminación de nitratos y la recarga de nuestros acuíferos, que la gran mayoría están contaminados. Apuesten por la interconexión de redes, la regeneración del agua...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Antonio Gallego Burgos

Y a mí me parece bien –y acabo con esto– que se multe a aquellos ayuntamientos que, durante años, durante muchos años, no han presentado el plan de emergencia. Yo creo que está bien que los ayuntamientos también contribuyan en esto.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat. Té en nom... Ai, té la paraula, per últim, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat Eugeni Villalbí. Li poso el temps... (*Veus de fons.*) Sí, sí, ara l'hi esborro i li poso el temps que li toca. Endavant.

Eugeni Villalbí Godes

Bon dia, vicepresidenta. Consellera, consellers, diputats, diputades, estem en una situació molt greu. De fet, el Servei Meteorològic de Catalunya, que disposa de dades des del 1905, amb aquestes dades veiem que mai s'havia viscut una sequera com l'actual. És la pitjor sequera a la conca del Ter i la segona pitjor sequera a la conca del Llobregat, només equiparable a la sequera que el país va viure l'any 2004 i 2008, amb la diferència que llavors afectava més la zona de Ponent i el sud del país, i ara està afectant més el centre, la costa i l'est del país.

La consellera Jordà, en diferents intervencions des d'aquest faristol, ens ha recordat que els darrers anys Barcelona ha viscut un règim hídric equiparable o comparable al règim hídric de Marràqueix. Una situació que impacta de forma transversal tots els sectors econòmics del país. Amb altes temperatures i escassetat de pluja d'una forma perllongada en el temps, les conseqüències seran nefastes sobre el medi natural, però també sobre l'agricultura, la ramaderia, la indústria i el turisme. I també, efectivament, sobre la disponibilitat d'aigua de boca per a l'ús humà.

Davant d'aquesta situació, el Govern ha anat activant les eines de les quals disposa per fer front a aquesta situació. De fet, fa setze mesos, des de l'octubre del 2021, que el pla de sequera està activat, però el temps no ens ha acompanyat i l'absència de precipitació ha fet que la situació s'hagi agreujat fins a arribar a només el vint-i-cinc per cent de les reserves d'aigua a les conques internes, fet que implica haver entrat en l'estat d'excepcionalitat. Això vol dir que 224 municipis, quinze comarques i un total de 6 milions d'habitants estan en situació d'excepcionalitat. Per tant, la situació actual és molt greu i altament preocupant pels escenaris vinents si no hi ha períodes de pluja amb cara i ulls.

Arribats a aquest punt, a diferència d'altres grups, no entraré a fer retrets ni a buscar culpables. Crec que la situació és suficientment greu per no fer-ne partidisme, per tenir alçada de mires, per pensar en gran i per tenir una mirada de país sencer. Crec que el principal i únic responsable de ser on som és la sequera, l'absència de pluja, ningú més. Una altra cosa és –diferent– si el país està prou preparat per fer front a una crisi, a una situació com aquesta. Que, com altres diputats han ex-

plicat, sabíem molt bé que arribaria, el que no sabíem és quan arribaria. I també sabem que no només havia d'arribar, sinó que es repetiria en el temps d'una forma molt més sovintejada del que ho estava fent fins ara. Davant d'això, hem també de reconèixer que estem podent superar aquesta crisi o l'estem afrontant gràcies a les inversions que es van fer en l'anterior període de sequera, gràcies a l'aigua regenerada, evitant així alliberar més aigua dels embassaments, i a la dessalinització, que des del febrer del 2022 està funcionant a màxim rendiment i ens ha ajudat a produir setanta hectòmetres cúbics. Dit d'una altra manera, i per ser-ne conscients, el conjunt d'aquestes eines –dessalinització, regeneració i altres– han permès, en el que portem del 2022 i el 2023, una quantitat d'aigua extra de cent noranta hectòmetres cúbics, l'equivalent a l'embassament de Sau i Sant Ponç junts. Però tan cert és això com que els que avui han aixecat veus crítiques en aquest decret del Govern són els que..., alguns dels que han aixecat aquestes veus crítiques han tingut responsabilitats en la gestió climàtica i polítiques d'aigua durant deu anys al nostre país. I que no han previst cap ni una nova infraestructura de les que necessitem per fer front a una situació així. Per tant, els hi recomanaria que en lloc de buscar responsables al Govern, els busquin entre el seu propi grup parlamentari.

No ha estat fins als pressupostos d'aquest 2023 que, amb una injecció de 70 milions d'euros per a obres de millora del rec i més de 600 milions d'euros en polítiques d'aigua, s'estan posant sobre la taula les polítiques que el país necessita per fer front a uns escenaris de futur que, malauradament, ens trobarem i ens trobarem cada vegada més sovint.

Crec que entendran que, després de sentir el que hem sentit, no podia deixar de dir això, però, com deia, crec que no és moment de retrets. I els diré més: crec que el problema al qual ens enfrontem no passa per un decret, ni per accions que el Govern pugui fer, ni per accions que aquest Parlament pugui fer. La solució al problema en què estem passa perquè plogui. I els ben asseguro que, si sabéssim com es fa, ja ho hauríem fet.

Però també estic convençut que el que no podem fer és no fer res, i per això, a mitjà i llarg termini, el Govern agilitza inversions com la nova dessaladora de la Tordera, que entrarà a licitació enguany; la de Foix, amb estudis previs; l'impuls que s'està fent en aigua regenerada al Prat o que properament es farà al Besòs. Però això no ens serveix per a l'ara, per a l'avui, per al futur més immediat.

Ara, en aquest moment, hem de prendre mesures, i aquest decret n'és una. Un decret que busca aprofitar al màxim les escasses reserves –els quatre miserables litres de què abans es parlava– d'aigua de què disposem perquè durin el màxim possible, retardant així l'entrada en vigor de l'estat d'emergència, que tindrà unes conseqüències encara més greus. Un decret que busca aprofitar al màxim cada gota d'aigua de les que disposem per així guanyar temps. Un temps que necessitem per poder fer inversions d'emergència i guanyar el temps per donar-li l'oportunitat a l'oratge a que plogui.

I com ho fa? Doncs ho fa treballant amb i pels municipis. No és cert que aquest decret sigui un element només sancionador, ni tampoc és cert que tingui una voluntat de perseguir a ningú. El més important d'aquest decret és que inclou mesures per garantir l'abastament d'aigua a les poblacions. Un decret que dota els municipis de mecanismes per facilitar la mobilització de tots els recursos hídrics disponibles. És un decret amb vocació de cooperació institucional i de suport al món local amb l'objectiu de preservar l'aigua per al consum humà.

I sí, compta amb un règim sancionador, un dels quinze punts que conté el decret. Hem de ser conscients que, des de que el pla de sequera va entrar activat fa setze mesos, els consums d'aigua no s'han reduït. Per tant, no podem continuar fent el que fèiem fins ara. De fet, els que critiquen aquest règim sancionador quan entrarem en el règim d'emergència segurament ens criticaran el fet de que no hi hagués estat en aquest decret.

Té una voluntat de dissuasió, no de sanció. El Govern està fent tot el que té a les seves mans. La situació és tan greu que es calcula que per superar-la necessitaríem que aquesta primavera plogués el que plou de mitjana un any a Barcelona. Per això necessitem cada acció, de cada mesura, de cada gota que estalviem. Necessitem que tothom –sector privat, món local, sectors econòmics, Govern i ciutadania– actuem, cooperem i ens fem corresponsables de la greu crisi en la que està el nostre país.

Necessitem aprovar aquest decret perquè no aprovar-lo no ens posa millor per afrontar la crisi, no ens dona més eines davant la sequera, no ens dona més temps per actuar. Exposa més el país, exposa més els municipis, la gent i el territori als efectes dramàtics de la sequera.

I per això –vaig acabant, vicepresidenta– crec que en un moment com aquest necessitem defugir la irresponsabilitat, necessitem defugir el negacionisme, necessitem abandonar el partidisme i, sobretot, el que necessitem és implicació, corresponsabilitat, sumar, ajudar i cooperar. Necessitem més que mai mirada de país. I necessitem tot això perquè el que necessitem de veritat, que és la pluja, no està a les nostres mans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem ara a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem ara a votar sobre la validació del Decret llei 1/2023.

Comença la votació.

Amb 34 vots a favor, 19 en contra i 79 abstencions, vist el resultat de la votació, el Decret llei 1/2023 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei.

Ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

Amb 98 vots a favor, 34 en contra, vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament (*remor de veus*), el Decret llei 1/2023 ha quedat validat i es tramitarà com a projecte de llei.

(*Remor de veus.*)

Continuem, diputats, diputades... (*Persisteix la remor de veus.*) Diputats, diputades, silenci, si us plau. Continuem l'ordre del dia.

Proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme (continuació)

202-00059/13

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única de la proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única en el Ple del passat 9 de març, procedim avui al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris. En acabar el debat, votarem les esmenes presentades i el conjunt de la iniciativa se sotmetrà a una única votació final, tal com disposa l'article 138.3 del Reglament.

En primer lloc, intervindran els grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat i a l'articulat; posteriorment, intervindrà la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de deu minuts per cada grup parlamentari.

A continuació, per la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari VOX, la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Verá, hoy presentamos una enmienda a la totalidad a una ley que tiene como objeto impulsar internacionalmente una asociación separatista que hace seguidismo del Gobierno de turno y a la que se quiere otorgar determinados privilegios.

¿El fin de los que la presentan y de los que la apoyan? Fácil: tener a sus polluelos creciendo en un caldo de cultivo rupturista alentando el enfrentamiento y el odio a España.

Es asombrosa la capacidad que tienen ustedes de embarrarlo todo. Dejen a los jóvenes en paz, déjenles construir sus asociaciones, déjenles disfrutar de su tiempo, sin injerencias políticas, sin ser esclavos de las administraciones públicas, porque pendan de unas subvenciones sectarias de los gobernantes totalitarios, que solamente les permiten desarrollarse en una dirección y pensar de una manera, la que sirve y les servirá a sus fines.

Los jóvenes son la esperanza. Deben ser idealistas, creer y luchar por un mundo mejor; un mundo de servicio y ayuda, de ayuda al prójimo, como dicta el movimiento *scout*, como el propio Robert Baden-Powell define; libre del chantaje tan característico de los separatistas.

El daño que hacen convirtiendo estas asociaciones en auténticos centros de adoctrinamiento es incalculable. Captan a la juventud con el engañoso ideal de mejorar la sociedad para que luego puedan plantar en ellos la semilla del odio y con ello tener asegurada la continuidad de su enfermiza ideología, eliminar la convivencia y la concordia de sus principios, y enfrentarlos incluso con el resto de los movimientos *scouts*, alentados por una falsa idea de supremacismo.

Tanto es así que han conseguido aislar a esta federación, porque de *scout* ya no tiene nada. Y sí que tiene, y mucho, de sectarismo, de totalitarismo y de hegemonismo. Han creado una organización a su imagen y semejanza que no tiene relación con ningún otro movimiento «escolta» de España, y que, por si fuera poco, están en el punto de mira del movimiento mundial de «escultas» precisamente debido a esto, a sus continuas incursiones políticas, que distan mucho de lo que dicta este movimiento. (*Alguns aplaudiments.*)

De hecho, la Federación de Escultismo de España ha solicitado oficialmente el voto en contra de esta ley, porque consideran que la organización que hoy nos ocupa ni tiene la potestad de representar a Cataluña internacionalmente, ni están reconocidos por el movimiento mundial de «escultas», ni tienen por qué contar con ningún trato preferente en lo que a subvenciones públicas se refiere. El nuestro ya lo tiene.

Y razón no les falta, porque el colofón de esta ley es que es inconstitucional. La representación mundial que quieren atribuir a la Federación Catalana de Escultismo tiene muy difícil encaje en materia de relaciones internacionales, previstas en el artículo 149.1.3 de la Constitución española. Una vez más, se extralimitan en sus competencias autonómicas, concretamente en el artículo 5 de la ley, en el que dicen: «Se reconoce a la Federación Catalana de Escultismo y Guiaje como la representante en Cataluña del movimiento “escolta” y guía mundial, representado por la Organización Mundial del Movimiento Scout y la Asociación Mundial de Chicos Guías y Chicos Scouts.»

En este sentido, la Sentencia del Tribunal Constitucional 110/2012, del 23 de mayo, ya impuso límites a las selecciones deportivas catalanas, y, analógicamente, resulta de directa aplicación a esta ley, y leo: «La representación en el exterior de las comunidades autónomas en materia deportiva tendrá como límite la reservada al Estado prevista en el artículo 149.1.3 de la Constitución española.»

No les digo ya nada del artículo 8 de su nueva ley chapuza, que vulnera directamente la libertad asociativa, y, por tanto, el contenido y alcance del artículo 22 de la

Constitución española y el artículo 12 de los derechos fundamentales de la Carta de la Unión Europea, que establece que toda persona tiene derecho a la libertad de reunión pacífica y a la libertad de asociación en todos los niveles.

Miren, ustedes no hacen nada bien. No hacen bien ni de separatistas. Son un continuo fiasco como juristas, y cada vez que pretenden legislar, les come su propio ego y el odio a España. Dar una subvención a la Federación Catalana de Escoltes no es más que seguir engrasando su maquinaria separatista con los presupuestos de Cataluña, como hacen con las subvenciones a la Plataforma por la Lengua, o al Instituto Nueva Historia, o a Òmnium Cultural, que lo único que tiene de cultural es el nombre.

Miren, a día 1 de enero del 2023, había 68.535 personas esperando una ayuda a la dependencia. Y el pasado año 13.801 catalanes morían esperando esta ayuda. Por otra parte, el informe Foessa de enero del 2022 informa que la tasa de exclusión social de hogares con niños y adolescentes en Cataluña se encuentra en el 37,5 por ciento; el veinte por ciento no dispone de la temperatura adecuada en su casa y el trece por ciento carece de una alimentación suficiente. No les hablo ya de las colas del hambre, de las listas de espera médicas, de la ausencia de vivienda social o del paro juvenil.

Mientras esta es la lamentable radiografía de la Cataluña actual, ustedes promulgan una ley para fortalecer la estructura separatista y aumentar el gasto, dando más subvenciones a organizaciones que sirvan a sus fines. Lo cierto es que la indignación de la ciudadanía con la clase política es perfectamente comprensible. Mientras la gente muere y pasa penurias, ustedes, distantes, alejados de los problemas reales del pueblo, dedican nuestro tiempo y nuestro dinero a sus turbulentos y enfermizos delirios. Son ustedes unas María Antonietas incapaces de mirar más allá de su propio ombligo.

En resumen, desde VOX apoyamos a las asociaciones que conservan el espíritu *scout*, el verdadero, el que describe Powell: apartidista, generoso, desinteresado y libre de adoctrinamiento. Apoyamos a la Federación de España de Escultismo, a la Federación de Asociaciones de Scout Exploradores de España, al Movimiento Scout Católico, a los Guías y Scouts de Europa y a la Organización Juvenil Española. (*Aplaudiments.*) Todas –todas– libres porque carecen de ninguna subvención de la Generalidad de Cataluña que les esclavice y les haga serviles a una ideología.

Por parte nuestra poco más tenemos que decir de sus meteduras de pata o sus leyes locas, mediocres y ridículas. Los catalanes deben elegir. Y tienen una maravillosa oportunidad este 28 de mayo. O subvenciones públicas y derroche de impuestos para ahondar en la brecha que ustedes quieren que nos separe de España, o amparamos a los catalanes que lo necesiten, los que están en riesgo de exclusión social, los enfermos dependientes y, por supuesto, fortalecemos a nuestra juventud, empezando por fomentar el trabajo y el acceso a la vivienda.

En VOX lo tenemos muy claro: las personas, primero. Debemos acabar con todo el separatismo, el abierto y el encubierto. Y esto pasa inequívocamente por cerrarles el grifo del que se nutren.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*, bueno, hace quince días tres grupos parlamentarios, a saber, Esquerra Republicana, Junts per Cat y la CUP, nos trajeron aquí esta proposición de ley y nos pidieron que se aprobara la tramitación por lectura única, es decir, la tramitación directa sin debate en ponencia ni en comisión, sin comparecencia de expertos ni afectados por el proyecto de ley y sin escucha alguna de las distintas visiones sobre el tema. Desde luego eran muy libres de pedirlo, pero a nosotros no nos pareció que fuera una tramitación adecuada en este caso, y por ello votamos en contra.

El Reglamento indica muy claramente que un trámite así, de lectura única, que, recordémoslo, implica que no habrá debate ni en ponencia ni en comisión ni escucha de los afectados, debe ser solicitado únicamente cuando la naturaleza del proyecto lo aconseja o la simplicidad de la formulación lo permite. Muy a menudo se utiliza para ampliar el plazo, pues, de alguna legislación en vigor, para cambiar una cifra o un importe de alguna legislación en vigor, pero este caso es mucho más complejo. Y nada de eso, ni esa simplicidad ni esa naturaleza del proyecto implicaban o aconsejaban que se tramitara en lectura única. La única circunstancia que se daba en este caso, y la que ha permitido finalmente que este proyecto se tramite por lectura única, es que los tres grupos que la suscribían sumaban una mayoría y consideraron, como suele ser habitual en este Parlament, que esa mayoría les legitimaba para imponer su rodillo y prescindir no ya de la participación de la mitad del hemiciclo, sino del derecho a ser escuchados de todos aquellos a quienes esta ley afecta de una manera u otra.

Advertimos que se estaba privando a muchos de los afectados de ser escuchados, y estoy segura de que muchos diputados aquí –ya lo ha dicho la diputada que me precedía–, como yo, han recibido *mails* de auxilio, precisamente, de los afectados, que en muchos casos fueron conocedores de esta ley precisamente a raíz del debate del pasado Pleno. Es bastante lamentable. Es bastante lamentable que los grupos separatistas quieran colar de esta forma estos abusos. Es bastante lamentable que no sean conscientes del daño que están haciendo a nuestra sociedad. Es bastante lamentable que crean que tener un diputado más en este hemiciclo les da derecho a pisotear a media Cataluña. Y no lo digo obviamente por esta ley, sino más bien por el día a día. Y es aún más lamentable ver la actitud del primer partido de la oposición, que debería estar alerta para frenar estos abusos y que se pasa el día poco menos que diciendo que los que alzamos la voz nos lo estamos inventando o que nos gusta ver conflicto donde no hay. Pues aquí tenemos las advertencias de muchos de los afectados que piden expresamente el voto en contra por lo menos para ser escuchados.

Y nosotros alzamos la voz no para defendernos a nosotros mismos, que, en la mayoría de los casos, yo y mis compañeros habíamos sido capaces de convivir y buscarnos la vida en esta que es nuestra tierra a pesar de sus abusos, antes de entrar en política. Nosotros no alzamos la voz, como digo, por nosotros mismos, sino por tantos otros que también ven pisoteados sus derechos y merecen que alguien les dé voz y les defienda sin que ellos tengan que significarse como ocurre ahora.

Porque si Ciudadanos no alza la voz, ¿qué alternativas hay? ¿El PSC, que nos llama exagerados mientras nos humilla con una cesión tras otra al separatismo, o Tamames, en el Gobierno de España? ¿Un Partido Popular al que siempre le ha ido muy bien el apoyo de los nacionalistas y que cuando tenía mayoría absoluta, pues, no fue capaz de mover un dedo para que se respetaran, entre otros, los derechos lingüísticos en Cataluña, mejor era no mover un dedo no fueran a cabrearse unos socios que en cualquier momento podían tener que volver a necesitar?

La única alternativa para esos padres que, por ejemplo, quieren que se respete el derecho de sus hijos a estudiar en español, para esos comerciantes que, por ejemplo, han sufrido sanciones injustas porque han considerado que únicamente poner el nombre propio de su negocio en el cartel podía ser suficiente, la única solución para todos ellos, mientras no gobierne Ciudadanos, hoy en día es significarse y acudir a los tribunales –y me temo que así seguirá siendo hasta que tengamos un gobierno de Ciudadanos.

Hace quince días nos opusimos a la tramitación en lectura única de esta ley y casi de por sí el hecho de que se haya tramitado por lectura única y el hecho de que durante estos días habíamos recibido peticiones de votación en contra, peticiones de escucha de los afectados, podría justificar nuestro voto en contra también al texto de la ley, pero es que, además, el texto de la ley, por sí mismo, también acumula méritos propios, por supuesto, para ser rechazado por nuestro grupo, porque aquí se ha dicho –como se dijo hace quince días para justificar en aquel caso la lectura úni-

ca— que esta proposición de ley lo único que pretende es hacer un reconocimiento al movimiento *scout*.

Y nosotros ya les dijimos que reconocimientos al movimiento *scout*, todos los que quieran; por nuestra parte, todo el reconocimiento a una organización que a nivel mundial cuenta con alrededor de cincuenta millones de integrantes y cuya misión es contribuir a la educación de la juventud de acuerdo a unos principios que se recogen en una ley y una promesa *scout* con unos valores que todos podemos compartir; todo el reconocimiento a tantos jóvenes y mayores de espíritu joven que cuidan de la defensa de estos valores, y, en definitiva, muy de acuerdo, como digo, en este reconocimiento y en los valores que defiende.

Pero es que el verdadero reconocimiento que sería necesario no aparece en esta ley por ninguna parte. Esta ley no le hace al movimiento *scout* el reconocimiento que se debería ni atiende ninguna de sus necesidades, ni garantiza su sostenibilidad, su diversidad o el futuro de las asociaciones de *escoltisme* en Cataluña. Lo único que hace esta ley, de lo único que se preocupa —en la línea de todo lo que es la obsesión de este gobierno separatista— es de buscar la confrontación, la inseguridad jurídica, el malentendido, el lío y el conflicto.

Por ejemplo, una de las excusas que se dan es que se pretende que *l'escoltisme català* sea reconocido a nivel mundial. Pues no sé si ahora se las quieren dar de aperturistas, porque yo les aseguro que el currículum que les precede no les avala. Sus alardes de internacionalización son claramente una farsa. La Asociación Catalana de Escoltisme forma parte del movimiento *scout* mundial desde el año mismo en el que se restauró la democracia en nuestro país a través de la Federación de Escoltisme de España y, junto a la Federación de Escoltisme en España, el Movimiento Católico y la Asociación Catalana de Escultismo pasaba a estar, el mismo año en el que se restauró la democracia en nuestro país, reconocida a nivel mundial. Ustedes no quieren que la Asociación Catalana de Escultismo gane reconocimiento internacional; ustedes, lo único que pretenden es expulsar a la Federación de Escultismo de España de Cataluña, y ahí tienen al PSC que les pareció todo muy correcto y muy normal, aplaudió la iniciativa y, por supuesto, votó que este trámite se hiciera por lectura única.

Pues bien, nosotros, que alzamos la voz siempre que hace falta, pero buscamos soluciones, además de esta enmienda a la totalidad que acabo de justificar, pues también hemos propuesto unas enmiendas parciales para que, si de verdad no hay ningún problema, pues quede constancia en la ley. Hemos presentado una enmienda que añade a algunos artículos de la ley una mención tan obvia y a la vez tan necesaria como que todo lo que en esta ley se establezca se haga sin perjuicio de que la Federación de Escultismo en España y las asociaciones que ella reconoce sigan manteniendo intactos su derecho y su reconocimiento en Cataluña.

Por supuesto, vigilaremos qué grupos votan a favor de esta enmienda, pero si esta enmienda no sale adelante y el texto queda como era original, sin ni siquiera incluir esta salvaguarda, dirá mucho de cuáles eran las intenciones de quienes quieren sacar esta ley adelante tal y como está, y dirá mucho también de quienes la apoyan tal cual está escrita.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, per a la defensa de les esmenes a l'articulat presentades, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Membres de la mesa, govern, diputades i diputats, bon dia. Salutacions als escoltes de la Federació que ens acompanyen també avui. Com ja s'ha dit, ens trobem amb el fulard de l'Agrupament Escolta Montnegre de Calella, també deixeu-m'ho

dir; ens trobem per seguir la continuïtat del tràmit d'aprovació de la proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme que vam iniciar en el Ple anterior sota el procediment de lectura única. Deixin-me agrair també als serveis jurídics de la cambra les esmenes tècniques que ens han proposat, molt necessàries, una feina important i a vegades massa invisible.

En coherència amb el que ja Junts per Catalunya vam proposar la setmana passada, no volem que prosperin les esmenes a la totalitat de VOX i Ciutadans i, per tant, no votarem a favor del retorn de la proposició de llei. Som els legisladors i estem en el nostre dret d'avançar en funció de les majories democràtiques i dels consensos que anem treballant. El consens m'agradaria que avui servís per fer un reconeixement també institucional al moviment escolta i guia.

Com ja ens vam posicionar l'altre dia, aquesta llei té un doble objecte i així queda ben definit en l'article 1, un cop esmenat tècnicament: «Definir el marc jurídic normatiu del moviment escolta mitjançant el reconeixement de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge i l'establiment dels mecanismes que protegeixen l'ús de la nomenclatura i els símbols que caracteritzen aquest moviment.» Si per alguna cosa el moviment escolta i de guiatge ha tingut i té una visibilitat famosa, també és per l'ús d'aquests símbols i d'aquesta terminologia, que l'article 8 de la llei s'hi refereix: «escoltisme», «guiatge», «scouts», «agrupament escolta», «scouts de Catalunya»; i jo hi afegixo, doncs, la que utilitzàvem a la meua època: «llops», «daines», «rangers», «guies», «pioners», «caravel·les», «truc», «caps», «foques», «la promesa», «la flor de lis», «el compromís»...

I al darrere de tota aquesta terminologia, hi ha una manera de ser i d'actuar i de fer. Hi ha un sentiment de pertinença al grup amb l'objectiu del creixement personal des de la coherència i el compromís col·lectiu; reconèixer, protegir aquestes externalitats i aquests objectius en un articulat legislatiu també és un reconeixement formal, lícit, interessant i –per què no?– necessari.

Aquesta llei, i em sembla que és un fet important i ens ho hem de mirar també des d'aquest punt de vista, dona sobirania a la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge perquè representi el moviment. I no cal veure-hi res més, és així de senzill. Creiem que això és un exercici a favor de la sobirania civil, de la sobirania d'entitats de la societat civil, i que aquest Parlament, en la seva justa mesura, avui reconeixerà; una reafirmació de les entitats, associacions que –com ja vaig dir– han estat una peça imprescindible en la conformació d'aquest país, d'aquesta societat catalana. Donem sobirania a la Federació Catalana d'Escoltisme per autogovernar-se dins un marc legislatiu, una federació que avui –avui– engloba una sèrie d'associacions: Acció Escolta de Catalunya, Escoltes Catalans, Minyons Escoltes i Guies de Catalunya.

Ho torno a dir: reconèixer l'escoltisme i la feina que s'ha fet des de la Federació és reconèixer un model de país basat en les persones. El paper de les entitats, de les associacions i del lleure educatiu, però també dels agrupaments escoltes, dels caps, del sistema d'equips, el contacte amb el medi natural, el marc simbòlic, el progrés personal i l'aprenentatge per mitjà de l'acció són instruments fonamentals per avançar en aquesta societat més inclusiva i justa que desitgem per al segle XXI. De dissabte en dissabte, al cau, al barri, de sortida en sortida, d'activitats en activitats i de campament en campament, el lleure educatiu en general, els moviments en particular i l'escoltisme i guiatge especialment han estat, entre d'altres –i no ens cansarem de dir-ho–, conformadors d'una mirada que no es pot separar de la Catalunya que tenim avui –per molt que a molts els pesi– i que hem heretat dels nostres pares i dels nostres germans o dels nostres avis, i que amb tota la bona educació volem transmetre als nostres fills i treballar per un món més just, per un món més solidari, per un país pròsper, per un país lliure i cívic al servei de tothom.

Algú parlava des d'aquest faristol fa quinze dies, durant el tràmit d'aprovació de la lectura única, que és una llei poc pràctica i oposava aquest pragmatisme a la quei-

xa que era només simbòlica. De cap de les maneres entenem nosaltres que el reconeixement del moviment escolta i guia de Catalunya al més alt nivell institucional sigui simbòlic –«simbòlic» en un sentit d'«incomplet» o «insuficient i sense efectes pràctics». Ens sembla que no és simbòlica, la llei, quan diu que l'objecte d'aquesta és establir el reconeixement del moviment escolta representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge i regular els mecanismes de promoció i projecció internacional de l'escoltisme, d'acord amb les recomanacions de les organitzacions internacionals del moviment escolta i guia.

Insisteixo que és una llei de reconeixement al paper guanyat des de la sobirania civil de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge per representar en l'àmbit català i internacional el moviment escolta, cosa que les esmenes de Ciudadanos volen reenfocar en una direcció inversa; per no parlar del discurs de VOX, en una direcció centralista, recentralitzadora. La llei diu –i no cal llegir tant enllà, senyors de Ciudadanos i de VOX– que l'escoltisme reconegut a Catalunya rau en la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge. Que els molesta la societat civil catalana organitzada? Però és un valor democràtic i de civisme necessari per al bon govern.

I no és simbòlic, diputades i diputats, tampoc, sinó que és tota una declaració d'intencions, l'article 6 de la llei, quan s'hi diu que la protecció i promoció de l'escoltisme i el guiatge a Catalunya, així com la projecció internacional de l'escoltisme i guiatge català, han de ser un objectiu transversal de les polítiques públiques i, a aquest efecte, s'han de consignar les partides pressupostàries per assolir-lo, en el marc de les polítiques de suport a l'associacionisme educatiu i l'educació en el lleure; és a dir, el Govern, en el marc de les polítiques de suport a tot l'associacionisme educatiu i l'educació en el lleure, no pot ser aliè al moviment escolta i a la seva projecció internacional. L'article 7 diu: «El sistema institucional de Catalunya ha d'adoptar mesures que incentivin, fomentin i promoguin l'escoltisme a nivell local, nacional i internacional».

I, ja que hem parlat d'associacionisme, deixin-me obrir un parèntesi i fer un avís per als navegants i timoners i capitans del Departament de Cultura i per al vaixell de la Direcció General de Cultura Popular, un avís que ajudi també a tranquil·litzar les associacions i federacions que treballen per aquesta cultura popular. Junts per Catalunya, tot i les dificultats econòmiques de les vaques magres mentre hem tingut responsabilitats de govern en cultura, mai hem renunciat a considerar l'associacionisme cultural com a integrant fonamental del patrimoni immaterial. El lloc que li pertoca a l'associacionisme cultural és dins del patrimoni cultural i la futura llei, que ja fa massa temps que estem esperant. I això ho ha de contemplar d'aquesta manera; la futura llei del patrimoni immaterial no pot excloure l'associacionisme cultural.

Pensem que el seu lloc..., no pot excloure l'associacionisme cultural pensant que el seu lloc podria ser només la futura llei de l'associacionisme, la que inclourà, la que inclou el lleure educatiu com el de l'escoltisme i el voluntariat, una llei general de l'associacionisme molt necessària, però que no ha de servir per desmembrar l'associacionisme cultural del patrimoni immaterial. Si defensem el patrimoni cultural, no ens podem carregar d'allà on prové, d'allà on es forneix i d'allà on surten molts professionals i molts participants, que és justament l'associacionisme cultural; un exemple, el moviment coral i la música d'arrel, o el teatre *amateur* o els esbarts són generadors de patrimoni immaterial i caldrà que estiguin emparats a tots els nivells en la futura llei del patrimoni immaterial –i tanco el parèntesi.

I ara toca només encoratjar la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge i a tots els seus membres a seguir treballant per als reptes de futur que tenen. I, des d'aquest Parlament, ni que sigui amb els informes d'activitats que la llei que avui aprovarem els demanen, estarem a temps per a complir-los, per compartir-los i per acompanyar-los. Un immens agraïment a tots els caps escoltes que, de dissabte en dissabte, ens ajudeu a fer un món millor.

Res més, però res menys, diputades i diputats. Sempre a punt.

La vicepresidenta segona

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades i tot el públic que avui ens acompanya. Bé, nosaltres demanem a aquest Ple que voti favorablement aquesta proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme; una llei que per la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar es fa avui més imprescindible que mai.

I són tres els motius pels quals aquesta llei és imprescindible: un, perquè existeix una necessitat que justifica la seva aprovació; un altre, que existeix un consens polític i social ampli de tota la societat, de l'arc parlamentari en el contingut d'aquesta llei i, en tercer lloc, perquè el Parlament, aquest Parlament, és perfectament competent per fer aquesta llei.

Sobre la necessitat que justifica l'aprovació, dir que es tracta de donar plena cobertura jurídica al mètode escolta i al moviment escolta, representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge. Com ja vam explicar amb motiu de l'admissió a tràmit de la llei, ens trobem immersos avui en una preocupant pandèmia en termes de salut mental que afecta la nostra societat –de fet, totes nosaltres vam tenir l'oportunitat de parlar-ne en el Ple monogràfic de salut mental que vam fer en aquesta cambra–, i aquesta pandèmia no para d'augmentar i té una incidència brutal en els nostres joves. Doncs bé, per fer-hi front, calen no tant mesures *ex post*, com aquests telèfons d'atenció psicològica que estiguin oberts, operatius les vint-i-quatre hores al dia, sinó que el que ens calen són mesures estructurals que treballin en l'abans, en evitar precisament aquestes situacions.

I una mesura estructural és aquesta llei de l'escoltisme, una llei de reconeixement a la feina feta durant tants anys i de la feina que queda per fer en el futur en l'educació d'infants i joves; una educació a través dels espais de lleure feta en base al mètode escolta; un mètode que aposta, sobretot, pel creixement intel·lectual dels joves i els infants com a manera de tenir uns joves feliços i autosuficients. Mireu quines dues paraules: «joves feliços», «joves autosuficients» que es valguin per ells mateixos, què senzill i com de complicat resulta avui en dia això.

Es tracta de treballar pel creixement intel·lectual de joves i infants. Aquest és el millor antídota contra aquesta situació preocupant en la que ens trobem: ajudar els joves a que identifiquin per ells mateixos des dels espais col·lectius, com és un cau, les causes socials i polítiques que hi ha darrera d'aquesta problemàtica; sortir del marc de la qüestió individual de recursos farmacològics; donar-los eines per afrontar aquest vell món que col·lapsa i que cada vegada és més líquid i precari. Que puguin identificar aquests joves i infants que no són els responsables d'aquesta tristesa que cada vegada és més ampla i que no deixin mai d'imaginar projectes de futur plens de vida i de llum.

Precisament, el que s'ha de fer és tot el contrari del que deia la diputada de VOX; precisament, el que no hem de fer és «*dejar a los jóvenes en paz*». No els hem de deixar al sofà de casa seva enganxats a la consola, no; el que hem de fer és absolutament el contrari. Hi ha dues idees: la grisor, l'acritud que vostès representen, i la llum, l'alegria que representa qualsevol moviment escolta. (*Aplaudiments.*)

Hi ha molts espais que es dediquen a l'educació en el lleure, però no tots apliquen el mètode escolta. I el que es vol fer precisament amb aquesta llei és donar singularitat i dotar de protecció el moviment escolta enfront d'aquests models d'educació a les hores d'oci, que són totalment legítims altres models d'educació en moments d'oci, però que no apliquen el mètode escolta. I, per tant, el que fa aquesta llei és recollir aquesta singularitat en l'educació, en l'espai de l'oci. Perquè el mètode escolta té un objectiu ambiciós, i és formar infants i joves com a ciutadans responsables. I el

que necessitem avui són ciutadans responsables per afrontar els nous reptes, no només d'aquest país, sinó també que té el món sobre la taula.

I un dels reptes més grossos que tenim, i que crec que tothom convindrà amb mi, és posar fre al canvi climàtic i les conseqüències que el canvi climàtic tindrà per a la vida. I en el mètode escolta, precisament, la natura és un element clau, perquè té la necessitat de connectar de forma constant infants i joves amb el medi ambient i fomentar el seu amor i respecte per la natura. Només amb joves i infants educats en aquests valors aconseguirem revertir una amenaça que només els terraplanistes, avui, s'atreveixen a negar. De fet, els principals opositors d'aquesta llei són els terraplanistes de VOX, que neguen encara avui, tot i les evidències científiques, l'existència del canvi climàtic.

L'escoltisme contribueix a formar persones per al demà i no a modelar consumidors, i això també és bàsic. Un dels objectius de la llei és ciutadans responsables que siguin membres de *comunitats*, comunitats locals, comunitats nacionals, comunitats internacionals, perquè l'escoltisme és una esmena a la totalitat a una societat que interpel·la constantment els joves a ser genuïnament diferents, a una constant autoafirmació que no serveix de res. En canvi, l'escoltisme és una aposta pel compromís, pel compromís a llarg termini, per responsabilitzar-se en projectes col·lectius, projectes locals, projectes nacionals, projectes internacionals. Deia l'Eudald Carbonell que la globalització és el major error de la història humana, perquè tendeix a uniformitzar el sistema en lloc de mantenir la diversitat, i el moviment escolta, precisament, el que fa és mantenir diversitat en termes naturalístics, de protecció de la natura i també mantenir la diversitat social i de la comunitat.

En segon lloc, existeix un consens polític i social recollit en aquesta llei. El cos normatiu que avui portem perquè sigui avalat per aquesta cambra és el resultat del treball fet amb el conjunt del moviment escolta; no és el projecte de cap partit polític, sinó que és el resultat de les demandes de les associacions aixoplugades sota la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

I, a veure, la crítica aquesta tan ferotge de Ciutadans a la lectura única. Però si vostès ahir mateix van registrar una llei que demanen que es faci per lectura única –m'explico? (*Veus de fons.*) Sí, és la llei aquesta que hem de discutir sobre si treuen les assignacions als presidents de la Generalitat. En aquest cas, vostès no tenen cap problema en utilitzar la lectura única. Per tant, no veiem per què aquí vostès tenen aquesta gran problemàtica en la utilització de la lectura única.

I, en tercer lloc, sobre la competència del Parlament. A veure, la competència d'aquest Parlament és totalment innegable. Es troba a l'Estatut d'autonomia, que diu clarament que a la Generalitat li correspon establir el règim jurídic de les associacions, i, sobretot, fa molta incidència en l'associacionisme juvenil. I no només l'Estatut d'autonomia, tenim un codi civil de Catalunya que té nombrosíssims articles destinats a regular les associacions, com s'han de constituir, com serà la junta rectora, els socis... Bé, és que no veiem quin és el problema ara en termes de competència. No només ens avalen totes aquestes lleis, sinó que històricament, vostès coneixen la tradició que hi ha en aquest país en termes d'associacionisme? Quants casals, ateneus, cooperatives, que tenen centenars i centenars d'anys, que venen d'una tradició històrica brutal? Això que vostès no ho han vist mai, no s'ho imaginin, només tenen al cap el Tribunal Constitucional.

I, miri, que l'Organització Mundial del Moviment Escolta digui que només reconeix una organització escolta en cada estat sobirà, doncs molt bé, doncs això és el que diu l'Organització Mundial del Moviment Escolta. En qualsevol cas, l'Organització Mundial del Moviment Escolta, evidentment, no és ningú per limitar competències d'aquest Parlament, que és on recau la sobirania plena d'aquest país. Per tant, aquí el que s'ha de fer és actuar d'acord amb l'Estatut, i després ja es veurà, no quan es vagi a l'Organització Mundial del Moviment Escolta a veure quina és la seva posi-

ció, però en cap moment aquesta organització pot condicionar, faltaria més, la capacitat legislativa d'aquest Parlament.

I per últim, posar el focus en una paraula que surt moltes vegades en el text, que és la paraula «protecció», i crec que una mica és la clau de tot plegat i del que es tracta en el fons. El moviment escolta és una joia que cal preservar perquè aquí, si guem clars, hi ha tota una sèrie de persones que, des de la generositat més absoluta, destinen moltes hores del seu temps a l'educació dels nostres infants i joves, que ho fan de forma absolutament altruista, sense esperar res a canvi, i almenys, a aquesta gent, el que els hem d'atorgar és la necessària protecció jurídica dins d'aquest marc de la federació; federació a la que acabem reconeixent capacitat jurídica, capacitat per contraure drets i obligacions.

I sempre posaré l'exemple, que em fa molta gràcia..., el tema dels sous, no?, que aquests alts càrrecs de responsabilitat, que tenen aquests sous tan desorbitats perquè assumeixen responsabilitats i que després, en el fons, s'equivoquen estrepitosament, enfonsen bancs i caixes i aquí no passa absolutament res, no? I en canvi, hi ha gent que no rep res a canvi i assumeix responsabilitats grandioses, com és emportar-se de campaments al Pallars Sobirà tot un grup de nens. Llavors, almenys, ja que posen tant per la seva part, doncs donem-los, a través d'aquesta llei, la protecció jurídica mínima necessària.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé; gràcies, vicepresidenta, diputades i diputats, consellers i consellera, i a la gent, doncs, de la Federació Catalana de l'Escoltisme, vigents, alguns ja sortints o antics, perquè realment, doncs, avui és un dia feliç, resultat d'una feina feta durant molts anys i que no va començar amb l'inici de la tramitació pròpiament del passat Ple, sinó que beu d'una trajectòria de molts anys en els quals hi ha hagut una feina de xarxa, una feina comunitària, de molts agrupaments escoltes al nostre país que mereix i que ha de tenir, i que és imprescindible que tingui un reconeixement institucional per part del poble de Catalunya representat aquí al Parlament.

I per tant, doncs, avui és un pas més, un graó més d'aquest recorregut que el Parlament de Catalunya començava el 1997 amb la primera constitució de l'Assemblea Nacional Parlamentària Escolta de Catalunya. Per cert, la primera Assemblea Parlamentària escolta també del conjunt de l'Estat espanyol, la qual cosa és un exemple més també que explica el perquè de la singularitat catalana, de la singularitat del moviment escolta a Catalunya, i el perquè la Federació Catalana d'Escoltisme ha tingut una trajectòria pròpia, sobirana, en el conjunt del que és l'escoltisme mundial, i és bo, doncs, que el pugui seguir tenint.

Avui fem un pas transcendent en termes de reconeixement institucional d'un moviment civil, d'un moviment social organitzat i essencialment juvenil. I crec que, al contrari del que s'ha dit aquí, avui és d'aquells dies que fan la política catalana més oberta i que fan la política catalana més connectada amb el que passa al país, amb el que passa als carrers, als caus i arreu on es desenvolupa el moviment escolta. És, de fet, la política que s'hauria de fer sempre.

I per tant, també hem de fer avui un agraïment al moviment escolta, que no només s'implica per demanar qüestions concretes respecte al moviment escolta, sinó que més enllà de la tasca educativa i comunitària que fa amb infants i joves, fa també incidència en els seus municipis, implicant-se en qüestions veïnals, en qüestions socials, en qüestions mediambientals de cada espai on es fa escoltisme. Perquè fer escoltisme no és només la intervenció educativa concreta sobre els individus, sinó també com intervenim, com incidim en el conjunt de la societat, des de la posició

que tenim en cada moment. I també incidència feta en aquest Parlament, en aquesta legislatura, a la Comissió de Polítiques de Joventut, en la ponència pel canvi del Consell d'Educació de Catalunya, en la ponència de la llei de foment de l'associacionisme, en xarxa amb tot el lleure educatiu.

Avui també és un dia que arriba una iniciativa, ho ha explicat bé la companya Vinyets, que falca el que és la definició de moviment escolta d'aquelles entitats que segueixen aquest mètode pedagògic concret, però que ve acompanyada, ve dialogada amb el conjunt, no?, de les principals entitats de lleure educatiu del país.

I evidentment, l'escoltisme treballa per fer un món millor. Evidentment, la llibertat que defensa l'escoltisme no és la inhibició respecte als problemes, que diria que és el que alguns grups parlamentaris aquí busquen. Quan parlen de llibertat, el que diuen és que sobretot ningú es mulli, que sobretot ens resignem a viure en una societat desigual, en una societat injusta. I, bé, no som nosaltres els que diem a la gent com s'ha d'associar; no som els que diem a la gent com pot sentir o estimar o no pot fer-ho; no som els que, quan parlem de polítiques de joventut, a la tercera paraula posem «pàtria», i ho hem sentit les diputades i diputats d'aquest Parlament una vegada rere una altra. (*Alguns aplaudiments.*) I, sobretot, tampoc som els que perseguim els posicionaments de les universitats públiques quan la seva comunitat universitària decideix fer-los i acte seguit, després de clamar en nom d'aquesta falsa llibertat, amenacem amb el Tribunal Constitucional.

Perquè, mireu, quan els joves són lliures i s'organitzen, omplen els carrers amb el «volem acollir» i en solidaritat amb les persones refugiades i desplaçades, a la manifestació més multitudinària en aquesta matèria, en aquest moviment, en aquesta reivindicació que es va produir a Barcelona fa poc més de cinc anys, i estava plena com mai de joves, com ho estava també l'1 d'octubre, com ho està cada any el 8 de març, el 28 de juny i tantes i tantes altres dates assenyalades que són l'expressió d'un treball, allò de feina sorda i constant que es fa cada dia des de cada un dels espais de socialització del moviment juvenil d'aquest país.

I també una reflexió més sobre la qüestió pressupostària. Aquest dilluns vam tenir en compareixença de la llei d'associacionisme el rector de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya, el senyor Jordi Serrano, i una de les reflexions que feia és: ja prou de confondre un deure de les administracions públiques que és la de fer polítiques públiques d'associacionisme i garantir recursos perquè les associacions puguin desenvolupar els seus projectes amb un control o una instrumentalització política, perquè el que estariem dient és que no estem en un sistema democràtic. I des de la perspectiva republicana, que cal millorar moltíssim encara el sistema democràtic, no som nosaltres qui defensem aquest *status quo*, però el que no farem serà qüestionar que es puguin fer polítiques públiques de foment de l'associacionisme perquè són drets que té la ciutadania, el conjunt de la ciutadania i, en aquest cas concret, la ciutadania organitzada.

Aquí no es fa una llei en contra de ningú. Nosaltres no decidim l'escoltisme català com vol ser, és ell, és l'escoltisme català qui decideix el que vol ser i com vol ser. I, sobretot, el que fem també és acompanyar-lo en aquest camí de tenir una veu pròpia en el conjunt de l'escoltisme mundial, que no és en contra de ningú, és a favor de tothom. Al final, estem parlant de que un moviment que té una singularitat pròpia pugui aportar en el conjunt d'aquest escoltisme mundial.

Tinc la impressió que els grups parlamentaris que critiquen que tirem endavant aquesta iniciativa no els semblaria gaire bé que pretenguéssim, des del Parlament de Catalunya, regular la federació espanyola d'escoltisme –crec que no els hi semblaria gaire bé. I, evidentment, nosaltres no ho farem, perquè nosaltres el que volem és governar-nos com a país i no anirem a ningú a dir com ha d'organitzar els seus moviments en el seu espai concret.

A la societat catalana, hi ha un reconeixement significatiu de l'escoltisme. Hi és, i això és el que avui, si tot va bé, es podrà traduir també en l'aprovació d'aquesta llei

de reconeixement i de protecció de l'escoltisme, una llei que haurà de venir, segur, també acompanyada de polítiques públiques de suport al conjunt del lleure educatiu, que ha de tirar endavant el Govern i que, com també s'ha anunciat, han de ser unes polítiques que siguin per al conjunt del lleure educatiu, perquè, al final, no es tracta en cap cas de dir quina manera de fer lleure educatiu és millor o tal; no, totes són bones, totes són vàlides. I el que voldríem és que molta més gent s'impliqués com ho fan cada dia els infants i joves que participen en l'escoltisme i en tot el conjunt del lleure educatiu.

Avui, 22 de març, fa un mes de la Diada del Pensament Escolta, que se celebra cada any el 22 de febrer; però, a partir d'avui, tindrem també una llei de reconeixement i protecció de l'escoltisme català, una fita aconseguida en aquest sentit, que segueix les indicacions, les recomanacions també de les organitzacions mundials de l'escoltisme, que demanen a les administracions públiques que promoguin, protegeixin i vetllin que qui es diu «escolta» realment sigui aquell que segueix el mètode i el projecte i els valors que defensen les organitzacions. I aquí estem, al Parlament de Catalunya, al costat dels infants i joves d'aquest país, al costat del moviment escolta.

Moltes gràcies. I sempre a punt.

La vicepresidenta segona

A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat David González Chanca.

David González Chanca

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots i totes, novament; Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge, que avui ens acompanya en aquest debat; consellers, consellera... Fa dues setmanes vam iniciar el debat d'una proposició de llei per al reconeixement de l'escoltisme i guiatge a Catalunya, un debat que en aquell moment va concloure favorablement tramitar la mateixa llei per lectura única. Durant aquestes dues setmanes s'han succeït una sèrie de canvis i d'aspectes que hem de tenir en compte i que ens agradaria poder-ne deixar constància per explicar quin serà finalment el nostre posicionament respecte a aquesta votació.

La iniciativa de materialitzar una llei com aquesta ens va semblar en un primer moment una bona proposta, perquè posa en valor el paper de la història recent del lleure, de les persones escoltes i guies de Catalunya, que és un paper molt important. En el contingut de la llei es diu, i cito literalment: «Les finalitats d'aquesta llei són el reconeixement institucional i social, l'enfortiment, la protecció, la promoció, la projecció internacional del moviment escolta, representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.»

La promoció del lleure infantil i juvenil sempre ens sembla una qüestió important a tractar i abordar. Tot el que sigui donar suport als espais i a les entitats que treballen en favor del desenvolupament d'una vida digna i autònoma de les persones, sempre ens semblarà una molt bona notícia. Entenem, de fet, que aquesta llei fa referència a que les entitats d'escoltisme porten anys d'història protagonitzant activitats educatives i educadores de caire voluntari a Catalunya.

Però més enllà d'aquesta obvietat, que és una obvietat, poca cosa més podem trobar substancialment important en aquesta proposició de llei. Les persones que no formem part del moviment escolta o guia, que en som la majoria de Catalunya, més enllà de que ens sembli millor o pitjor aquesta iniciativa, no veiem gens clar que es produeixi algun tipus de canvi que es materialitzarà en alguna cosa positiva pel que respecta als agrupaments o caus que hi han per tota Catalunya. Hem de ser conscients, per tal de reconeixements explícits en una llei, cap entitat –cap entitat– en pot viure. Al Grup socialista li preocuparia, per exemple, molt més saber què es farà d'ara endavant per promoure el treball amb infants i adolescents que no pas la bona feina que s'ha fet fins ara, que no diem que no s'hagi fet. Ens preocuparia molt més

saber com s'organitzen els escoltes i els guies amb agrupaments i caus a municipis, entre altres municipis de Catalunya i en altres municipis de la federació espanyola, que no les relacions que han de tenir amb l'òrgan internacional corresponent, amb seu a Ginebra.

Durant aquests dies hem estat conscients que la tramitació d'aquesta llei ha provocat reaccions en entitats que sí que es consideren en sí mateixes representants del moviment escolta, però que, malauradament no s'han sentit interpellades en la tramitació d'aquesta llei. De la mateixa manera, hem pogut escoltar i parlar també amb la Federació Espanyola d'Escoltes i Guies, que ens han traslladat un missatge molt similar: que els hauria agradat poder participar per l'esborrany d'aquesta llei, o, com a mínim, haver estat conscients que s'estava portant a terme una iniciativa parlamentària com aquesta, que evidentment és pionera a tota Espanya.

No entraré molt més en el tema, perquè pensem que són assumptes interns i de governança de la pròpia organització dels escoltes, i mantenim tot el respecte al funcionament intern que ha de tenir aquesta organització. Però sí els hi hem de reconèixer que aquests canvis d'aquests dies que s'han anat produint, per nosaltres han estat determinants per decidir quin és el nostre posicionament. Pensem que una llei de l'escoltisme hauria de sortir del consens, del diàleg molt treballat, i una proposta que representés un ampli ventall enorme d'opinions que poden existir en els moviments socials i que, més concretament i especialment, existeixen en el col·lectiu de les persones joves a Catalunya.

Com vam expressar ja en el darrer ple, la joventut catalana és diversa i plural –diversa i plural– i és una obligació per a qualsevol representant polític garantir l'escolta activa de totes les opinions diverses, variades, i fins i tot d'aquelles més crítiques, per comprendre una mica millor la societat i encertar en la presa de decisions que s'han de prendre. Per aquest motiu, com que considerem que el que correspon a aquesta llei no ha sorgit d'aquest consens, el nostre vot a les esmenes serà diferenciat i divers. Recolzarem algunes esmenes que ha presentat Esquerra Republicana, Junts per Catalunya i la CUP, però també recolzarem altres esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans. I en el conjunt de la llei, finalment ens abstindrem.

Hi ha un rerefons en aquesta iniciativa que ens amoïna, que ens preocupa. Aquesta llei no pot ser de cap manera el principi d'una nova dinàmica de prioritzar, de manera subjectiva, quines són les demandes que responen primer i de manera completa per part d'algunes entitats, i quines són les demandes que queden en l'oblit sense resposta i que acumulen ja anys i anys de deixadesa per part del Govern en si mateix o de la majoria dels grups parlamentaris que estem aquí representats. Els criteris que s'han de tenir en compte quan parlem del teixit associatiu de Catalunya, que, evidentment, és un tresor, sempre són polítics, ja ho sabem, però no únicament poden ser polítics, han de ser també criteris objectius, tècnics i escoltant tant les opinions expertes i reconegudes de cada tema, com a totes les persones i els grups socials que intervenen o que se senten interpellats a cada assumpte.

D'entitats i associacions sense ànim de lucre n'hi ha moltíssimes a Catalunya, i no podem dir els seus noms perquè seria una llista molt llarga, i de ben segur seria injust, perquè ens acabàriem oblidant d'alguna d'elles. Vostès, els grups parlamentaris que han presentat aquesta iniciativa parlamentària, han decidit que aquesta llei ha de ser la primera del mandat que ha de servir per reconèixer i institucionalitzar un moviment social, per posar en valor la seva feina i el paper que tenen en el país.

A ningú se li escapa que han començat responenent a les demandes d'un moviment i d'unes organitzacions que, quan s'ha fet algun tipus de pronunciament polític, aquest posicionament polític ha estat favorable a l'argumentari que defensen ideològicament els seus grups parlamentaris. Aquesta no és la dinàmica que nosaltres volem per al nostre país, i esperem de debò que no sigui la dinàmica que a partir d'ara s'hi instal·larà. Un polític no hauria de dir a cap entitat –i menys un diputat des d'aquest faristol–

si s'ha de pronunciar o no sobre qualsevol posicionament polític, ni molt menys, però el que sí que diem és que no sigui aquesta variable un element subjectiu que determini si alguns grups parlamentaris estan disposats a satisfer o no les demandes que totes les organitzacions catalanes ens fan, perquè totes ens fan aquestes demandes.

Demanem al Govern, per tant, però també interpel·lem a tots els grups parlamentaris implicats, que tinguin capacitat per trencar murs, ja que «governar» significa «governar per a tothom», però fer política també ha de servir per legislar pels interessos de tothom; per tant, esperem que, en consonància amb el text que se'ns ha presentat, tinguem, tant de bo més aviat que tard, el recull de totes les necessitats de totes les organitzacions a Catalunya, i que tots els grups parlamentaris, sense excepció, s'atreveixin a donar-li una resposta i escoltar-los, sense oposar-se a res, de la mateixa manera que nosaltres ho farem amb aquesta llei.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta. Ens sumem a donar la benvinguda a les persones, entitats i organitzacions que formen part de la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge i que han impulsat la tramitació d'aquesta llei, que, com s'ha esmentat abans, ve de fa molts anys. I avui, finalment, ha arribat aquest dia de debat d'aquesta proposta, que té entre les seves finalitats, el reconeixement institucional, social, l'enfortiment, la protecció, la promoció, la projecció internacional del moviment escolta representat per la Federació Catalana d'Escoltisme i Guiatge.

Nosaltres ja ho vam dir la setmana passada –i ens mantenim en aquesta posició i s'ha repetit també en diverses ocasions–, que aquesta llei és una llei molt més simbòlica que de contingut. I també vam dir la setmana passada que els reconeixements simbòlics, si no van acompanyat de recursos, es queden en poc o en res.

Reconeixement com el que, ja ho vam dir, es va tenir amb el lleure educatiu amb la llei d'educació catalana, i que no s'ha materialitzat a dia d'avui en absolutament res. L'article 7, que podria desplegar amb mesures específiques pressupostàries de suport, i no només pressupostàries, sinó també amb demandes concretes, doncs no ho fa; i ens sembla que, en aquest cas, és una oportunitat perduda.

I això, per descomptat, des de tot el respecte i el reconeixement del paper clau de l'escoltisme i guiatge català en termes educatius, en termes socials, en termes de la creació d'una joventut i unes infàncies crítiques i responsables amb l'entorn, de generar precisament aquests compromisos col·lectius en el conjunt de la societat, dels efectes que també s'han esmentat a nivell de salut mental i a nivell de cura de la salut pròpia i també col·lectiva, i reconeixent també la legitimitat que té per avançar en la internacionalització de la seva acció. Insistim, però, que haguéssim pogut aprofitar aquesta oportunitat per especificar recursos pressupostaris.

I, de fet, no parla de temes que el mateix moviment escolta posa sobre..., posa en el centre: el tema dels locals, el tema dels terrenys d'acampada o de les cases de colònies, del reconeixement, de la formació, no?, i altres demandes específiques. Aquí ens hagués agradat que aquest projecte de llei no fos un reconeixement formal més, sinó un pas ferm cap a un reconeixement real que inclogués temes com poden ser aquest reconeixement com a espais educatius preferents, amb els seus mètodes a l'hora de garantir el ple exercici dels drets dels infants. O enfortir el rol formador de les escoles educadores en el lleure, dotant-les d'encara més recursos –necessari– i simplificant els procediments administratius, cosa que se'ns ha dit a la ponència de llei de foment de l'associacionisme.

O reconeixement en forma d'impulsar línies de finançament públic específiques que garanteixin que tot infant pot participar en activitats d'educació en el lleure

de base comunitària i beneficiar-se de totes aquestes qüestions i tots aquests elements que s'han esmentat en les intervencions anteriors. O abordar el tema de les activitats en medi natural i totes les ajudes que l'escoltisme hauria de rebre per facilitar-ho.

En tot cas, malgrat que és una oportunitat perduda, tal com vam avançar la setmana passada, nosaltres votarem a favor d'aquesta proposta. I no volem passar per alt que ens hagués agradat aprofitar l'avinentsa d'aquest procés i d'aquesta tramitació per parlar de com enfortim també l'escoltisme, en el sentit de que tota aquesta funció social i educativa que s'ha comentat arribi a la totalitat de la població, que cap infant..., que les infàncies en general i les adolescències amb un bagatge migratori, siguin migrades o no, puguin aprofitar-se de tot això.

I és una qüestió que hem parlat, de fet, amb la federació, que és una feina pendent. I s'ha parlat de com el moviment escolta representa la diversitat de Catalunya i crec que encara tenim molta feina a fer, en termes també de que, per motius d'exclusió econòmica o de no arribar aquest moviment a certs sectors de la població, doncs, encara hi ha camp per córrer.

En tot cas, i refermant el nostre vot a favor, esperem que l'aprovació d'aquesta llei en seu parlamentària suposi un nou impuls per al moviment escolta del nostre país i a totes les entitats en general sense afany de lucre, de manera que es pugui guanyar eficàcia i eficiència, garantint sempre la transparència en la qualitat de l'atenció a les persones i, en particular, a les infàncies i a les adolescències d'aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, té la paraula el diputat no adscrit, que veig que no hi és. Havia demanat la paraula el diputat no adscrit. No hi és, doncs, si no hi és... (*Remor de veus.*) Sí? Té la paraula per un minut.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, vicepresidenta. No, algunas preguntas retóricas. ¿Por qué este reconocimiento al escultismo catalán y no a otro tipo de asociacionismo? ¿Por qué una ley para reconocer este movimiento y no el papel, por ejemplo –entre otras, ¿eh?–, de la Cruz Roja, de la Fundación Banco de Alimentos o del papel integrador de las casas de Andalucía en Cataluña? ¿Por qué esta «friqui-ley» de nueve artículos para reconocer el papel del escultismo catalán? ¿Por qué necesitan una ley y tanta pompa y otras entidades no?

¿Es casualidad que los proponentes sean únicamente de los partidos separatistas? ¿Tendrán razón aquellos que me dicen que los *caus* son las juventudes de las juventudes separatistas y, por eso, precisamente, presentan este proyecto de ley?

Claro, yo no puedo votar a favor. La reflexión que ha hecho el diputado del PSC antes ha estado muy bien, David González, y creo que lo único que pretende el Govern y los partidos que apoyan esta proposición de ley es manosear políticamente este movimiento.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Atès que... A continuació, atès que el conseller de Drets Socials ha demanat intervenir, té la paraula el conseller senyor Carles Campuzano Canadés.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora presidenta. Molt breument, agrair a tots els grups parlamentaris que fan possible l'aprovació d'aquesta llei de reconeixement de l'escoltisme, en nom del Govern. És una llei, sens dubte històrica. I felicitar tota la gent del moviment escolta de Catalunya que ens acompanya. Crec que avui és un dia del que es poden sentir molt orgullosos d'aquest Parlament.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, conseller.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, acabades les intervencions, procedirem ara a les votacions. *(Remor de veus.)* Segons el guió que ja tenen repartit, en primer lloc, votarem conjuntament les dues esmenes a la totalitat. Diputats i diputades, si us plau, silenci.

Votarem, en primer lloc, les dues esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei, presentades pel Grup Parlamentari de VOX i el Grup Parlamentari de Ciutadans, que són les esmenes 1 i 2 del dossier de ple.

Comença la votació.

Amb 20 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció, aquestes esmenes a la totalitat queden rebutjades.

A continuació, procedirem a la votació de les esmenes a l'articulat. En primer lloc, votarem les esmenes presentades conjuntament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, que són les esmenes 3, 4, 5, 8, 9, 10, 13, 14 i 15 del dossier de ple.

Si no vaig errada, s'ha demanat la votació separada de l'esmena número 5. És així? *(Pausa.)* Per tant, votem primer l'esmena número 5.

Comença la votació.

Amb 77 vots a favor i 53 en contra, aquesta esmena queda aprovada.

Votem ara les esmenes número 8, 9 i 13.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden també aprovades, amb 78 vots a favor i 53 en contra.

A continuació, votem la resta d'esmenes presentades pels tres grups parlamentaris esmentats.

Comença la votació.

Queden aprovades també per 78 vots a favor i 53 en contra.

A continuació, votarem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Comencem votant l'esmena número 16.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 7 vots a favor, 87 en contra i 37 abstencions.

A continuació, votem ara la resta d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans, que són la 6, la 7, l'11, la 12 i la 17.

Comença la votació.

Aquestes esmenes també queden rebutjades per 39 vots a favor, 88 en contra i 4 abstencions.

A continuació, votem ara la resta d'articles i parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenats.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 78 vots a favor, 20 en contra i 33 abstencions.

A continuació, i d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

La proposició de llei de reconeixement de l'escoltisme ha quedat aprovada per 78 vots a favor, 20 en contra i 33 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Gràcies.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats i diputades, reprenem la sessió amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposició de llei de la gent gran.

Proposició de llei de la gent gran (debat de totalitat)

202-00054/13

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, atès que aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula, en primer lloc, el diputat Raúl Moreno Montaña, en nom del grup parlamentari esmentat.

Raúl Moreno Montaña

Bé. Bona tarda. Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats... En primer lloc, voldria saludar i agrair la presència de les persones que ens acompanyen des de la tribuna avui al Parlament, l'equip impulsor de la llei de la gent gran de Catalunya, membres de la Secretaria de la Gent Gran del Partit dels Socialistes de Catalunya, en especial la senyora Dolors Hernández i tot el seu equip; també experts i expertes que han treballat en aquest text. Permetin-me també que destaquï la presència de la jurista del nostre grup parlamentari, l'Alba Rebollar, que ha tingut, doncs, una empremta molt important en aquesta llei, i, per descomptat, els representants de les entitats, president i membres de la FATEC, representants de Comissions Obreres, d'UGT i de l'associació Sumeris, que també han treballat en aquesta llei. Permetin-me també una especial salutació a l'exdiputada, companya i amiga, la Rosa Barenys, que també ens acompanya avui aquí.

Catalunya té molts reptes, i un dels seus reptes és l'envelliment. Aquest any comença el procés de jubilació de la generació del *baby boom*. Europa envelleix gràcies al sistema sanitari, que és un sistema potent, és un sistema efectiu, amb tots els seus problemes, però això farà que la gent gran..., que nosaltres mateixos també, molt probablement, viurem més anys i amb millor estat de salut. Cal, per tant, preparar Catalunya per a aquest procés d'envelliment imparable.

Actualment, la gent gran de més de seixanta-cinc anys és el vint per cent de la població, més d'1.400.000 persones al nostre país. Però en els propers deu anys, quinze anys, probablement assistirem a aquest grau d'envelliment de la població, a aquest increment de persones grans, en molt poc temps.

El nostre grup parlamentari va presentar l'any 2016 una moció que va ser aprovada per aquest Parlament instant la Generalitat de Catalunya a presentar un projecte de llei de la gent gran. Som a l'any 2023, i davant set anys d'inacció hem decidit prendre la iniciativa.

Va ser el Consell de la Gent Gran del Baix Llobregat que ens va empènyer amb la seva tasca a fer aquesta primera llei de la gent gran a Catalunya. Avui, per tant, és un dia important. Donarem inici a la tramitació parlamentària de la primera llei de la gent gran de Catalunya. El text ha estat el resultat d'un any de treball que ha comptat amb la participació d'una quarantena de persones –experts, expertes–, entitats, i és una llei que té com a objectiu la promoció del benestar personal i social del col·lectiu de la gent gran a Catalunya.

Aquesta llei consta de setanta-un articles. Hi ha una primera part que conté drets que ja tenen altres lleis, però que volíem reconèixer, agafar-los i posar-los en aquesta llei. Hi ha la part dels deures de la gent gran, que són els deures del conjunt de la població, de tots i totes nosaltres, però hi ha una tercera part que concreta aquests drets en accions que tenen a veure amb l'àmbit de l'oci, amb l'àmbit esportiu, la cultura, la participació, l'educació, els serveis d'atenció social, els mitjans de comunicació, l'atenció sociosanitària residencial, la dependència, l'habitatge, la mort digna..., és a dir, amb molts altres aspectes, tots ells presents a la vida de les persones de més de seixanta-cinc anys.

A més, s'estableix, a la part final de la llei, un règim sancionador que servirà per prevenir i evitar situacions de manca d'assistència, de maltractament a les persones grans i també d'incompliment d'aquests articles de la llei.

No en parlaré, dels setanta-un articles, però voldria destacar algunes mesures que s'inclouen en aquesta proposició. Mesures pensades per a aquelles persones majors de seixanta-cinc anys que surten, que entren, que compren, que viuen el seu dia a dia amb absoluta normalitat i que, per tant, formen part de la construcció de la nostra societat, i també per a aquelles persones que necessiten cures o que estan en una situació de dependència o de discapacitat.

Els principis d'igualtat i no-discriminació estan reconeguts a la nostra legislació nacional i també en els drets humans, però la realitat és que les persones grans s'enfronten a nombroses barreres que els impedeixen l'exercici d'aquests drets, els impedeixen l'exercici d'aquests drets en igualtat de condicions a la resta de la població. I aquesta discriminació augmenta si a l'edat, a més a més, li sumem altres circumstàncies, com poden ser el gènere, tenir una situació de dependència o de discapacitat o d'altres menys visibles.

La lluita contra l'edatisme i l'aposta per la igualtat de gènere són dos elements presents al llarg de la llei. Si les persones grans pateixen discriminació per raons d'edat, les dones grans pateixen doble discriminació: pel fet de ser grans i de ser dones. En aquest sentit, s'apunten algunes mesures. A Catalunya no es fan, per exemple, revisions ginecològiques a les dones grans pel sol fet de ser grans. La llei vol garantir els tractaments ginecològics a les dones grans, incorporant també l'especialitat de gerontologia dins de l'atenció primària.

La llei inclou també els drets del col·lectiu LGTBI de la gent gran perquè puguin viure la seva sexualitat amb absoluta llibertat durant tota la seva vida, i com adaptem els serveis respecte a totes aquestes maneres d'expressar la seva orientació sexual.

La llei apunta mesures també per lluitar contra el maltractament de la gent gran. L'any passat 1.311 persones van patir maltractament i dos van morir. La llei estableix mecanismes de prevenció, de detecció i d'abordatge d'aquests maltractaments, millorant la coordinació entre els Mossos d'Esquadra, els serveis socials i els serveis de salut.

També pel que fa a la soledat no volguda. Les darreres dades indiquen que el quaranta-dos per cent de les persones grans a Catalunya, 780.000, viuen soles. Algunes d'elles viuen soles perquè volen; d'altres no volen viure soles, i ho fan perquè viuen lluny dels seus familiars o perquè fins i tot tenen problemes d'accessibilitat pròpia o dels propis edificis. La llei apunta també l'extensió de programes per lluitar contra aquesta soledat no volguda al conjunt del territori, a través d'experiències municipals que ja funcionen en alguns dels ajuntaments del nostre país.

La llei inclou mesures per garantir l'oci i l'accés a la promoció de la gent gran en l'àmbit cultural o la millor manera per tenir un envelliment actiu i fer formació continuada en els estudis superiors en l'àmbit universitari, però també en la formació professional, fent extensibles les aules universitàries al conjunt del país.

En la línia de millorar la participació social i política de la gent gran, el text proposa reconèixer els consells de la gent gran com a mecanisme d'interlocució amb

el Govern, però també l'obligatorietat de que, en tots els centres que treballin o que tinguin com a objecte la gent gran, tinguin obligatòriament consells de participació, des de residències fins a casals de la gent gran.

Un dels elements també destacables és la creació de l'Observatori de la Gent Gran. Necessitem saber quin serà l'impacte de l'envelliment a la nostra població mitjançant aquest nou organisme i, per altra banda, garantir que els drets de la gent gran són atesos, entre d'altres elements, amb la creació d'una nova figura, el defensor de la gent gran, com a adjunt a la Sindicatura de Greuges.

La primera llei de la gent gran, que avui inicia el seu tràmit parlamentari, vol incidir també en els ingressos. Saben vostès que les pensions contributives les gestiona el Govern de l'Estat, i les pensions no contributives d'invalidesa i jubilació es gestionen des de les comunitats autònomes. La llei proposa incrementar de manera automàtica aquestes pensions no contributives fins a l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, fent ús també d'una llei reconeguda a Catalunya, que és la de la renda garantida de ciutadania. Per tant, reduir els tràmits burocràtics i fer aquest increment de les pensions de manera automàtica.

Amb relació a l'atenció presencial, la llei indica l'obligatorietat de les administracions públiques, però també dels serveis bàsics, especialment dels serveis financers, de garantir l'atenció presencial i de disposar de telèfons d'informació no automatitzats. El Govern d'Espanya està treballant en aquesta línia, i cal col·laborar-hi.

I, finalment, també parlem del model de cures, establir la pròpia llar com a espai fonamental per a la cura i l'envelliment fins que, per motius de salut o per voluntat pròpia, les persones hagin de ser institucionalitzades. Caldrà, per tant, millorar els serveis d'atenció domiciliària i avançar en un model residencial. La llei recull, en la línia del model residencial acordat pel Govern d'Espanya, que volem residències mitjanes i petites mínimament medicalitzades, amb assistència sanitària pública i amb un nou model d'inspecció.

En podria destacar alguns altres temes molt importants, però és impossible fer-ho en aquests deu minuts. Considerem que aquest text legislatiu és un bon punt de partida per poder tenir, d'aquí a uns mesos, una llei de la gent gran en vigor. La voluntat, l'esperança del nostre grup parlamentari, és arribar al màxim consens dels grups parlamentaris d'aquesta cambra. Probablement vostès ara, quan participin, diran: «Hi falta aquest punt, hi falta aquest tema...», «Això no caldria posar-ho...» Es tracta justament d'això: des de la crítica constructiva, des de la diferent mirada, acabar de tenir un text perquè aquesta no sigui la llei d'un grup parlamentari, sinó que sigui la llei de tots i de totes els catalans i les catalanes.

Volem, per tant, una gent gran activa, autònoma i atesa. Hem de generar entre tots i totes un canvi profund de la nostra societat, un canvi que permeti a les persones grans continuar entregant tot el que ens han donat: el seu coneixement, la seva experiència... No ho farem només amb una llei, però aquesta llei és un bon pas endavant per intentar aconseguir i intentar refermar els drets de les persones, de la societat civil, de tots els que formem part d'aquest país, que estem compromesos i que estem compromeses amb la nostra societat. I avui, per fi, després de molts anys, arriba en forma de llei al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies i moltes felicitats a tots i a totes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, atès que no hi ha esmenes presentades, té la paraula, per posicionar-se, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Anava a saludar el conseller, però veig que no hi és. Per tant, en primer lloc, saludar a tots els que ens acompanyen avui, que, com ha dit el company Raúl Moreno, doncs, han participat en aquesta llei. I, per part nostra, tam-

bé, molt especialment, a tota la sectorial de Junts per Catalunya, que ens ajuda i ens ajudarà a treballar aquesta llei.

Em fa especial il·lusió treballar en aquesta llei, sobretot per la implicació que sempre hem tingut des de Junts per Catalunya amb la gent gran, amb les polítiques que es fan de gent gran, que estan contemplades tant a la nostra ponència sectorial com en els nostres programes electorals, com sempre que hem pogut estar a govern en aquest país, i també especialment per la gent amb la que ho treballo, perquè tant amb el Joan com amb la Chon, l'Anna Maria, la Cesca, amb tots els que esteu absolutament implicats en aquesta llei. I crec que avui venim a parlar d'això, venim a parlar de present i venim a parlar de futur.

El company Raúl Moreno explicava la situació en la que ens trobem, amb 1.492.000 persones més grans de seixanta-cinc anys, que vol dir un 19,3 per cent de la població. Però ja hi han estudis de l'Idescat que ens mostren que probablement el 2040 hi haurà 9 milions de ciutadans catalans i, d'aquests, un vint-i-sis per cent seran persones grans. Això vol dir que avui estem construint aquest demà. Des de Junts per Catalunya, ja els hi hem dit, és objectiu prioritari, perquè no va només de les persones grans d'avui, sinó de tota aquesta població que ja es preveu que hi arribarà el dia de demà.

I de totes les coses que recull la llei ja en parlarem, en parlarem llargament, però sí que ens agradaria, doncs, parlar de determinats temes, com l'habitatge, que l'han posat sobre la taula, com ha de ser, i sobretot parlar de com volem envellir, perquè si alguna cosa volem quan ens fem grans és que no ens maregin massa.

I, per tant, aquests dies, que hem pogut estar treballant amb els companys en el model de residències, hem pogut veure tot el que ha fallat en el sistema durant aquesta covid i tot el que hem de millorar. I això passa, doncs, pel nostre sistema residencial, pensar-lo de dalt a baix: com volem viure, si en pisos medicalitzats, si necessitem residències de mida petita, de mida gran..., tot allò que suposi per a la persona, quan es fa gran, sentir-se sempre com a casa.

I és evident que calen canvis. Estem esperant també que se'ns doni aquest mapa residencial de Catalunya. Necessitem noves residències, si pot ser públiques, però també sabem que haurém de treballar amb col·laboració publicoprivada, perquè, si no, no ens en sortirem. Però també hem de dir que ens fa certa por, doncs, el mapa residencial que ens pugui arribar, perquè, des del Govern, Junts per Catalunya ja tenia pràcticament ultimada aquest mapa, i han passat més de sis mesos i segueix sense publicar-se. I, després del que ha passat a Santa Coloma de Gramenet, no ho sé, estem patint per si el mapa no s'està fent ara amb determinats interessos electorals.

Vostès han parlat també de més coses. Han parlat de noves tecnologies en aquesta llei. Hi estem d'acord, la bretxa digital l'hem de salvar, però també volem parlar de tota aquella gent a la que ja no arribem a ajudar a salvar aquesta bretxa digital. I creiem que s'han de fer moltes coses, com les que s'han fet amb el telèfon de Salut, que ara hi truques i hi ha una assistència que ja et diu: «Vostè és major de seixanta-cinc anys.» Doncs això és una cosa que facilitarà la vida de tota aquesta gent que ja no hi arriba, a suplir això. I, per tant, aquesta burocratització de la que ens parlava crec que l'haurém de suplir a vegades amb altres formes que potser són menys tecnològiques, però que hauran de resoldre aquest problema.

També es va fer durant la covid, quan els ajuntaments acabaven imprimint els certificats covid per a la gent gran que no tenia manera ni de baixar-se'l ni entenia com, perquè costava..., déu-n'hi-do, el que costava. I, per tant, els ajuntaments, doncs, acabaven imprimint aquests certificats.

O el tema dels bancs, que també és un altre tema, tot el tema econòmic. Els bancs, que, en part... A més a més, les caixes d'aquest país, que deuen la seva grandesa a tota la gent gran del nostre país, i han optat ràpidament per una tecnificació per resoldre-ho, eliminant personal i eliminant caixers. Doncs tot això, des de Junts per Catalunya..., la conselleria, amb el conseller Giró al capdavant, ja va procurar que hi

hagués aquesta possibilitat de caixers a tots els petits municipis perquè la gent pugui seguir actuant amb els seus propis diners.

Volem parlar també de les dones, de les cures. Es contempla molt el que ha estat el treball dels homes, però també hi han moltes dones que han dedicat tota la seva vida a cuidar la seva família i a cuidar la seva gent, sobretot aquestes generacions. I creiem que tots hi han de ser. Això creiem que ho podem treballar junts.

Parlen també d'un tracte de dignitat, de respecte, de bon tracte a la gent gran. Nosaltres, en això, òbviament que ens hi sumarem, però voldríem recordar que Junts per Catalunya ja fa molts anys que hi treballa, i el Govern Trias ja va promoure en el seu moment el pla de tolerància zero davant de qualsevol tracte inadequat a la gent gran. Per tant, ja hi érem, però hi seguirem sent.

També l'agència sociosanitària integrada, de la qual també el Govern de Junts per Catalunya va deixar ultimada la llei de creació. Han passat sis mesos i seguim sense llançar aquesta agència sociosanitària, que creiem que ens hauria de permetre avançar i avançar molt, sobretot perquè resol moltes de les coses que no van funcionar en el sistema durant la pandèmia.

I parlem d'activisme i d'associacionisme, i de fomentar-los, però sí que ens agrada reconèixer una cosa a tota la gent gran que ens acompanya, i és que sí, els punts de l'associacionisme d'aquest país..., jo crec que ja podríem reconèixer a la gent gran que ells en són una part molt important. Perquè quan es fa *La Marató* de TV3, quan vas a agafar les trucades, molta gent truca, i truca la dona i després et diu: «Un moment, que et passo el meu home, que et dona el número de la llibreta.» Perquè són els que més truquen, perquè quan es fa també la recollida en el Banc dels Aliments ens trobem moltíssima gent gran participant-hi. Sempre hi són. I, per tant, són el puntal de la nostra societat.

I no, no volen ser tractats només com a gent gran, perquè ells són l'experiència, són la nostra història, són els nostres valors, són el nostre futur. Ells són els qui han treballat per aquesta societat del benestar que ens trobem ara. Ells ens han ensenyat també a estimar la nostra terra, els nostres valors i tot el que significa.

I des de Junts per Catalunya volem fer un reconeixement especial a aquests drets polítics i de llibertat d'expressió i de llibertat ideològica que es manifesten en aquesta llei. Perquè no podem obviar el seu paper recent en la història del nostre país, en aquell U d'Octubre, on sense vostès això no hauria estat possible. I vostès van demostrar al món la seva valentia posant-se davant d'aquella policia que venia enfadada, que no distingia entre nens i gent gran, i van donar imatges a tot el món del que és no respectar ni la llibertat ideològica ni la llibertat d'expressió de tot un poble. (*Aplaudiments.*) I, per tant, ho agraïm, i esperem que el Partit Socialistes, que és qui ha posat la garantia d'aquests drets, els reconegui en un futur al nostre poble.

Aquesta llei també és molt important perquè recull una cosa que no havíem fet abans, que és una resolució de les Nacions Unides, que posa un text legal on fa referència a tot allò que considera les Nacions Unides que s'ha de tractar quan parlem de gent gran. I agraïm que el Partit Socialistes –aquí sí– una resolució de les Nacions Unides, doncs, la tingui en compte, perquè, segons de qui es tracta, a vegades les deixem una mica de banda.

I el text de les Nacions Unides parla del respecte per les minories, de molts tipus de minories, però n'hi ha una de molt important, i és la lingüística. I això des de Junts per Catalunya ho vetllarem i ho vetllarem molt, perquè no es contempla en cap punt de la llei el dret a envellir en la nostra pròpia llengua. I això creiem que és una dada que han donat experts, experts que no són sospitosos de cap tipus d'ideologia i que reforcen el que ja diu la UNESCO: «El llenguatge és la condició mateixa de la nostra humanitat.» Hi ha dades que ens haurien de fer reflexionar, i és el dret a viure, a conviure, a ser atès, en les etapes vitals, en el nostre idioma. Garantirem, des de Junts per Catalunya, que es respectin els drets lingüístics dels catalans tant en les atencions mèdiques i sanitàries com a les residències de gent gran i als serveis per a la gent gran.

Per tot això, jo no crec que ningú d'aquesta cambra discuteixi res del que es posa en aquesta llei sobre les condicions de vida que haurà de tenir la gent gran, però esperem que el Partit Socialistes ens porti aquesta llei amb pa sota el braç. Perquè vostès aquí ens assegurin moltes coses, ens demanen moltes coses, com centres residencials que cobreixin la demanda de *tot* el territori de Catalunya, servei d'atenció domiciliària per a *tot* el territori de Catalunya, habitatges per a gent gran de *tot* el territori de Catalunya, cobrament de la renda garantida, que els cuidadors percebin la retribució que han de percebre per dedicar-se a cuidar la gent gran... Tot això és molt fantàstic: ajudes als cuidadors, a associacions de la gent gran, mantenir-les, donar-los recursos, subvencions... I també exigeixen que es compleixi amb la llei de dependència.

Però tot això..., per afrontar tots aquests reptes –no ho tornarem a dir, ja ho sabem– cal un finançament just, senyor Moreno. L'infrafinançament crònic de l'Estat envers la dependència a Catalunya és un escàndol. Incompleixen reiteradament els acords des de fa molts anys. I, si volen revertir-ho i dotar realment aquesta proposició de la seva màxima efectivitat i rigor, doncs, els hi demanem també la màxima exigència en aquest aspecte.

Els estudis sobre el progrés social fets per la Unió Europea ja ho diuen: Catalunya, quarta en PIB *per capita*, dotzena en progrés social. No hauria de ser així. Això és una de les grans mostres d'aquest dèficit fiscal. I, per tant, benvinguda, la llei –benvinguda–, l'acollim, la treballarem, però garantir-la, garantir el compliment d'aquesta llei, i molt, està en les mans del Partit Socialistes. Per tant, els hi esperem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Pues bien, aquí estamos, ante su ley estrella, una ley anunciada a bombo y platillo por los socialistas, con una importante carga de intencionalidad electoral y con una clara finalidad: meterse en el bolsillo a la población mayor de sesenta y cinco años. No es usted nada innovador, señor Moreno. Su partido lleva décadas en esta línea, y el señor Felipe González fue el maestro en este arte.

Mire, le hemos dado muchas vueltas y una parte de este proyecto de ley es muy válido e incluso lógico, como estoy segura que pensarán todas aquellas personas a las que usted se lo ha vendido. Lo que ha obviado –lo que ha obviado– de forma deliberada, con un fin engañoso, es decir que es una ley irrealizable y que jamás se podrá llevar a cabo durante esta legislatura debido a la decisión del PSC, su grupo, de pactar con Esquerra Republicana unos presupuestos derrochadores en gasto superfluo y en separatismo, pero no en personas mayores.

Como le he dicho, proponen varios artículos con los que es imposible estar en desacuerdo; concretamente, todos los que hablan de dignificar la vejez y mejorar la calidad de vida en todos los ámbitos. Como no podía ser de otro modo, en VOX defendemos los derechos y las libertades de todo español y su derecho a tener una vida digna y acceso a los recursos cuando sean necesarios, tengan la edad que tengan.

Si lo hubiesen dejado ahí, aun sabiendo que era una ley fraude, le hubiésemos brindado nuestro apoyo. No obstante, votaremos en contra, porque en ella también hay puntos no solo con los que no comulgamos, sino con los que no podemos transigir, como la eutanasia. Así que estamos deseando tener la oportunidad de debatirla debidamente en comisión para proponer nuestros puntos de mejora.

Vamos por partes. Nos proponen una ley embebida en ideología de género más propia de sus socios de Podemos y su infantiloides necesidad de protagonismo que de un legislador serio y riguroso. Miren, ustedes, los pseudocomunistas de chalés

en Galapagar, inciden constantemente en victimizar a la mujer, en mostrarla como un ser débil e inútil al que cualquier hombre desea manipular y agredir. Nos hemos cansado de escuchar en esta legislatura como, pobres de nosotras, somos las cuidadoras principales de enfermos, niños, abuelos y abuelas.

Ya nos explicarán ustedes cómo, siendo las mujeres las que principalmente y casi en exclusiva realizamos esta labor, resulta que la mayoría de agredidas son también mujeres, y encima lo son por violencia machista, como apoya este proyecto. Es decir que, mágicamente, para que encaje su relato de victimización, ahora la mayoría de los cuidadores son hombres. Bueno, mágicamente no, han debido haber hecho uso de su ley trans. (*Remor de veus.*)

En esta ley, una ley orientada a dignificar la vida de los abuelitos, estas ridículas diferenciaciones entre hombres y mujeres no tienen cabida, porque desvirtúan la finalidad del proyecto. Y es que, verán, no he encontrado ni una sola estadística bien estratificada donde se especifique que hay un porcentaje de agresores a mujeres mayores mayor que a hombres mayores, o un aumento de la discriminación que afecte directamente a las abuelitas.

Verán, en España el diecinueve por ciento de la población es mayor de sesenta y cinco años, es decir, 9.300.000 personas; 5 millones y medio son mujeres, es decir, el sesenta por ciento, casi el sesenta por ciento, lo que significa que, aunque existiesen agresiones cincuenta por ciento..., cincuenta-cincuenta, en número neto siempre habrá más mujeres. Para hacer un estudio, un estudio serio, hay que saber mirar ratios y, sobre todo, estratificar. No valen los estudios publicados en la revista *Pronto*, señor Moreno, a no ser que le quiera usted disputar el palmarés a la señora Montero como la peor legisladora de los últimos cien años.

De lo que sí puedo hablar es de mi impresión personal como médico de puerta de urgencias durante diez años; experiencia, por tanto, totalmente subjetiva, con la que tampoco se puede, por supuesto, escribir ningún artículo y con la que no es mi intención sentar cátedra, como hacen ustedes. Verán, la inmensa mayoría de las personas mayores por las que he tenido que avisar al forense debido a una agresión o sospecha de agresión o maltrato han sido hombres, y la agresora, una mujer –mujer, nuera, hija o profesional de residencia geriátrica. (*Remor de veus.*) ¿Quiero decir con esto que es la norma? Pues no, no quiero decir que es la norma. Solo quiero decir que no hay estudios bien hechos con la suficiente evidencia científica como para legislar en base a ellos.

Lo mismo pasa cuando hablan de LGTBI. En los formularios de lista de espera para residencias geriátricas o de renta garantizada de la ciudadanía o de cualquier ayuda no se solicita la tendencia sexual y, por tanto, no se discrimina por esta razón. Y, por supuesto, tampoco creemos que los abuelitos gais o lesbianas o las otras doscientas tendencias sexuales de las que desconozco el nombre tengan que tener ningún tipo de privilegio en ayudas. (*Alguns aplaudiments.*)

Por otra parte, llama la atención cómo incluyen a modo de medida populista y vacua la necesidad de otorgar la renta garantizada de la ciudadanía, una ley cuya reforma se está debatiendo actualmente en este Parlamento y que, a no ser que dispongan ustedes de una bola de cristal, desconocen cuál va a ser el resultado de la misma. ¿Qué manera de legislar es esta? Incluyen ustedes elementos y ayudas actualmente pendientes de determinar o en revisión, condicionan ustedes algo que está condicionado.

Y ¿cómo no?, la eutanasia. Ustedes tienen una curiosa manera de vender la muerte a las personas que consideran no útiles para la sociedad. Cambian la inversión en cuidados paliativos, francamente deficiente en estos presupuestos, y lo compensan con una falsa oferta de muerte digna. Equiparan la eutanasia a una muerte sin dolor y sin sufrimiento; qué hipócritas, y qué manera de menospreciar el trabajo y el criterio médico. Expliquen ustedes, si la conocen, la diferencia entre limitación de esfuerzo terapéutico y eutanasia. Nunca me he encontrado con un profesional que

tolere una muerte indigna a ninguno de sus pacientes, ni que deje morir deliberadamente a nadie con dolor o sufrimiento.

Informen a las personas, informen sobre la limitación terapéutica, que no se regula por ley, sino que se realiza por criterio profesional y por humanidad. Y no tiene nada que ver con la oferta de muerte que ustedes ofrecen a los que les suponen una carga.

Sea como sea, la realidad casi puede palparse, y resulta que en estos presupuestos han preferido invertir más en el entramado separatista que en servicios para los abuelos. Han prometido 4.500 plazas sabiendo que Cataluña necesita 10.700 más, según la Asociación de Directores y Gerentes de Servicios Sociales, conociendo de primera mano, además, que las residencias privadas se niegan a concertar plazas con el Govern al precio de 66,7 euros/día por dependiente de grado III, y que los 80 millones que han prometido para subir tarifas serán totalmente insuficientes, y sabiendo, además, que los empresarios no quieren construir para la Generalitat de Cataluña, por la inseguridad jurídica, por el expolio fiscal a las empresas y por la criminalización que ustedes y el Govern hacen de los negocios que obtienen beneficio.

¿Qué quieren que les diga, señores socialistas? O tienen la cara de hormigón armado o creen que vivimos en la inopia. Porque lo cierto es que han presentado ustedes una proposición de ley con más ideología que propuestas, con más confabulación que realidad y sin ningún tipo de respaldo económico. Es más propia de Espinete y *Barrio Sésamo* que de un grupo parlamentario serio. Y, como ya he dicho, estamos deseando poder aportarles nuestros puntos de mejora en la comisión.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bé. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig. (*Pausa.*) Disculpeu. La diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Sí, jo crec que ha quedat clar que no soc la Dolors. (*Pausa.*) Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, feia temps que sentíem a parlar d'aquesta llei de la gent gran, que també, com s'ha dit, doncs, és una de les apostes estrella del Partit Socialistes, i nosaltres intentarem fer una anàlisi de quines són les propostes que finalment hi han sigut incloses.

Per una banda, trobem incongruències en els objectius i la manera en la que estan desplecats, perquè veiem qüestions com: millora del benestar físic, garantia de l'atenció continuada integral o atenció als possibles maltractaments i la soledat no volguda, que realment estarien molt cobertes, i necessiten estar cobertes, des d'un sistema públic de salut fort i dotat pressupostàriament correctament. Aquests objectius dintre d'aquesta llei no tindran continuïtat si dintre del sistema sanitari no estan dotats de suficients recursos.

Per una altra banda, veiem els objectius de promoció de la visió positiva de l'envel·liment, que, efectivament, és un gran objectiu i una gran necessitat i una gran manca; la garantia de participació i inclusió, aquesta participació de la que aquest text de llei, doncs, ja és també una mostra; evitar la discriminació; apostar per la igualtat efectiva entre homes i dones, i reduir l'impacte de la transició del món laboral a la jubilació. Aquestes qüestions estan emmarcades dintre del que és la Llei 19/2020, que inclou l'edatisme com un dels aspectes a desenvolupar.

Una de les qüestions que hem debatut a bastament des de la Comissió de Feminismes al voltant de la Llei 19/2020 és que és una llei enorme, que és un paraigua enorme, i que, per tant, necessita especificitats a l'hora de desenvolupar cadascun dels àmbits, no? Hi ha casos en els que ja s'ha avançat en aquest sentit, inclús abans de tenir la llei d'igualtat, com pot ser la llei LGTB, l'11/2014, que és una llei específica anterior a la 19/2020, la llei d'igualtat de tracte. Però, en el cas de l'edatisme, no hi havia, diguem-ne, cap llei que recollís les especificitats que necessita.

Nosaltres no acabem de tenir clar si aquestes qüestions és més efectiu tenir-les en una llei específica, com és la llei de la gent gran, o si seria més ràpid desenvolupar un reglament específic de la part, diguem-ne, de l'eix de l'edatisme. Però, en qualsevol cas, es tractaria d'harmonitzar aquestes dues coses perquè no xoquessin.

Però llavors tenim els objectius sobre la garantia de suficiència econòmica i la garantia de l'habitatge digne. Sobre la garantia de suficiència econòmica, veiem que aquesta llei aposta per la renda garantida de ciutadania. Nosaltres posem sobre la taula la incongruència que això suposa, perquè –deu ser una sorpresa per a tothom– nosaltres apostem per la renda bàsica universal, que resol molta d'aquesta burocràcia de la que es queixa, precisament, i intenta proposar una resposta a aquesta llei i al que està passant, eh?, amb les pensions a dintre d'aquesta garantia de suficiència econòmica. Veiem que és una aposta que s'ha de treballar des de diferents nivells i que amb una llei específica des del Parlament de Catalunya no n'hi hauria prou per garantir aquesta suficiència econòmica, i que, en qualsevol cas, la proposta de fer-ho a través de la renda garantida de ciutadania no acabaria de resoldre el tema de la burocratització de les prestacions.

Per una altra banda, també tenim la garantia d'habitatge digne, que, clar, aquí xoquem directament amb el que està passant amb les polítiques estatals quant a habitatge, que també quedarien resoltes d'una manera més àmplia a nivell estatal, perquè, quan hem intentat legislar des d'aquí, des del Parlament, doncs, és precisament l'Estat espanyol qui ha tombat aquestes lleis de garantia d'habitatge digne i d'accés a l'habitatge per a tota la població.

Veiem aquestes qüestions. Compartim que els objectius, doncs, com no pot ser d'una altra manera, és necessari cobrir-los, però no acabem de saber si..., no acabem d'estar segures o de tenir la certesa..., si seria la via una llei específica o un desenvolupament del reglament de la 19/2020.

Veiem també certes incongruències pel que fa, sobretot, a la perspectiva de gènere i a la perspectiva LGTB. Per què? Perquè sabem que existeix una guerra interna dintre del Partit Socialistes en aquestes qüestions –i els planyem, però, bé, tenim la situació que tenim (*l'oradora riu*)–, però s'ha plasmat en aquesta llei d'una manera que resulta contradictòria. Perquè, per una banda, tenim l'èmfasi, i agraïm també que estigui, diguem-ne, en un títol separat la protecció de les persones LGTB, perquè creiem que mereix aquest rang dintre de la llei, però, per una altra banda, les disposicions inicials parlen d'igualtat de sexe. Llavors, clar, si parlem d'igualtat de sexe, no podem parlar de garantir la igualtat de gènere en el cas de les persones no binàries, de les persones intersexuals, de les persones trans, etcètera, que no estan emmarcades dintre d'aquesta igualtat de sexe. Però entenem que també és una qüestió que es pot treballar durant la ponència de la llei.

Ens preocupa, efectivament..., el diputat Moreno ho esmentava, no?, deia: «Ara començareu vosaltres a fer una llista de greuges de totes les coses que hi falten.» Sí, efectivament, farem això, senyor Moreno, però perquè ens sembla greu que des del Partit Socialistes i des d'una suposada perspectiva socialista no es parli en tota la llei de qüestions cabdals com l'accés a alguns serveis. És a dir, quan parlen vostès de la mort digna, tal com està plantejada aquí..., parla de l'acompanyament en els últims moments, de les últimes voluntats, etcètera, però no parla de l'accés als serveis funeraris, no parla de totes les persones que queden fora d'aquest negoci privat de la mort. I des d'una perspectiva socialista, hi insisteixo, ens sembla una mancança greu.

Per una altra banda, tenim el que ja he explicat, la confrontació de l'article 6 sobre igualtat d'homes i dones amb tot el títol VIII sobre els drets LGTB. I hi faltaria també desenvolupar, quan parlem de la feminització de la vellesa, tant pel que fa a les persones ateses com a les persones que atenen, alguna referència a les treballadores de cures, que efectivament estan molt travessades per tot el que és l'atenció a la dependència i la precarització d'aquest sector laboral.

Quan parla d'habitatge tampoc està parlant de què està passant amb la gent gran que està en situació de sensellarisme, que també sabem que és una situació molt greu que necessita una atenció, diguem-ne, específica, i la paraula «sensellarisme» no apareix tampoc en tot el text de la llei.

I, com dèiem abans, també, amb relació als accessos als serveis, quan parlem de l'atenció residencial o del model inclús residencial –se'n parla en algun punt–, no estem parlant de l'accés a aquesta atenció residencial, i creiem que és cabdal garantir amb aquesta igualtat de tracte i no-discriminació, doncs, l'accés a totes les persones a aquests recursos residencials. Des del nostre punt de vista, evidentment, això és el que justifica que el servei d'atenció residencial, que aquesta xarxa d'atenció residencial de la que nosaltres parlàvem aquest matí, sigui efectivament de provisió, titularitat i gestió cent per cent pública, per garantir aquesta universalitat, sense que la situació socioeconòmica sigui un factor determinant per accedir a un servei essencial.

Evidentment, trobem molt greu també el desplegament d'aquesta defensa per als drets de les persones grans quan tenim l'història que tenim amb, com ja han esmentat, el que ha passat amb tota la gestió de les defuncions a les residències durant el covid. Quan nosaltres tenim sobre la taula encara 7.902 defuncions en aquest període curt de temps i des d'aquesta cambra no només el Partit Socialista s'ha posat de perfil, sinó que ha sigut un dels principals frenadors, juntament amb Esquerra i amb Junts, d'aquesta comissió d'investigació per esclarir aquestes defuncions, i en una situació, diguem-ne, d'especial abandonament per part de les famílies i els residents, tant els que ja no hi són com els que estaven encara patint aquesta situació de desampar, doncs, ens sembla bastant hipòcrita desplegar aquesta defensa pels drets de la gent gran quan, quan han vingut maldades i ha sigut especialment important, s'han abandonat aquestes famílies i no se'ls hi han donat les eines per continuar amb els seus processos judicials davant d'aquestes negligències, que, per una altra banda, sí que estan incloses com a tipificades en el règim sancionador.

I no només això, sinó que... Acabarem en positiu, perquè aquesta llei també té coses bones, com és cabdal, que és la qüestió de la participació de la gent gran en tots els òrgans de decisió, no només dels centres residencials, sinó també en tots els espais polítics on es pensin i es dissenyin normes i lleis que tinguin afectació per a la gent gran.

El principi d'especificitat d'aquesta llei també trobem que és una cosa positiva, potser no per incloure totes les coses que hi estan incloses (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), com ja he desenvolupat –i ja acabo, presidenta. També des d'una perspectiva antirracista, aquesta relació o foment de les relacions intergeneracionals, perquè també és com des d'altres cultures que també vivim en els Països Catalans entenem també la relació amb la vellesa. De fet, la diputada de Junts feia una valoració similar sobre què és el que hem de mantenir com a positiu...

La vicepresidenta segona

Diputada...

Basha Changue Canalejo

...de la gent gran –ja acabo, presidenta. I, sobre la qüestió del sistema sociosanitari integrat..., ens sembla una qüestió important, però, com deia la diputada de Junts, que no tenim encara el mapa de la distribució territorial, tampoc tenim la documentació sobre aquella agència sociosanitària. I, per tant, aquí no ens queixarem de coses que des dels nostres grups també fem.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Jéssica González Herrera.

Jéssica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta en funcions. Benvingudes les entitats i tothom que ha format part d'aquest procés, de la llei que debatem avui. Especialment, també gràcies a la sectorial, que des d'En Comú Podem hem treballat aquest text i el continuarem treballant durant la seva tramitació parlamentària.

Aquesta proposta de llei per a la gent gran de Catalunya ens fa recordar el manifest del VIII Congrés Nacional de la Gent Gran de Catalunya, celebrat el 2019 a Sant Fruitós de Bages, on es deia que l'increment de l'esperança de vida ens planteja reptes que hem d'abordar en els propers anys. I per a això cal un gran acord entre el Govern de Catalunya, consells comarcals, municipis, i especialment els de menys població, i els representants de la gent gran, en el sentit més ampli d'aquesta representació, en què s'estudiïn i es posin en comú els aspectes necessaris perquè la societat catalana i les seves institucions entomem els reptes que suposa l'increment progressiu de l'envelliment de la nostra societat.

I d'aquest acord haurien de sortir mesures concretes i avaluables, sobretot, aplicables als diferents nivells, a totes les administracions, que ens permetin configurar un camí per avançar cap a una societat més ben preparada pel que fa a l'envelliment de les persones i les seves necessitats presents i futures. I considerem que aquesta llei podria ser un bon punt de partida, un bon inici per entomar aquest repte que ja se'ns va encomanar fa quatre anys.

I és que les persones més grans de Catalunya, com bé s'ha dit, representen el vint per cent de la població, i anirem incrementant per una qüestió demogràfica i perquè tenim la sort de tenir una esperança de vida entre les més altes del món, però no parlem prou de tot el que comportarà aquest procés d'envelliment. Nosaltres, de fet, a la interpel·lació que vam fer al conseller Campuzano el desembre de l'any passat, vam entomar parlar de l'envelliment i d'aquest repte que, com a país, tenim, de parlar i d'abordar, des d'una perspectiva de drets, els drets de les persones grans.

En aquest cas, és impossible parlar de la gent gran i d'aquesta proposició de llei sense recordar que l'any 2020 vam tenir la pandèmia, i no només en termes de mortalitat va ser absolutament..., es va acarnissar totalment en contra de la població gran, sinó que ens va deixar entreveure les vulnerabilitats del sistema i totes les falles que hi havia en l'atenció social i sanitària d'aquest col·lectiu.

Malgrat això, avui el Partit Socialistes ens porta una llei per a la gent gran, i, alhora, a l'inici d'aquesta legislatura va votar en contra de la comissió d'investigació de residències juntament amb Junts per Catalunya i amb Esquerra Republicana. Llavors, dir que ens importa molt la gent gran i alhora haver bloquejat aquesta comissió d'investigació, que sí que és veritat que va quedar en un grup de treball de residències que vam tenir fins divendres passat i que haurem de treballar en unes conclusions... És veritat que en la tramitació d'aquest grup de treball, en les sessions que vam tenir, ens vam perdre en els tecnicismes; vam tenir unes compareixences a vegades repetitives que ens deixaven entreveure certa estratègia de dilació o de no voler entrar en matèria; vam entrar en els moralismes de lo difícil que va ser la pandèmia, i, evidentment, a nivell institucional va ser molt difícil per a tots els nivells de l'Administració, però en tot el que va ser entrar en qüestions de reparació, de garanties de no repetició, de justícia cap a les famílies, ens hem quedat molt endarrerides en aquesta comissió i realment no s'ha pogut avançar.

Però, a part d'aquesta gestió de les residències, i que considerem que és cabdal entrar en una revisió del model precari del sistema de cures en un sentit ampli i fer una important aposta en la inversió i gestió pública per a l'abordatge de l'envelliment a Catalunya, creiem que aquesta llei entra en altres aspectes que podria ser interessant debatre a nivell de país.

Abans d'entrar en matèria, reiterem, de fet, algunes consideracions de la gent gran com a grup de la població amb essència política pròpia i que no és patrimoni de cap partit polític. Ho repeteixo, la gent gran d'aquest país no és patrimoni de cap

partit polític. I, per això, que quedi ben clar que en un context preelectoral la gent gran no pot ser moneda de canvi ni una població utilitzada per aconseguir rèdits electorals, com vam veure la setmana passada en el cas que es denunciava una residència a Santa Coloma de Gramenet.

Dit això, i entrant més en temes que tenen a veure amb la gent gran de Catalunya, no?, i amb aquesta llei en concret, i reiterant l'heterogeneïtat i la diversitat en molts sentits que ja vam esmentar durant la nostra interpellació del desembre del 2022, volem reiterar aquesta capacitat d'agència. I per això, per pensar el país i per pensar aquesta llei, hem d'escoltar, aprendre i reconèixer els sabers i les capacitats diverses de la població.

I som conscients que precisament aquesta llei vol posar en el centre els drets de les persones grans, i ho diu expressament en la part inicial, però, malauradament, creiem que en algunes parts el redactat utilitza un llenguatge una mica obsolet o paternalista, situant el col·lectiu com a vulnerable, i crec que això és un dels marges de millora que té. I precisament el diputat Moreno ens ha estès la mà per millorar el text entre tots els grups parlamentaris.

I entrant en matèria i repassant-ne alguns dels aspectes, i recalcant que pot ser un bon punt de partida, com hem dit abans, i que votarem a favor de la seva tramitació, aquesta llei incorpora propostes que formen part ja de les conclusions del Consell de la Gent Gran, no?, i d'aquest manifest i de tota la sèrie de debats que van haver-hi en el darrer congrés.

Es parla en contra de l'edatisme i que no s'ha d'associar la gent gran amb la dependència, però, per exemple, l'article 7, apartat 4, associa gent gran a gent sense autonomia, i aquest és un exemple del que comentava abans.

Hi ha apartats específicament destinats a la cultura, oci, esports, però són quatre línies, l'apartat. Vull dir, crec que tenim molt marge, molt recorregut per poder millorar aquesta tipologia d'apartats, sobretot quan aquest Parlament ha parlat de que la cultura és un dret i la perspectiva..., no es tracta només de que la gent gran accedeixi a la cultura, sinó, en tot cas, legitimar que la gent gran, i amb aquesta perspectiva de la formació cultural al llarg de la vida, són també creadors i creadores, són agents culturals d'aquest país, i mereixen aquest reconeixement.

Respecte a la participació de la gent gran, considerem que és interessant l'aposta, no?, i la perspectiva. Es parla de que els ajuntaments crearan consells sectorials, però creiem que hauríem d'avançar una mica més, i aquí potser calen altres canvis legislatius en termes de que aquesta participació sigui més vinculant. Òbviament, calen, com deia, modificacions legislatives, però no hi ha res pitjor que la participació, que és fer participar la gent..., per, després, que els governs, siguin locals, sigui el de la Generalitat, al final no tinguin en compte aquestes recomanacions fruit d'aquests processos participatius i de deliberació interna.

Trobem a faltar un esment més específic a nivell d'equipaments, residències, casals, centres de dia; recursos que tenen a veure, precisament, amb la dimensió comunitària que haurien de tenir les cures, i que és des d'on En Comú Podem ens ubiquem en termes de cap als models que hauríem de caminar.

Valorem positivament tot l'esment específic de la bretxa digital, la importància de l'atenció presencial als serveis bàsics, siguin públics o privats, i, com hem fet també des d'aquest Parlament, en el tema bancari, i hauríem d'ampliar-ho a altres aspectes i a altres àrees.

I, malgrat això, ens queda una incògnita també, i que té marge de millora, sobre el desplegament territorial, no?, el desplegament de serveis bàsics i quotidians, quan sabem que la gent gran d'aquest país que viu en entorns rurals moltes vegades no compta ni amb residències, ni amb equipaments culturals ni amb equipaments sanitaris amb prou proximitat com per garantir el desenvolupament del seu projecte de vida i segons les seves necessitats. I, en tot cas, hem d'incorporar encara més la perspectiva territorial en aquesta llei.

Però, en tot cas, també ens arremanguem per a la tramitació d'aquesta llei, per millorar aquest text i posar en el centre la vida de la gent gran.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bona tarda. La veritat és que a mi m'agradaria felicitar el PSC per aquesta iniciativa, que, almenys sobre el paper, és molt honorable, i que entra en un marc mental que nosaltres ja fa temps que defensem i que pensem que és el que hauria d'imperar sempre, i que és deixar de veure la gent gran no com un problema, no com una càrrega o com una part de la societat, com si diguéssim, de segona divisió, sinó al contrari, com una part central, quantitativament i qualitativament. I això s'ha de reflectir en la política pública, tant de paraula com d'obra.

La veritat és que han presentat una llei *muy completita*, eh? Fins i tot diria «sos-pitosament completa», perquè s'han dedicat a garantir o a intentar garantir, un per un, tots els drets imaginables per a la gent gran: a una «vivenda» digna, a una atenció sociosanitària digna, a la mort digna, a la cultura digna, a la llibertat de culte digna, a la no-discriminació –indigna– per orientació sexual... No ho sé. Segur que la intenció és bona, eh?, però alguns d'aquests drets ja els hauríem de tenir garantits pel simple fet de ser persones, no? Per què s'hi ha d'insistir, quan parlem de la gent gran? Per què no veiem prou consolidats aquests drets en general o no acabem de veure la gent gran com a persones de ple dret, membres de ple dret d'aquesta societat, diguin el que diguin les lleis i els papers?

És evident –diuen aquí– que no podem confondre gent gran amb dependència. Totalment d'acord. Citen vostès xifres de dependència menors a les esperades: un dinou per cent de les persones entre seixanta-cinc i seixanta-nou anys; un seixanta per cent de les majors de vuitanta-cinc, només un vint per cent de dependència severa, gràcies als avenços científics i sanitaris –diuen–, i que tot això està en tendència regressiva –diuen. I també és veritat –o esperem que ho sigui.

Una altra cosa és quanta gent és això en números absoluts i quin tractament real se'n fa a la vida real. Hem de recordar, com ja els hi han recordat aquí, els milers de morts a les residències durant la covid. Morts no precisament per mala sort ni per accident, sinó perquè se'ls va barrar deliberadament el pas a l'atenció primària i hospitalària. Es van suspendre les garanties més elementals i a dia d'avui encara és hora que això tingui conseqüències polítiques o penals, encara és hora que algú demani perdó.

Amb la llei de la gent gran que el PSC ens porta avui aquí, molt del que va passar a les residències hauria de ser una infracció administrativa greu. Serien infraccions administratives greus impedir l'atenció farmacèutica o sanitària, per acció o per omissió, a una persona gran; la manca de condicions higièniques als centres destinats a la gent gran, o l'obstrucció als serveis d'inspecció, que, segons vostès, s'haurien de fer a les residències com a mínim dos cops l'any. Les infraccions greus, d'acord amb aquesta proposició de llei, es castigarien amb sancions de deu mil a quaranta mil euros.

Si de debò pensen això que diuen i ja ho pensaven quan aquesta proposició de llei es va admetre a tràmit el desembre passat, per què han bloquejat i continuen bloquejant una comissió parlamentària d'investigació dels morts a les residències, senyors del PSC? Per què van donar el *cambiazio* per un grup de treball sense conseqüències jurídiques ni penals, ni gairebé polítiques, i encara han esperat que els treballs aquests, miserables, gairebé s'acabin abans de portar-nos això avui i aquí? Què és el que plantegen? Una amnistia encoberta del que va passar a les residències? Un girar full quan, d'acord amb el que posa aquí, vostès tenen plena consciència –en tot moment l'han tingut– que el que es va fer estava molt mal fet i no té perdó de Déu?

Passant a altres punts menys dramàtics de la seva proposta legislativa, incideixen vostès en la necessitat de proveir assistència sociosanitària integrada, si bé amb tan poca concreció i fent volar tants coloms com els que li retreia jo mateix ahir al conseller de Drets Socials, el senyor Carles Campuzano. Per cert, que em crida l'atenció que descarreguin tot el pes de la responsabilitat assistencial, o gairebé, en la Generalitat –que vostès no governen–, ignorant o fent veure que ignoren que gran part d'aquesta responsabilitat, a la pràctica, està repartida amb els ajuntaments, on vostès, quan governen, tendeixen a amagar l'ou i el pressupost.

Està molt bé això d'exigir que es pagui la renda garantida de ciutadania a tota la gent gran i no atendre les demandes més elementals que la gent gran fa arribar cada dia als consistoris o, com ha passat a Barcelona, augmentar un cent per cent els serveis funeraris. Gràcies, Colau; gràcies, Collboni.

També té gràcia això de demanar d'incloure el servei de gerontologia a l'atenció primària, quan amb prou feines s'està aconseguint evitar que no en desaparegui l'atenció pediàtrica.

Atenció a la lletra menuda, que té trampa, sobretot quan descarreguen vostès en propietaris i comunitats de veïns la responsabilitat de fer accessibles els habitatges de la gent gran. Em sembla que era un alcalde socialista el que prometia..., haver posat ascensors a molts pisos d'avis i àvies de la Barceloneta que abans de governar ell, segons ell, no podien sortir de casa. Com sempre, la realitat és una mica més complexa, no?

Miri, Barcelona és la ciutat amb el parc de «vivenda» més envellit d'Espanya. Al voltant del seixanta-cinc per cent, gairebé mig milió de «vivendes», és anterior a 1974, mentre que les de lloguer tenen de mitjana setanta anys. És necessari rehabilitar i actualitzar aquestes «vivendes», dotant-les de millors condicions energètiques i d'accessibilitat. En particular, moltes «vivendes» antigues no tenen ascensor i les persones que hi viuen tenen moltes dificultats de mobilitat, quan es fan grans. L'envelliment de la població fa que aquest problema sigui cada cop més punyent. Actualment, el vint-i-u per cent de la població de Barcelona té seixanta-cinc anys o més.

El 27 de maig passat es va modificar el pla general municipal, obrint la porta a la implantació d'allotjaments dotacionals en sòl destinat a equipaments a tota la ciutat, per atendre aquestes necessitats d'accés. Es va eliminar el límit del cinc per cent del sòl d'equipament de titularitat pública destinat a aquest ús. Això és una gran oportunitat per tenir una xarxa d'allotjaments accessibles per a les persones grans i amb mobilitat reduïda a Barcelona. Aquests allotjaments podrien comptar amb serveis comuns i els ajudarien a portar una vida autònoma i independent als usuaris.

Hi ha solars disponibles de titularitat municipal i privats que es vulguin sumar al projecte que podrien ser objecte d'estudi. Nosaltres en tenim ullat un: és el solar dels antics jutjats a l'avinguda Lluís Companys, aquí a prop, al barri de Sant Pere. És un solar de propietat municipal cedit a la Generalitat per construir la nova Audiència Provincial. No obstant, el més calent, a l'aigüera: ni audiència, ni provincial. Per tant, proposem rescatar aquest solar, o una part d'ell, per destinar-lo a la necessitat d'allotjament de les persones grans i amb mobilitat reduïda. En fi, que es podrien fer moltes coses que no es fan.

Tanmateix, el que sí que ens agrada, hi insisteixo, és començar a canviar el marc mental, començar a posar la gent gran al centre, l'associacionisme de la gent gran, atendre coses com la bretxa digital de la gent gran. Jo mateixa he proposat, doncs, per exemple, un voluntariat digital de la gent jove que ajudi la gent gran a estrènyer aquesta bretxa, i a canvi, per exemple, es podrien donar beques per entrar gratis al Mobile.

En fi, ara ja només cal posar fil a l'agulla, creure-s'ho, assumir-ho, aterrar-ho al territori i als ajuntaments, i, per exemple, com he proposat jo per Barcelona, crear una conselleria de seixanta plus, de més de seixanta anys, per posar la gent gran en el centre, perquè, ens agradi o no ens agradi, amb l'actual esperança de vida serem molt més temps grans que no pas petits.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Pel Grup Mixt..., però veig que no hi ha cap diputat del Grup Mixt. Per tant, donarem la paraula per un minut al diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Nada, muy rápidamente. Te guste más o te guste menos el contenido de la proposición, es una proposición trabajada. Al final, son setenta y un artículos, ha habido voluntad de presentar un texto razonable que pueda servir de base para que luego, dentro de este Parlamento, se corrijan cosas y los grupos políticos digan una cosa o digan otra. No es exactamente lo mismo esta que la que hemos visto antes, de nueve artículos, y que tiene que ver con el escultismo. Al final esto es una propuesta seria, te gusten más algunos contenidos que otros. A mí hay algunos temas que me parecen pobres, poco concretos..., demasiado «wokismo» en algunos elementos de los artículos que proponen, pero parece razonable.

Yo votaré a favor de que se tramite, lógicamente, y que se tomen medidas con esta cuestión. La pirámide demográfica no deja lugar a dudas: esto va a ser un problema de primer nivel, también para las administraciones públicas, y se necesita una ley integral que no sea solamente una concatenación de derechos recogidos de otras leyes que asegure el bienestar de las personas mayores.

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per acabar aquest torn d'intervencions, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

M'ha començat el temps, vicepresidenta, i encara no havia començat, però...

La vicepresidenta segona

Li dec un segon.

Najat Driouech Ben Moussa

Perfecte. (*L'oradora riu.*) Bé, primer de tot, bona tarda a tots i totes; a les persones que ens acompanyen, companys, companyes, diputats, diputades. Jo, abans de començar la meva intervenció, no puc deixar de dir que la gent gran d'aquest país no són «abuelitos», d'acord? (*Aplaudiments.*) Són la gent gran d'aquest país, amb molt d'orgull, i que han fet possible que nosaltres, la generació d'ara, gaudim de l'estat del benestar que tenim el deure de mantenir i millorar.

Bé. Avui, el Grup Parlamentari del Partit Socialistes ens porta aquesta llei, que representa un intent de legislar sobre el col·lectiu de la gent gran. Però, bé, com acabem de dir, *sobre* el col·lectiu de la gent gran, però no *amb* el col·lectiu de la gent gran.

I per què ho dic, això? En primer lloc, diputat Moreno, ens agradaria començar exposant que compartim la necessitat d'aquesta llei, que no és una altra que dotar d'un marc normatiu el col·lectiu de les persones grans. I creiem que és una bona idea comptar amb una llei que ens indiqui cap a on podem..., o com abordar aquest escenari. I, per tant, podem dir que compartim el què, però tenim molts matisos i discrepàncies sobre el com d'aquesta llei. Intentaré ser clara i concisa al llarg de la meva exposició.

Com ja he dit, considerem que és una llei que necessita molts matisos. I els hi avanço que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana els hi farem, aprofitant que la llei entrarà en ponència, i intentarem treballar per millorar l'articulat amb les esmenes que puguem presentar.

Volem fer aquesta llei que sigui útil, senyor Moreno, útil i significativa per a la gent. Fent una lectura detinguda del text presentat, ens trobem davant una llei que, per una part, no engloba tota la realitat en la qual es troben les persones grans del

nostre país, i, per l'altra, també és una llei que recentralitza, que no innova i que obvia o desconeix gran part del teixit social vinculat a la gent gran.

Per què és una llei que recentralitza? Com vostè coneix, senyor Moreno, Catalunya té competències exclusives en matèria de serveis socials d'acord amb l'article 166 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I, en aquest sentit, recordar-li que la Generalitat de Catalunya va votar en contra de l'acord del Consejo Territorial de Servicios Sociales i del Sistema para la Autonomía y Atención a la Dependencia, que vostès mencionen tant en l'article 14 com en l'article 38. A Catalunya, com ja saben, disposem d'un sistema propi d'acreditació i provisió recollit en el Decret 69/2020, i, per tant, obvien que tenim competències exclusives que tenen preferència enfront qualsevol altra.

En segon lloc, per què diem que és una llei que no innova? En el capítol primer fan referència als drets de les persones grans. Aquesta menció no és més que una reproducció dels drets reconeguts per altres lleis de la gent gran. Per tant, considerem que estem davant d'una exposició de motius purament declarativa. Això també ho observem en altres articles, com els articles 47, 63 i 65, on es parla sobre voluntat anticipada, espoliació patrimonial i maltractaments, on no veiem on està la innovació a l'ordenament jurídic i, de fet, apliquen la normativa ja vigent.

Pel que fa a l'apartat relatiu a salut, tornem a veure també el mateix, redunden en aspectes que ja es contemplen en altres normes. També passa el mateix en el títol vuitè, on es recullen mesures de protecció de les persones grans LGTBI que des del Departament d'Igualtat i Feminismes ja s'estan promovent.

I, diputat, podria seguir esmentant mesures que recullen i que no deixen de ser una repetició de feina ja començada per part dels diferents departaments o normatives vigents.

I, en tercer lloc, per què diem que és una llei que desconeix? Com he dit al principi, una llei *sobre la gent gran* i no *amb la gent gran*. Aquesta proposició té moltes mancances pel que fa a la terminologia i també en la recopilació de drets que s'hi fa. Desconeix o no esmenta drets obvis com els que es recullen a la carta de drets i deures de la gent gran de Catalunya sobre els cinc principis de Nacions Unides que promou: dignitat, independència, autorealització, assistència i participació. Participació que no veiem reflectida en aquesta llei: parlen vostès de la creació d'espais de participació i obvien, per exemple, que ja existeix el Consell de la Gent Gran, que també compta amb la vertebració territorial, per exemple.

Diputat Moreno, quan parlem de polítiques socials, és pertinent posar en relleu la importància de l'atenció centrada en les persones, perquè és un enfocament que proporciona una mirada de reconeixement envers l'altre, des de la seva pròpia decisió amb relació a la seva qualitat de vida. Això ha de ser un dogma, quan legislem polítiques socials.

És a dir, hem d'atorgar un paper central a les persones grans en tot el que tingui a veure amb aquesta llei. Han de ser elles les principals protagonistes en tot allò que tingui relació amb la seva salut, les seves cures..., en definitiva, amb qualsevol aspecte de la seva vida quotidiana. I ens dona la sensació que aquesta llei no inclou aquest reconeixement.

No qüestionem la voluntat de que la llei no sigui millorar la vida de les persones grans, ni molt menys. Senyor Moreno, com deu entendre, hem de comptar amb elles mitjançant processos de participació, evitant el paternalisme.

A l'article 55 parlen també de la bretxa digital, cosa que parlàvem a l'entrada amb part del públic i que compartim. I, en aquesta línia, ens agradaria, per exemple, transmetre que cal també apellar a les entitats financeres. Considerem que les entitats bancàries tenen un paper clau per fer la prevenció de la violència digital, que moltíssimes vegades la pateixen, les persones grans.

I aquesta llei incideix molt en les obligacions que ha de tenir la Generalitat de Catalunya respecte a la dependència sense fer esment del finançament, que ja l'hi ha recordat la companya Freixa, però jo també crec que és important que ho torni a dir:

que la llei obvia, per exemple, el finançament, i creiem que és una peça clau i que depèn, en aquest cas, de l'Estat espanyol. I, en un marc d'infr finançament flagrant, deuen entendre que no té cap sentit no fer cap proposta ni esment d'aquesta situació o de la seva millora; ni tan sols, diputat Moreno, en la seva exposició de motius.

Parlen també vostès de l'atenció integral social i sanitària; en concret, de l'agència d'atenció integral social i sanitària. I aquí ens agradaria fer dues puntualitzacions. La primera, que l'agència és un impuls que va començar amb les conselleries de l'anterior legislatura de Salut i d'Afers Socials i Famílies, i que, evidentment, eh?, la voluntat és continuar construint. I la segona, que aquest model d'atenció no només es contempla per a persones grans, sinó també per a persones amb discapacitats, problemes de salut mental i addiccions, i totes aquelles persones que necessitin una atenció coordinada, social i sanitària. Per tant, ens agradaria que no ignoressin el sentit d'aquesta atenció integrada.

Bé, ens agradaria poder-nos explicar més, però tenim deu minuts, i crec que tindrem espai i temps per poder-ho treballar en el marc de la ponència. Però també vostès deixen, per exemple, el repte d'atendre la vellesa tenint en compte la diversitat cultural del nostre país, o la manca de perspectiva de gènere que observem que té el text, etcètera.

Mirin, tenim deures i reptes amb relació a la gent gran, reptes que passen per treballar en comunitat. I, per aquest motiu, nosaltres..., aquesta llei pot ser una gran oportunitat per treballar-ho; que sigui una llei útil i que no es dediqui a repetir el que ja es contempla en altres lleis. Volem aprofitar aquesta llei i plantejar estratègies des de l'optimisme i la creativitat per millorar la vida de les persones grans. Saben que nosaltres, des d'Esquerra Republicana, hi serem sempre, sempre ens trobaran en la lluita per una societat més justa.

En definitiva, legislem acompanyant i recolzant les persones grans en el seu projecte vital i mai decidint per elles. Com he dit moltíssimes vegades en aquest hemicycle i també en les diferents comissions, tenim l'oportunitat de definir i legislar sobre com volem envellir. Està en les mans de tots nosaltres.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, i atès que no s'hi han presentat esmenes, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per diverses entitats

252-00020/13

Continuem amb el setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per diverses entitats. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

A continuació intervindran, en primer lloc, els tres grups proposants per un temps màxim de set minuts cadascun. Té la paraula, per part de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda, diputats, diputades. Bé, ha costat una mica que pogués entrar com a punt de l'ordre del dia al Ple aquesta proposta de creació d'aquesta comissió d'investigació. La vam registrar Esquerra Republicana, els comuns i la CUP el novembre del 2022, però finalment ja la tenim aquí.

Avui sotmetem a consideració d'aquesta cambra la creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per part de diverses entitats. La pregunta

que ens fem és: cal que continuem parlant d'habitatge? Doncs sí, evidentment que sí, perquè està clar que en solucionar la problemàtica de l'habitatge no ens en sortim.

Tenim ciutadans que tenien sostre, que en algun moment l'havien tingut, però que el perden. Avui en dia tenim unes xifres alarmants de desnonaments, de procediments d'execució hipotecària, de desnonaments per falta de pagament, i altres xifres que inclús ja no tenim, com són les dels desnonaments invisibles, aquells que són per finalització de contracte.

Per altra banda, tenim aquells ciutadans que mai no n'han tingut, d'habitatge, com són els joves, condemnats a viure perpètuament en la condició de joves sense poder fer el salt a la situació adulta, no perquè no vulguin, sinó perquè no poden. I el motiu és un i és clar, i és que el sostre s'ha convertit en una cosa massa cara, inabastable per a la majoria de la població, perquè l'habitatge avui és un bé d'inversió i no un bé d'ús. I no només la compra, que amb els requeriments de Basilea fa que hagi de tenir un mínim del vuitanta per cent del capital –que, per tant, hagi pogut tenir la capacitat d'estalviar, que els tipus d'interès estan pujant i estan pels núvols, ara mateix–, sinó també el lloguer, que ara mateix es troba en mensualitats que inclús superen el salari mínim interprofessional.

Fins ara, què hem fet? Doncs hem aplicat receptes liberals, que bàsicament consisteixen en deixar fer, en no fer res, en concebre la propietat com una espècie de dret semidiví, sense cap limitació, i aplicant mesures assistencialistes, ajudes al pagament i moratòries que tenen les persones amb l'ai al cor per si es prorrogaran o no es prorrogaran. O també inventant nous models, com els models de llars compartides, per fer de subterfugi i deixar d'aplicar la normativa en arrendaments.

Aquestes mesures està clar que no funcionen, i la cosa va a pitjor en els últims anys amb l'aparició de nous actors, els coneguts com a «fons voltors», capital financer que té els despatxos a l'altra banda de l'Atlàntic però que té la capacitat d'influir de forma brutal en les polítiques públiques. Un capital financer que ha acaparat gran part dels immobles provinents de les execucions bancàries i que els va transmetent de societat en societat per paquets de milers d'habitatges. Els van poder comprar a preus de saldo, tots aquests pisos, perquè el Banc Central Europeu els hi va donar un tipus d'interès irrisori, i ara els hi donen unes rendibilitats inimaginables en qualsevol dipòsit bancari. Els destinen a habitatges, els destinen a lloguer turístic, sempre per treure'n el màxim benefici.

I el que ens cal ara i aquí és fer una radiografia adequada de la situació: si són molts o són pocs, quants habitatges acaparen per societats o grups de societats, els entramats en els que es mouen, si estan o no coordinats entre si... I per això posem sobre la taula la necessitat de crear aquesta comissió.

Per què una comissió? Doncs perquè per fer polítiques de qualsevol cosa s'ha de tenir feta una radiografia plena. I no ens consta..., potser ens equivoquem, però a nosaltres no ens consta que es facin iniciatives encaminades per part de l'Administració a conèixer l'estructura de la propietat del país. Fonts d'informació que podrien aportar-nos llum estan precisament a l'abast només d'organitzacions clarament situades en la defensa dels drets dels propietaris. I només amb una informació prèvia i fiable es pot legislar bé. I ens cal un espai més reposat, com és l'espai d'una comissió, i no a través de punts, de diferents mocions, que es discuteixen en els plens, per abordar aquesta problemàtica.

I per què una comissió d'investigació i no una comissió d'estudi? Doncs perquè hi ha una nota característica en l'actuació d'aquestes entitats, i és la seva voluntat d'actuar des de l'ombra, des del darrere, des de constantment sostreure's a l'escrutini públic. I precisament per això hem optat per fer la comissió d'investigació i no una comissió d'estudi, perquè tot fa advertir que la col·laboració, en termes de requeriments d'informació, en termes de compareixences, no serà del tot voluntària.

I per què ho ha de fer aquest Parlament? Doncs perquè, tot i que és veritat que no ens n'acabem de sortir, s'ha de reconèixer que aquest Parlament ha estat moltes ve-

gades pioner en el disseny de polítiques d'habitatge, des del decret del 1937, de municipalització de la propietat urbana, fins a la llei del 2007, pel dret a l'habitatge –de la que tantes vegades hem parlat–, fins a totes les lleis que han sigut fruit de la pressió popular: la Llei 24/2015, la llei de contenció de rendes –indegudament tombades pel Tribunal Constitucional... Sempre hi ha hagut una voluntat manifesta i constant d'aquest Parlament de voler anar una mica més enllà.

I en aquest camp ja hi ha països que estan prenent mesures precisament per expulsar aquests fons de capital financer estrangers del mercat de l'habitatge. I, per tant, no ens podem quedar enrere..., i també ser pioners i ser, doncs..., agafar el bou per les banyes i posar fil a l'agulla a determinar què està passant.

I, bàsicament, els treballs d'aquesta comissió ens han de servir per respondre moltes preguntes; preguntes com qui són, quants són, d'on són, quina influència tenen en el disseny de les polítiques públiques, com s'organitzen, què aporten aquests fons de capital financer al bé comú; què suposa cobrar rendes, recaptar-les, emportar-se-les a una altra punta del planeta?, què aporten al bé comú de la societat totes aquestes pràctiques? L'extractivisme ha de protegir-se? Acabarem vivint en una espècie de neofeudalisme? Tenen dret, totes aquestes societats, a capitalitzar, a apropiarse del que suposa la vida en comunitat, de tot allò que es construeix a través de la vida col·lectiva, que genera barris, genera espais de trobades? I llavors venen aquestes societats i ho capitalitzen tot.

Per nosaltres, cal respondre totes aquestes preguntes i després posar sobre la taula la necessitat de prendre mesures legislatives, financeres i en tots els àmbits.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs sí, finalment hem aconseguit desbloquejar a la Junta de Portaveus aquesta proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles, que és una proposta de resolució que ja fa molt de temps que està registrada per tres grups parlamentaris, però que no aconseguia la majoria necessària a la Junta de Portaveus per poder-se portar aquí al Parlament. Curiosament, a la vegada..., es va registrar molt més tard la que coneixem com la «lleï desokupa», i aquesta ràpidament va tenir la majoria per poder-se debatre aquí al Parlament.

El que va desbloquejar el tenir aquesta majoria va ser que se'ns va demanar fer una autoesmena per retirar tota l'exposició de motius de la proposta de resolució. L'exposició de motius no es vota; l'exposició de motius tots saben que a les propostes de resolució no es vota. Per tant, serveix com per orientar els punts de l'acord que després sí que es voten.

Però, casualment, com a mínim per un grup dels que necessitàvem per tenir aquesta majoria a la Junta de Portaveus, que és el Grup de Junts per Catalunya, a qui de tota manera li agraïm que ho desbloquegés, perquè va ser gràcies a ells que hem pogut portar aquí aquest debat..., els hi molestava, els hi semblava molt molesta l'exposició de motius. Llavors, nosaltres, per facilitar que puguem tenir aquest debat, vam acceptar autoesmenar-nos, eliminar tota l'exposició de motius. Però jo no vull deixar sense que consti aquesta exposició de motius, així que, si m'ho permeten, la llegiré.

«Exposició de motius. L'article 26 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix, dins del conjunt de drets i deures de l'àmbit civil i social, que les persones que no disposen dels recursos suficients tenen dret a accedir a un habitatge digne, per la qual cosa els poders públics han d'establir per llei un sistema de mesures que garanteixin aquest dret amb les condicions que determinen les lleis.»

En un altre moment, en el capítol destinat als principis rectors, diu que els poders públics han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació dels joves, facilitant-los l'accés al món laboral i a l'habitatge per tal de que puguin desenvolupar llur propi projecte de vida i participar en igualtat de drets i deures a la vida social i cultural.

Aquest era el que feia..., una de les coses que hi ha a l'exposició de motius; feia referència a l'Estatut d'autonomia de Catalunya. El següent paràgraf feia referència a l'article 137.1. El tercer paràgraf diu que el dret de l'accés a un habitatge, i més a un habitatge digne, és un dret vulnerat, especialment per als joves, a qui els és impossible d'emancipar-se. Es diu que hi ha un consens entre els que signem aquesta proposta de resolució, que hi han dues grans raons que ho expliquen: una, l'estrepitosa acumulació d'immobles en mans de determinades societats, que amb les seves pràctiques influencien el conjunt del mercat immobiliari en un sentit especulatiu i rendista. I, en segon lloc, una de les eines d'intervenció pública en el mercat immobiliari, la promoció d'habitatge de protecció oficial, dissenyada de tal manera que incentivava la venda i desqualificava la consideració d'HPO al llarg dels anys, fet que ha comportat una reducció del parc protegit, d'any en any, en comptes d'ampliar-se.

Jo entenc que això és una cosa que bàsicament és una descripció de fets, i estava a l'exposició de motius. També seguia, l'exposició de motius, dient que, enfront d'això, cal radiografiar quin és l'impacte d'aquestes societats i aquestes polítiques públiques en l'estructura de la propietat al nostre país; que la manca de dades públiques, com ja s'ha dit, dificulta les respostes polítiques i socials i legals en àmbits com l'evolució de l'estructura de la propietat, la responsabilitat dels fons voltors en la bombolla de preus i els desnonaments, la normativa que els beneficia o legitima, les seves estratègies i frau legal, judicials i societaris per incomplir les lleis contra els desnonaments, i l'obligació de lloguer social i el rescat bancari traspassat en forma d'habitatges als voltors, impeding la creació d'un veritable parc d'habitatge de protecció oficial.

Això era l'exposició de motius que deia que justificava la creació d'aquesta comissió, i ens semblava pertinent llegir-ho justament en el moment en el que estem defensant la necessitat de votar a favor de la creació d'aquesta comissió d'investigació.

És evident que sabem el que ha passat, que tenim un diagnòstic, però que volem saber les dades, que volem posar negre sobre blanc com ha canviat el mercat de la propietat de l'habitatge a Catalunya i en mans de qui està aquest mercat de la propietat. Perquè sabem que ha canviat, però ens falten aquestes dades. Ens falten aquestes dades, entre d'altres raons, perquè la Llei 1/2022, que vam aprovar tot just fa un any en aquest Parlament, preveu la creació d'un registre de grans tenidors; un registre de grans tenidors en el qual els grans tenidors han de fer constar quins són els habitatges que tenen i on els tenen.

Potser si haguéssim tingut ja aquest registre en marxa no seria tan necessari fer aquesta comissió d'investigació, perquè ja tindríem aquestes dades. Però aquest registre encara no està en marxa. És un dels acords que tenim en l'acord de pressupostos del 2023, que al llarg d'aquest any –és el màxim que vam aconseguir– es desplegarà aquest registre i es posarà en marxa.

Mentrestant, esperem que aquesta comissió posi aquesta llum sobre qui són els veritables propietaris aquí a Catalunya. Perquè els fons voltors els tenim presents; els tenim presents com a lobbys que incideixen en polítiques públiques; els tenim presents en l'acumulació de propietats, com ja s'ha dit; els tenim presents gràcies als incentius fiscals que se'ls hi han donat per aquesta acumulació; els tenim presents cada vegada que surten a la llum pública les tècniques de *mobbing* immobiliari que fan cap a aquelles persones que continuen vivint de lloguer als habitatges que compren i que volen convertir en béns especulatius, o bé en habitatges turístics, o bé en habitatges per llogar a dos mil i tres mil euros al mes, com està passant a la Casa Òrsola.

Els tenim presents també quan fan el *lawfare*, quan fan el *lawfare* i denuncien, a través d'«artimanyes» judicials i de connivència d'associacions fantasmes, aquelles persones i aquelles institucions que volen fer complir la llei. Com el que està passant amb l'Ajuntament de Barcelona i el fons Vauras, que el fons Vauras ha denunciat l'alcalde i dos regidors per haver fet complir la llei de lloguer social que aquest Parlament va aprovar. Un fons voltor que utilitza una «artimanya» jurídica per denunciar una institució que el que vol és fer complir la llei. Això són els fons voltors dels quals volem parlar en aquesta comissió d'investigació.

I donar les gràcies a totes aquelles forces que hi donin suport. Perquè està clar que el parc dels propietaris ha canviat, que volem saber quants estan en mans d'aquests tenidors i què estan fent amb aquests habitatges, quants en tenen de buits, quants en tenen sense donar aquesta funció social, i en quants la Generalitat de Catalunya podria utilitzar les eines legals que té per iniciar-hi processos d'inspecció, de sanció i d'expropiació, en el cas que els habitatges no compleixin la seva funció social.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Gràcies, vicepresidenta. Diputades i diputats, hem trigat en arribar al Ple amb aquesta proposta de resolució d'aquesta comissió proposada conjuntament per la CUP i els comuns; però finalment ha arribat avui. Una comissió que és necessària davant l'actual crisi del dret a l'habitatge, de l'accés al qual en queden fora moltes famílies, malgrat la voluntat d'aquest Parlament, malgrat la voluntat i l'opinió majoritària de la majoria de la població de Catalunya.

I, mentrestant, al nostre país encara hi ha un gran volum de pisos buits en mans de grans tenidors. I és per això que creiem que aquesta comissió és imprescindible, perquè el primer requisit, abans de poder dibuixar unes bones polítiques públiques en qualsevol matèria, especialment en matèries que necessiten la planificació i la necessitat de la diagnosi compartida..., tan important com és l'habitatge..., necessitem informació i necessitem llum sobre massa qüestions que encara són molt opaques.

La qüestió de l'acumulació d'immobles per part de diverses entitats és una preocupació creixent que detectem en moltes ciutats del nostre país. Hem d'aconseguir combatre aquesta concentració de propietat que comencem a veure massa estesa en massa espais i que pot deixar moltes persones sense llar, que pot obrir la porta a pràctiques especulatives i a un augment encara més superior dels preus dels habitatges.

Perquè és moment també de fer-nos algunes preguntes. Què ha passat amb l'HPO en aquest Estat, en podríem dir, i si ens centrem a Catalunya, en aquest país? Què ha passat amb els antics pisos de lloguers, les borses de lloguers que tenien les caixes d'estalvi, que, malauradament, fa uns anys van desaparèixer? Per què, malgrat els esforços de tants anys, estem encara en un trist u i mig per cent de parc d'habitatge públic?

Això no només té un impacte negatiu sobre la ciutadania concreta que pateix aquesta qüestió, que cada cop és més, perquè cada cop tenim més àmplies capes de la població que no poden accedir dignament a un habitatge, sinó que té un impacte econòmic i social a llarg termini per al conjunt del nostre país. Tenim el preu de lloguer de l'habitatge més alt de tot l'Estat, i malgrat els intents d'aquest Parlament de trobar solucions per posar-hi fre, que han estat aturats per l'Estat i pel Tribunal Constitucional, doncs no ho hem pogut fer. I, per tant, estem en una desregulació absoluta que ens dona paradoxes com desenes de milers de pisos buits de grans tenidors.

Aquesta comissió respon, doncs, a la necessitat de reprendre la iniciativa política del Parlament en matèria d'habitatge i fent-ho partint de la voluntat de construir una diagnosi conjunta que identifiquem que segurament és el que ha faltat els darrers anys en aquesta cambra.

Per això també hem presentat altres iniciatives des del Grup d'Esquerra Republicana, com la que està en tràmit per reclamar el retorn social del rescat bancari, que porta, per part del nostre grup, el company José Rodríguez. Per això també hem acceptat, doncs, poder facilitar que tiri endavant aquesta comissió, igual que hem tingut també la voluntat d'obrir i d'acollir les diferents iniciatives que els diferents grups han presentat en matèria d'habitatge per construir una línia de consens i constructiva.

I ho deia la companya Segovia, els resultats d'aquesta comissió hauran de servir, segur que seran útils també per a aquest reglament, aquest decret sobre el reglament del registre dels grans tenidors, per a les polítiques que ha d'elaborar l'Agència Catalana de l'Habitatge. Tot hem d'aconseguir que ajudi per anar construint solucions, igual que ho vam fer amb la Llei 1/2022, en aquests moments pendent de sentència del Tribunal Constitucional. Igual que també instem i hem instat repetides vegades el Govern espanyol que compleixi amb allò que va prometre i, per tant, que la llei de «vivenda» de l'Estat sigui realment útil i en cap cas sigui regressiva per a les competències catalanes.

Per tant, es tracta de construir una diagnosi; es tracta de tenir aquesta diagnosi compartida per poder trobar solucions que realment permetin garantir l'accés a l'habitatge, i es tracta també de posar sobre la taula informació, que a hores d'ara no tenim, per poder fer les millors polítiques. Sabem que tenim un govern compromès amb les polítiques d'habitatge: amb l'aposta que es va anunciar fa pocs dies de deu mil pisos de lloguer social en tres anys en vuitanta-dos municipis diferents del país; amb l'aposta, també, amb què compten, els actuals pressupostos recentment aprovats, de més de 100 milions d'euros per poder adquirir habitatge i ampliar aquest parc públic que ens ha d'ajudar a reduir les llistes de les meses d'emergència.

I, per tant, fem una crida a que el debat sobre els problemes d'accés a l'habitatge sigui un debat sobre la garantia de drets que encara no tenim resolta al nostre país, que realment el decurs de la comissió, doncs, permeti donar veu i permeti esclarir aquestes qüestions que han mogut els grups proposants, doncs, a fer-ho, i que en cap cas hi hagin majories de bloqueig que portin cap a altres sentits o desdibuixin el sentit original de la comissió.

Per això, donem el vot a favor de la comissió i treballarem perquè així sigui en el conjunt del seu desenvolupament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Eva Candela López.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda a tothom. Bé, el sentit de la proposta de la creació d'aquesta comissió d'investigació crec que l'hem sentida, sí que, realment, des de tres punts de vista, jo crec, una miqueta diferenciats. Ha sigut curiós veure..., bé, escoltar els tres grups proposants, cada un des de la seva posició.

Vagi per endavant que el vot del nostre grup serà favorable. Però jo voldria avui, diputats i diputades, que ens prenguéssim uns minuts, tots, per fer memòria. Mireu, la Moció 5/XIV, aprovada al Ple del 17 de juny de 2021, un dels punts: «Crear una comissió d'estudi que analitzi on són els immobles provinents dels bancs rescatats amb diners públics, i que determini quins immobles estan en mans de la Sareb, entitats financeres», etcètera. Un altre punt, aprovat en aquella mateixa moció, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular: «Elaborar, en el termini de sis mesos, un estudi que identifiqui els actius de la Sareb», etcètera. Entre d'altres punts. Dissert de juny del 2021. Avui, 22 de març de 2023. Des d'aleshores, tres informes de control de la moció fins al desembre de 2021. Espero que tots els diputats se'ls hagin pogut

mirar, almenys els que porten la matèria. A mi m'ha costat entendre què s'havia fet i què no s'havia fet. La veritat, la justificació és una mica alarmant.

I jo em pregunto: de què serveix tot allò que s'aprova en aquest Parlament? Ara aprovarem la creació d'una comissió d'investigació, amb alguns dels objectius que ja estaven, per exemple, en aquesta moció. I, mireu, un dels objectius, per exemple, és tenir dades per passar a l'Agència de l'Habitatge, per a crear el registre de grans tenidors, que diu textualment «tal com preveu la Llei 1/2022». Ha passat més d'un any. Diputada Segovia, ja ho ha sentit, eh? Ara, d'aquesta comissió traurem les dades que després podran anar a crear aquest registre. Vaja... (*Veus de fons*), sí que ho ha dit, senyor... (*Veus de fons*.) Sí que ho ha dit, senyor Morales, repassi lo que ha dit. I tant, que ho ha dit! Tindrem dades per poder crear el registre que dèiem que faríem amb la Llei 1/2022, i que el grup parlamentari dels comuns ja ha hagut de posar condicions en el pressupost perquè es comenci a caminar. D'acord.

Al mateix temps tenim, com bé deia el senyor Morales, les ponències per presentar al Congrés dels Diputats la proposició de llei per garantir el retorn social del rescabancari; proposició que presenta el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, quan ja, per exemple, proposa que es canviïn els estatuts de la Sareb, i ho proposen en un moment en què ja estaven canviats, ja havíem començat a caminar en tot això. Jo lo que penso que els hi falta també és una mica de coordinació entre els diputats, els d'aquí, els del Congreso de los Diputados, i de treballar les coses d'una altra manera. No seria més productiu, en aquest cas, senyor Morales, ajudar els ajuntaments en la posada a punt, perquè els habitatges que està posant la Sareb en els convenis puguin utilitzar-se i ser habitables? No seria més productiu, des d'aquí, fer això?

En fi, van passant els mesos, presentem, transaccionem, aprovem. I el compliment? Jo mateixa, creieu-me, diputats i diputades, que començo a estar avorrida de sentir-me, ple rere ple, quan ens toca, parlant de les mateixes qüestions. Aproveu mocions, però els compliments no arriben. I a què esperem? A què esperem per donar compliments a lo que aprova aquest Parlament? I a què esperem a prendre decisions que seran de calat per a les polítiques d'habitatge del nostre país? Per a quan l'aprovació del pla territorial sectorial d'habitatge? Per a quan la llei de territori? Per a quan el pacte nacional de l'habitatge? Per a quan la refosa de la normativa d'habitatge? Per a quan tot això?

Mirin, diputats (*remor de veus i aplaudiments*), posin-se les piles, que tenim una miqueta de pressa. I la culpa de tot això que els hi acabo de dir per a quan no és ni de Madrid ni de ningú més, és del Govern de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Marta Madrenas i Mir.

Marta Madrenas i Mir

Perfecte. Molt bona tarda, vicepresidenta, membres de la Mesa, companys diputats i diputades, conseller. De fet, se'ns proposa la creació d'una comissió que examini diversos extrems relacionats amb l'habitatge, i molt especialment els efectes de la irrupció, fa dotze anys, d'uns actors determinats –ja els han explicat de quins es tractava–, així com també els resultats d'algunes polítiques que es van dur a terme en els àmbits de l'HPO fa temps, no?, i quins resultats va tenir. I a Junts per Catalunya, això ens sembla oportú, perquè ens sentim, sempre ens hem sentit interpellats a vertebrar al nostre país un dels drets humans reconeguts en la Declaració de drets humans del 48, que és el dret a un habitatge digne; és a dir, un habitatge adequat, assequible, segur.

Però, mirin, darrerament, en aquest Parlament, en matèria d'habitatge i al nostre entendre, hem actuat massa vegades de forma precipitada i amb certes improvisacions. S'ha pretès fer transformacions certament radicals, però amb fórmules massa simplistes, poc acurades i més pendents de l'opinió d'alguns grups de pressió ideolò-

gicament esbiaixats que del coneixement rigorós d'experts reconeguts i d'experiències comparades d'èxit.

Hem caigut en certs enfocaments de mirada curta i amb més dosi de sectarisme ideològic que de rigor i de ciència, allunyant-nos en moltes ocasions del pensament central de la nostra societat. I els resultats es fan evidents, i ara ho podem comprovar, tothom ho reconeix: no hi ha hagut cap reversió, cap canvi, cap millora. Junts sabem que cal que modifiquem aquesta manera de fer a l'hora d'abordar aquest tema que preocupa tantíssim els nostres ciutadans, i començar a fer propostes basades en fonaments precisos i centrant-nos en dades i en evidències, i no en intuïcions.

Portem molt de temps, massa, amb enormes dificultats d'accés a l'habitatge; dificultats que semblen irresolubles i que compliquen cada dia més la vida de moltes persones i famílies, les expectatives de futur de molts dels nostres joves i, en definitiva, la convivència de tots plegats. Necessitem, en primer lloc, trobar eines efectives i útils per acabar amb els desallotjaments de les famílies vulnerables. I també necessitem fer factible la possibilitat de l'accés universal a l'habitatge, concretament fent augmentar l'oferta de lloguer assequible.

Però, com deia abans, des d'aquest Parlament s'ha legislat molt per abordar aquestes problemàtiques i, tot i això, continuem en xifres crítiques tant d'emergències habitacionals com també d'ocupacions d'habitatges, però també amb les esperances escapçades de molts joves quan volen abordar la seva emancipació. I és que aquest és un repte de gran complexitat, i nosaltres sempre n'hem sigut conscients. I sobretot per això no podem continuar errant en l'enfocament.

A més, cal atenuar algunes resistències per fer possible que tots els actors es reconeguin a si mateixos com a part de la solució i no que alguns se sentin assenyalats i perseguits com els únics responsables del problema. I, hi insisteixo, perquè portem ja massa experiència amb passos endavant, passos endarrere, que només contribueixen a introduir cada cop molta més inseguretat jurídica a tots els afectats, i el que necessita el sector de l'habitatge és regles clares i estables en el temps. Seguretat, seguretat jurídica.

Fixin-se que en els darrers dotze anys, amb les poques dades que apareixen –que li demanaria ara que tenim aquí el conseller que actualitzin, certament, la pàgina de l'Agència d'Habitatge, perquè estan molt antiquades–, doncs, hi ha hagut una escassa activitat promotora d'habitatge en aquests darrers dotze anys, que, de fet, no cobreix ni tan sols l'augment de la població de Catalunya, no?, la població que hem augmentat. Llavors, aquí hi ha algun error.

Nosaltres sempre hem defensat que la responsabilitat de garantir el dret a l'habitatge és de l'Administració pública, no d'altres. Podem collaburar, però la responsabilitat és de l'Administració pública. Com ho és també, per exemple, garantir el dret a la salut. I de la mateixa manera que s'acut a la concertació privada per poder atendre les necessitats en termes de salut quan és necessari, les administracions també hauríem d'acudir al sector privat per concertar habitatges de lloguer assequible. I tot i que Junts creiem que el sector privat, en termes generals, ha de ser un aliat còmplice de l'Administració pública i no un adversari a qui assenyalat amb el dit, en aquest cas, sí que ens sembla adequada aquesta proposta.

Ja he expressat que Junts creiem que cal corregir algunes línies de treball que s'estan duent a terme, però sí que és cert que cal fer una anàlisi rigorosa sobre l'acumulació d'habitatges per part de determinades entitats del sector privat: entitats financeres, fons d'inversió, capital risc, etcètera. I ens sembla adequat enquadrar aquesta comissió en l'operativa d'aquestes entitats, perquè creiem que, efectivament, la seva intromissió al mercat de l'habitatge va resultar desastrosa per al nostre país. I així ho pensem i, per tant, ens sembla adequat que s'estudiï.

La bombolla immobiliària, la crisi que es va generar després, van tenir unes conseqüències fatals en la sobreproducció d'habitatges, especialment. Quan va esclatar, alguns calculen –no ho sabem– que van quedar a Catalunya uns 200.000 habitatges

sense vendre, que van passar per la via de les execucions hipotecàries directament dels promotors, dels constructors, al sector financer. I, de sobte, van irrompre a casa nostra una nova tipologia de propietaris que no tenen cap coneixement del sector, que no són professionals, que l'únic que volen és treure's tots els immobles que s'han trobat a les mans. Aquests van ser rescatats. Ja s'està parlant en algunes publicacions de que estan arribant ja..., ha suposat 100.000 milions d'euros a les arques de l'Estat. A nosaltres ens sembla que això, efectivament, exigeix que sigui investigat. Aquests recursos, evidentment, i a diferència del que ha passat a d'altres estats, es van fer lliurant-ho gratuïtament a canvi de res, no a canvi de la cessió de tots els habitatges que han pogut obtenir.

Però és que, a més, van arribar, sembla ser, a efectuar disset mil noves execucions hipotecàries a Catalunya durant tot aquest temps i no sempre amb dació de pagament. Per tant, estem parlant que possiblement, no ho sabem, 217.000 habitatges a Catalunya estan a mans d'aquestes entitats.

La veritat és que a l'Estat espanyol li hauria de caure la cara de vergonya, eh?, d'aquesta magnífica operació. I, mirin, per actuacions tan galdoses com aquestes és pel que alguns defensem la independència, perquè és un llast enorme que els catalans patim, per exemple, en aquest cas.

En fi, per això i d'altres arguments, doncs, sí que nosaltres donarem el nostre suport a aquesta proposta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, vicepresidenta. Señor *conseller*, señores diputados, volvemos a hablar otra vez de vivienda en este Parlamento, lo que refleja que es un problema que preocupa a los catalanes; a los diputados de VOX también nos preocupa y mucho.

En este caso, la extrema izquierda separatista nos presenta una propuesta para crear una comisión de investigación sobre la acumulación de inmuebles por diversas entidades. Bien, desde el Grupo Parlamentario de VOX constatamos que, efectivamente, existe un grave problema en el mercado de la vivienda en Cataluña. Existe un problema de falta de viviendas tanto para su adquisición en propiedad como en arrendamiento. Y también existe un grave problema de precios, tanto para la compraventa como para los alquileres. Pero este problema no ha surgido de un día para otro, se ha ido generando poco a poco durante decenios por la inacción de diversos gobiernos separatistas, que han gobernado Cataluña ininterrumpidamente durante los últimos cuarenta años.

Estos gobiernos, como todos sabemos, han dedicado sus esfuerzos a la propagación de sus tesis separatistas y han venido gastando ingentes cantidades de dinero público en su objetivo –la independencia–, olvidando la gestión de los asuntos cotidianos, en este caso que nos ocupa hoy, la vivienda. El separatismo ha conseguido que haya pocas viviendas y muy caras, de manera que el disfrute de una vivienda digna se ha convertido en un lujo casi imposible para amplios colectivos de la sociedad.

Como, según el artículo 137 del Estatuto de autonomía, la Generalitat tiene competencia exclusiva en materia de vivienda, tienen muy difícil hacer recaer en otro la culpa de esta situación, y en esta línea va la propuesta de creación de esta comisión de investigación: buscar falsos culpables. Ya le puedo adelantar –yo creo que todos lo tenemos claro– quiénes saldrán en sus conclusiones como los malos de la película: los bancos, por supuesto; los fondos de inversión, a quienes llaman «fondos buitre» para causar más rechazo, o los que llaman «grandes tenedores». Des de VOX, creemos que no hay que perder el tiempo en buscar culpables ficticios: todos sabe-

mos que el culpable de la escasez de vivienda y de su alto precio es el Gobierno separatista de la Generalitat. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero resolver un problema tan grave y complejo requiere mucho tiempo y mucha inversión. Des de VOX, facilitamos dos principios o líneas de actuación. En primer lugar, creemos que se debe promover y facilitar la inversión privada en vivienda, tanto en la construcción de vivienda nueva como en la rehabilitación. Para VOX, la participación del sector privado es esencial para la salida de la crisis que asola el sector de la vivienda. Hay que escuchar al sector y conocer cuáles son los impedimentos que les desmotivan a invertir en vivienda; hay que dar confianza al mercado.

Y la primera medida es dar seguridad jurídica. Basta ver –y se ha mencionado– el amplio número de leyes y de decretos leyes salidos de este Parlamento durante los últimos años para comprobarlo: los cambios regulatorios son continuos, lo que dota de gran inseguridad al marco jurídico del sector. También debe evitarse el continuo y cada vez mayor intervencionismo público en el sector de la vivienda. Hay que facilitar suelo, simplificar trabas administrativas, bajar o suprimir los impuestos como el de las viviendas vacías, respetar la propiedad privada, la libertad empresarial o combatir con contundencia la ocupación. Si hacemos esto, pronto volveremos a ver grúas en nuestras ciudades generando riqueza. Y un principio básico de la economía: una mayor oferta de vivienda generará una bajada de precios.

Y, en segundo lugar –hay que decirlo claro–, la Administración, y no los ciudadanos o las empresas, es la responsable de facilitar una vivienda digna a los españoles que no pueden disponer de ella por sus propios medios. VOX defiende, lógicamente, el derecho constitucional a una vivienda digna, pero el parque de viviendas públicas en Cataluña está muy por debajo de la media española y europea. Las largas listas de espera de catalanes que aspiran a poder ejercer su derecho a la vivienda no paran de crecer. VOX exige al Gobierno de la Generalitat, aquí presente, que incremente los recursos públicos para la construcción de viviendas sociales para los colectivos más desfavorecidos. En los momentos más duros es cuando debe ser mayor la solidaridad con nuestros compatriotas que lo están pasando mal. Queremos que los jóvenes se puedan emancipar, que las familias puedan tener un lugar en el que prosperar y que los más necesitados dispongan de una vivienda digna.

Desde VOX nos oponemos a la creación de esta comisión, que intenta eximir a la Generalitat de Cataluña de su responsabilidad por la falta de viviendas y por su alto precio.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, bueno, bueno, aquí no investigamos nada de lo que habría que investigar y, en cambio, jugamos a las comisiones de investigación con este tema. Yo creo que lo que habría que investigar de verdad es el agujero negro de la vivienda, de la política de vivienda y de la cultura de la ocupación. La ocupación es delito –no sé si he tenido ya ocasión de mencionarlo en esta cámara–, es un delito que se está disparando, se ha disparado salvajemente en Cataluña: se ha disparado un setenta y siete por ciento, 7.005 casos en el último año. Y, además, está proliferando un perfil, ¿no? –se está extendiendo de nuevo–, okupa no vulnerable, okupa acomodado, okupa rico, okupa que no le falta de «na», parásito de la simpatía social hacia los vulnerables, cosa que estos okupas no son, por no llamarles directamente sanguijuelas del ahorro de miles de familias. Porque, en este país, miles de familias han ahorrado a través de la vivienda, del ladrillo, y ocupar la vivienda de una familia es ocuparle los ahorros, el futuro y la herencia de sus hijos.

Crea también un montón de otros problemas. Este jueves, la próxima madrugada, a las cinco, está anunciado el desalojo del Kubo..., al carrer Sant Joan de la Salle, a una hora de la plaça de la Bonanova. Y, bueno, ya lo han atrincherado, ya lo han convertido en una batalla campal, y espero que no tengamos que lamentar, bueno, una nueva libanización de la noche barcelonesa a cuenta de sus amigos, señores de la CUP. Que, por cierto, si no estoy mal informada, la persona mayor tenedora de todo este Parlament forma parte de su grupo parlamentario –creo que hay un miembro de su grupo que tiene nada menos que ocho inmuebles.

En fin, ocupar es delito, por si no lo había comentado ya –no sé si he comentado con el suficiente detalle que ocupar es delito–, ocupar degrada la convivencia y la calidad de vida urbana. Y, bueno, los que defienden esta cultura, que son los promotores de esta comisión de investigación, han convertido Cataluña, y mayormente Barcelona, en el Camino de Santiago de las mafias internacionales y delincuenciales de la ocupación, con lo cual fastidian a todo el mundo y, más gravemente aún, comprometen verdaderamente el derecho a la vivienda, ya que lo contaminan de propaganda bolivariana y de pura y dura mala leche. Porque lo que se predica con todo esto es una cultura de la violencia, una cultura de arrebatar lo que no es tuyo con violencia, de conservarlo con violencia y de violentar a quien intenta hacer cumplir la ley.

Esto es incompatible con una política de vivienda seria, sensible, y no digamos social. Asistimos con impotencia, como sobre todo la gente joven, la que les compra la mercancía averiada de esta ideología..., pasan los años y se les prometen miles y miles y miles de viviendas sociales –creo que más de ocho mil se les habían prometido en Barcelona–, y estas viviendas no salen. Al final va resultar que el mayor fondo buitre es el ayuntamiento de Colau y Collboni, porque no sabemos qué hace con la vivienda que promete, si se la come, si la vende, si trafica con ella por la noche, porque de lo prometido, nada. Prometen mucha vivienda social y venden humo.

Miren, el otro día, por ejemplo, yo, haciendo los deberes como candidata que ya saben que soy a la alcaldía de Barcelona, me encontré con un caso curioso, que era la privatización de muchos aparcamientos públicos –el tema de Bamsa– para liberar 115 millones para vivienda social. Eso lo hizo la ya exconcejala Sònia Recasens. ¡Caray, mucho dinero, 115 millones! Yo pregunté: «¿Y de verdad han ido a vivienda social? Y me contestaron: «Buena pregunta para un debate.» Es decir, que nadie lo sabe, que ha sido llegar Colau y gestionar, y una nube de humo y no hay ninguna transparencia.

Miren, todo esto es humo y no va a ayudar a nadie. Si de verdad les preocupara el derecho a la vivienda, harían como yo, se irían a ver a personas como Andrew Funk, de Homeless Entrepreneur, con el que ya tenemos un plan –un plan de trabajo que ya les concretaré otro día, hoy no tengo tiempo– para sacar a personas de la calle. No como..., digamos, no para rentabilizar que haya personas vulnerables, no para vivir del cuento de que los pobres sigan siendo pobres, los vulnerables sigan siendo vulnerables, sino para, realmente, reducir los márgenes de exclusión de nuestra sociedad.

Ahora mismo hay como mil personas, más de mil personas que duermen en la calle en Barcelona. La media de edad a la que muere un sin hogar en Barcelona es de cincuenta y seis años, son los que tengo yo ahora. Bueno, todavía no, me falta uno, pero en un año estaría muerta. No dudo que alguien no lo vería como una gran pérdida, pero yo sí.

Y, en fin, lo que quiero decir es que, con la política de la violencia, de la ocupación y de la criminalización de la propiedad privada, de la vivienda, de la convivencia, no se ha sacado una sola persona vulnerable de la vulnerabilidad y ni una sola persona ha dejado de dormir en la calle. Y, bueno, eso es gracias a Ada Colau, a Jaume Collboni, a Xavier Trias y a las mafias ocupacionales.

Vamos a dejarnos de comisioncitas de investigacioncitas que no van a ningún lado y vamos realmente a proveer vivienda, que es lo que hace falta en Barcelona y en Cataluña.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias. Bien, en España, cualquier persona que considere que una entidad bancaria, un político relacionado con una entidad bancaria o cualquier constructor, etcétera, haya cometido un delito, pues tiene la oportunidad de ir a cualquier juzgado, presentar la denuncia correspondiente y esperar a lo que ocurra. De hecho, en España se ha producido la denuncia, el procesamiento, el juicio, y finalmente la sentencia que ha llevado a la cárcel –sentencias condenatorias– a muchísimos políticos, miembros de cajas de ahorros, banqueros, con relación a delitos urbanísticos o delitos, insisto, relacionados con la vivienda. Es decir, el sistema judicial español funciona perfectamente en este sentido.

De hecho, donde se han producido más condenas de esta naturaleza, que siempre van asociadas a algunas cajas de ahorro, la mayoría de las cuales están desaparecidas, es, en tercer lugar, el Levante español hacia el sur –Murcia, Alicante–; luego la comunidad..., miren, el Levante español –Alicante, Valencia. En segundo lugar, la Comunidad de Madrid. Y destacadísimo, Cataluña, el número de sentencias condenatorias, que protagonizan, por cierto, políticos de la antigua Convergencia y del PSC en el noventa y nueve por ciento de los casos.

Lo digo, porque los propulsores de esta comisión de investigación tienen la oportunidad de, si consideran que hay delitos de esta naturaleza, vayan a un juzgado, denuncien, y podrán comprobar que el sistema judicial funciona perfectamente para este tipo de delitos.

Pero este no es el objetivo de la comisión de investigación que hoy se presenta aquí. El objetivo de esta comisión de investigación radica en blanquear, naturalizar, legitimar la ocupación ilegal y un determinado discurso que contraviene el derecho constitucional a la propiedad, que, por cierto, efectivamente también es compatible con el derecho constitucional a la vivienda, pero corresponde a los poderes públicos, que eso es la cosa que a ustedes se les olvida siempre, y no a los particulares propietarios responder de esa obligación de garantizar un parque público de vivienda que dé consistencia a ese derecho constitucional.

Por lo tanto, insisto, si ustedes quieren investigar esto no hace falta que nos metan aquí en sus paranoias ideológicas. Vayan a un juzgado, digan «mire, este ha hecho esto, esto y esto», pero no intenten blanquear, insisto, la ocupación ilegal con sus propuestas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs ara, per part del diputat no adscrit, per un minut té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, vicepresidenta. Está claro que el objetivo de los que proponen esta comisión es criminalizar a los fondos de inversión, a los bancos, Socimis, promotoras, Sareb, etcétera, para acabar exigiendo expropiaciones a lo Hugo Chávez. De esto va la historia. Y dicen que sí... Gracias.

De esto va la película. No van a hablar del origen de los problemas con la crisis financiera del 2007. A ustedes solamente les preocupa la parte final de la película. ¿Van a pedir investigar a los alcaldes de sus partidos que especularon, recalificaron suelo a mansalva en patatales donde nadie quiere ir a vivir y hoy hay urbanizaciones fantasma que nadie quiere? ¿Van a pedir eso? ¿Van a pedir explicaciones a esos alcaldes que recalificaban sin parar para aumentar la recaudación municipal y así luego poder inaugurar muchas papeleras dos meses antes de las elecciones muni-

cipales? ¿Por qué no promocionaban vivienda pública? Era menos rentable, menos recaudación. Es decir, es que aquí ha habido muchos problemas, es que muchos de los que proponen esta comisión, algunos de los miembros de estos partidos formaban parte de los consejos de dirección de las cajas de ahorro que luego petaron, que luego quebraron. ¿Van a pedir responsabilidades ahí? Dice: «No, ahí no, que son los nuestros.» Esto va de criminalizar a los de enfrente. Crear el relato de lo rico y lo malo, presentarnos como los Robin Hoods de la política catalana, y ya está.

Esto es una vergüenza y, de verdad, no se puede votar.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedim a la votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per diverses entitats.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'investigació sobre l'acumulació d'immobles per diverses entitats ha estat aprovada amb 107 vots a favor i 19 en contra.

Interpелlació al Govern sobre els reptes i oportunitats del Camp de Tarragona

300-00302/13

Continuem amb el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpелlació al Govern sobre els reptes i oportunitats del Camp de Tarragona; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

Diputat, esperi un moment que vagin sortint. I, si us plau, prego, diputats i diputades, que surtin en silenci.

(Pausa.)

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Aquesta interpелlació que fem sobre la situació del Camp de Tarragona..., m'agradaria començar, tot i que després també hi tornaré, parlant d'Iqoxe, perquè aquests dies es fa el judici sobre l'accident. Però també crec que val la pena destacar, malauradament, el que ha passat aquests dies, que és que Iqoxe ha acomiadat el company Fran Pizarro, que és el president del comitè d'empresa d'Iqoxe, i ho ha fet a través d'un expedient disciplinari.

Bàsicament, per aquesta voluntat, doncs, d'amagar les veus que denunciïn que no s'està fent o que no s'ha fet el que s'hauria de fer per garantir la seguretat dels treballadors i treballadores, i també dels tarragonins i tarragonines, i, evidentment, del Camp de Tarragona. I crec que si això passa és també perquè l'empresa creu que ho pot fer i perquè creu que al final també és impune davant de l'Administració. I jo crec que aquí també, sé que no és directament del seu ram, però sí que traslladar al Govern, que crec que s'ha de vetllar per, també, la llibertat sindical, i que crec que el Govern de la Generalitat ha de prendre cartes, ha de prendre mesures concretes per evitar que es produeixin fets com aquests, que crec que val la pena que denunciem.

I evidentment que parlarem de la petroquímica i parlarem també de la situació del Camp de Tarragona, i també la seva situació industrial, però jo volia començar dient que aquesta moció té la voluntat de situar les comarques del Camp de Tarragona en la primera divisió del país. Jo crec que hi ha la sensació, per a molts ciutadans i ciutadanes del Camp de Tarragona, que durant molts anys s'ha sigut el pati del darrere de Catalunya, i això ha afectat directament la situació de les seves infraestructures i els serveis públics. I, al final, al Camp de Tarragona estem parlant..., és la segona àrea metropolitana del país, i, evidentment, nosaltres creiem que cal avan-

çar en aquest model de país..., el propi president parla d'aquesta Catalunya sencera; doncs, també que realment això es traslladi en considerar el Camp de Tarragona i especialment també les seves comarques, com el que és, que és aquesta veritable àrea metropolitana del sud del país.

Hi ha un element que, evidentment, marca –i jo crec que en som tots conscients i per això jo crec que té sentit que la interpellació també la respongui el conseller, a qui també li agraïm la voluntat de fer-ho–, que és la mobilitat i les infraestructures del Camp de Tarragona. Jo crec que partim, segurament –i jo crec que ara ja podem dir-ho tots i totes amb majúscules–, d'una mala decisió. I crec que aquí l'estació de l'AVE, segurament per discussions de campanar, està situada enmig del no-res i que evidentment no ha tingut l'impacte que hagi pogut tindre en altres demarcacions –penso especialment en les comarques gironines o, evidentment, també en les comarques de Lleida–; que, a més a més, està completament allunyada dels nuclis urbans i també de l'aeroport, i falta aquesta veritable connexió intermodal, que segurament està més pensada per al turisme que no per a una veritable vertebració de les necessitats del Camp de Tarragona, també en clau econòmica i del canvi de model productiu. I per tant, crec que aquest element l'hem de situar, i també hem d'encertar –que sé que no és fàcil, i aquí també crec que hem d'anar de la mà, també, davant de l'Administració de l'Estat– a on acabem col·locant aquesta possible estació intermodal del Camp de Tarragona.

Hi han alguns elements que per nosaltres també són claus, no? Es parlava, també, aquest matí sobre el tema del tercer fil. Jo crec que hi ha un element també d'equitat territorial, que hauríem de, també, començar a posar damunt de la taula, que és sobre quin sentit té que el trànsit de mercaderies sigui per la costa, o sigui pel mig de la ciutat. És evident que les connexions amb el port de Tarragona són imprescindibles, però crec que aquest també és un element en el qual nosaltres també ens oferim per acompanyar i, per tant, també situar-ho en el si del Govern de l'Estat, i assumint també la nostra responsabilitat.

I jo crec que aquí hi ha una oportunitat –i el conseller ho sap– i també ho hem treballat en els pressupostos, que és el tren tram del Camp de Tarragona. I crec que no només des d'un punt de vista de la mobilitat; que ens permet també, en el nostre cas, resoldre o almenys la valoració que nosaltres fem de resoldre alguns errors... Crec que sap també el conseller que nosaltres no vam compartir, en tot cas, la desafectació de la línia, en aquest cas, també de rodalies del Camp de Tarragona. Però crec que el tren tram permet recosir el territori. Però també jo crec que és un element de justícia territorial, és a dir, que, per primera vegada, una gran infraestructura de país no estigui situada només a l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó que la tinguem també en aquesta segona àrea metropolitana i, per tant, també que la puguem allargar fins i tot fins a Reus. I aquí sí que m'agradaria que ens poguéssim donar detalls sobre l'execució i fins i tot sobre quin és aquest calendari que podem anar aterrant en el tren tram.

I, finalment, també parlar de les necessitats d'aquest transport públic a nivell municipal i intermunicipal. I crec..., també perquè, com que aquests dies també se'n parla molt, també deixar-ho clar i deixar-ne constància també a nivell parlamentari, l'oportunitat que suposa, en aquest cas, la fi de la concessió de les línies d'autobusos. I també li traslladem tot el suport per no allargar les concessions. Necessitem aquest canvi de model. Sé que alguns actors, no sé si econòmics o polítics, fan córrer sobre la possibilitat d'allargar-ho. Bé, nosaltres ens mullem i diem que tenim una oportunitat realment de construir un transport en xarxa. I no, evidentment..., quan parlem moltes vegades o critiquem aquest transport radial de Madrid, doncs, també ens ho apliquem a casa nostra.

Hi ha un segon element que, evidentment, també li vull situar, que ho faré després, que crec que també el Camp de Tarragona mereix infraestructures sociosanitàries de primera. Però sí que voldria parlar també, evidentment, de la situació a nivell industrial i la situació de desmantellament industrial que té Catalunya i que ha afectat específicament també el Camp de Tarragona, no?

Jo crec que és evident que cal ajudar, en el que representa, evidentment, l'empresa petroquímica al Camp de Tarragona, que es produeixi aquesta transició justa, però que evidentment també la Generalitat té responsabilitats concretes a que tinguem una empresa segura amb els seus treballadors i treballadores i també amb els seus ciutadans i ciutadanes. I que crec que, a més, és fonamental que tinguem indústria al Camp de Tarragona, perquè si realment volem un canvi de model productiu i no volem que al final segurament el paradigma del Camp de Tarragona siguin els parcs temàtics i sigui el turisme només de sol i platja, hem de protegir, evidentment, la nostra indústria i també l'aposta per les energies renovables.

I quan parlem de sobirania energètica, nosaltres aquí també som clars: creiem que Tarragona ha complert, o el Camp de Tarragona ha complert amb escriure la seva solidaritat territorial, i nosaltres evidentment que defensem el calendari de tancament de les nuclears. Hi ha qui segurament no aposta de manera decidida per les energies renovables, perquè fia el compliment dels objectius de la llei de canvi climàtic a que mantinguem aquestes centrals nuclears. Nosaltres considerem que el que cal..., evidentment amb diàleg amb el territori, evidentment amb planificació ecològica, com li demanàvem aquest matí al president, però que hi hagi un impuls de les energies renovables al conjunt de Catalunya i, evidentment, també al Camp de Tarragona; però també insistint aquí en el conjunt de Catalunya, perquè és evident que cal repartir els possibles costos que pugui comportar també aquest desplegament de les renovables.

I, evidentment –segurament, també ho sap–, no podem deixar de parlar del Hard Rock. Jo crec que aquí segurament és el símbol més potent del model de país que nosaltres rebutgem i que no compartim. Evidentment, nosaltres creiem que segurament el Camp de Tarragona ha complert o ha superat amb escriure la seva càrrega de parcs temàtics. Ha complert amb escriure, segurament, la seva càrrega turística. Però és que, evidentment, el que representa el Hard Rock..., estem parlant del casino més gran d'Europa. Ho poden disfressar com vulguin –ho poden disfressar com vulguin–, però estem parlant de tres-cents taules de joc i més de 1.200 màquines escurabutxaques, amb les externalitats que això representa des d'un punt de vista ambiental, també des d'un punt de vista de la salut –i, especialment, penso en les addiccions al joc i no només–, i evidentment també en el que representa com a model de país. No sé si, diguéssim, la imatge del Camp de Tarragona ha de ser una espècie de guitarra de rock construïda en alçada, a prop de la ciutat de Tarragona o a prop, en aquest cas, del mateix Camp de Tarragona. Per tant, crec que al final segurament les coses cauen pel seu propi pes, i és evident que no estem d'acord amb el model que representen.

I crec que hi ha un altre element, i l'altre..., ens preocupava –i acabo amb això– que el propi president explicava: «Bé, probablement, si reduïm la despesa d'aigua, en aquest cas, de la petroquímica, tindrem més recursos hídrics per poder..., no reduir, va dir, el minitransvasament, que és una de les coses que nosaltres volem col·locar damunt de la taula, sinó per dedicar-la a altres usos.» Espero que aquests usos no siguin el Hard Rock i sí que puguin ser, per exemple, recuperar el cabal ecològic del riu Siurana, que és una de les demandes també històriques del moviment ambientalista del Camp de Tarragona.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula el conseller de Territori, el senyor Juli Fernàndez.

El conseller de Territori (Juli Fernàndez i Olivares)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Bona tarda, senyor Cid. Content de poder debatre amb vostè aquesta primera..., que suposo que serà una primera de moltes en l'àmbit de Territori, després de que el senyor Parés ja no hi sigui. Per tant, content de poder compartir algunes reflexions i, sobretot, poder parlar del Camp de Tarragona en termes d'oportunitats i de reptes que tenim. Vostè ho plante-

java: és la segona àrea metropolitana del país i, per tant, una part clau i estratègica per al benestar del nostre país, per a la generació de prosperitat i, per tant, un dels espais on el Govern de la Generalitat intentem ser proactius i promoure projectes per tal de transformar la vida de la gent.

Vostè començava amb la visió del transport, on crec que tenim una visió en l'àmbit de la mobilitat on compartim grans principis i també concrecions. Saben... Jo explico habitualment i parlo habitualment de que una de les transformacions principals que pot tenir el Camp de Tarragona en els propers anys, i en concret el seu entorn més metropolità, és el Tramcamp, perquè torna a aparèixer o apareix la possibilitat de que hi hagi mobilitat en transport públic d'alta capacitat i amb elevada freqüència.

I el Tramcamp no és només aquesta actuació entre Cambrils, Salou i Vilaseca, aquests dotze quilòmetres que donen servei a aquestes poblacions amb més d'onze estacions, sinó que aquesta primera fase a mi m'agrada explicar que es solapa amb la segona, és a dir, és un continu que fa que puguem donar un servei en transport públic al sistema Reus, Tarragona, Vilaseca, Cambrils, amb totes les connexions entre les diferents ciutats i també amb els ramals de penetració urbana que això pot suposar, tenint en compte que el repte principal crec que és la connexió interurbana –perquè pot ser un dels riscos, no?, que puguem pensar que són transports urbans que també han de donar servei a alguns dels equipaments– i, sobretot, cercar la intermodalitat, però tenint en compte que amb això hem de tenir la capacitat de que la mobilitat interna del Camp de Tarragona, que actualment un divuit per cent només és amb transport públic, doncs que això..., puguem passar a estàndards, en un primer moment, del vint-i-cinc per cent.

I a més a més, tenim un percentatge molt elevat de moviments interns. I, per tant, crec i creiem que aquest projecte és un dels principals projectes en l'àmbit del transport públic ferroviari que tenim sobre la taula al país, i és, doncs, un dels principals projectes en la transformació de la mobilitat en el Camp de Tarragona, però també en la resposta que podem donar, per la incidència que té en la retirada del vehicle privat, a l'aparèixer una alternativa real.

Jo crec que aquí és on tenim el repte compartit –i segur que compartit per tots i totes– de que totes les fases les puguem encavalcar, com els hi deia, i tinguem la capacitat de que aquest estudi informatiu que inclou Reus i Tarragona puguem continuar-lo, tal com vam fer amb la licitació de l'estudi informatiu i del projecte constructiu, i després amb el treball per tal d'encarregar els vehicles que tindrem en les properes setmanes. Per tant, una realitat que comencem a treballar.

En l'àmbit també de la mobilitat, tenim reptes importants en una qüestió que a vegades pot veure's com a menor, però que en trasllats interurbans de curt radi és molt potent, com són les vies ciclistes i de vianants paral·leles a les carreteres de la xarxa bàsica. Vies segures, perquè si són vies segures en els trasllats o en els desplaçaments curts, són molt utilitzades. I al Camp de Tarragona tenim un exemple clar al voltant d'aquest impuls, com és la paral·lela a la TV-3141 de Reus fins a Cambrils. És una intervenció que dona servei a Reus des d'un punt de vista intern de comunicació amb les seves urbanitzacions, però també hi ha tot el tram sencer, el tercer tram, que arriba fins a Cambrils i que, per tant, també ens dona aquesta oportunitat de que, més enllà dels recorreguts turístics i d'oci que hi puguin haver, puguem donar també resposta als desplaçaments quotidians.

Em parlava també de l'impuls industrial des de la nostra capacitat d'incidir-hi des del Departament de Territori. Li podria dir que jo crec que els principals reptes els tocàvem aquest matí –vostè també ho apuntava ara–, que és el tercer fil, que és com evitem que hi hagin embuts, que és on posem la intermodalitat, la connexió ferroviària del port de Tarragona amb la nova terminal de la Boella, que l'ampliem perquè tingui més capacitat a l'hora de treure mercaderies, però com connectem això amb el corredor. I també quina realitat ens trobem en una situació en la que les mercaderies, de manera òptima per l'espai ferroviari haurien d'incrementar com a

opció majoritària i, per tant, com fem que –vostè ho plantejava així, no?– les mercaderies puguin passar per allà on no hi ha la gent vivint i puguem tenir la circulació de passatgers més pel litoral. I també pensant en un futur de tenir –aquest matí ho deia– una infraestructura que sigui resilient, que sigui robusta, davant de les diferents qüestions que viurem.

I en l'àmbit del port i de Tarragona, i com a suport a l'activitat industrial, saben que tenim un projecte compartit amb el Port de Tarragona, amb Puertos del Estado, que és la transformació de la zona logística de la ZAL que tenim, on, a més a més, amb la intervenció que es fa en el port, a més a més de tenir aquesta part de vinculació industrial, també hi ha una part de regeneració d'un espai natural, d'una zona ZEPA, i, a més a més, de protecció de Calípolis. Per tant, jo crec que una intervenció on hem tingut la capacitat de treballar conjuntament, tenint una mirada molt integral de com hi hem d'intervenir. Per tant, en aquest àmbit, crec que tenim la capacitat de poder generar oportunitats positives que van més enllà del Camp de Tarragona.

Per exemple, em parlava d'industrialització. Doncs, per exemple, Iljin, no? Aquesta implantació d'aquesta nova indústria també és una oportunitat, des d'aquest punt de vista de com reindustrialitzem el Camp de Tarragona, de com tots aquests actius som capaços de posar-los en context, i com construïm aquest futur.

I també aquestes implantacions tenen, diguéssim, necessitats que també hem d'intervenir. Li explico una qüestió que és molt concreta: com dimensionem les intervencions que anàvem a fer a la carretera de Mont-roig del Camp, no? Doncs, segurament, en les noves necessitats hi hem d'intervenir també.

Per tant, i per tancar la part de transport, crec que tenim l'oportunitat de fer transformacions en la mobilitat del Camp de Tarragona, que són positives, que responen a la realitat i al context que vivim. I en els altres àmbits, no m'escapo, li responc a la rèplica.

Moltes gràcies a tots i a totes.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, conseller. Espero, en tot cas, no?, Iqoxe i Hard Rock per a la segona intervenció. Però, en tot cas, sí que m'agradaria començar amb un agraïment. Per nosaltres, el tren tram de Tarragona és molt important. No és només un projecte del Camp de Tarragona, és un projecte de país; per un doble motiu –i hi feia referència abans–..., i especialment el que vostè situava també d'aquesta segona fase, que permeti arribar fins a Reus, passant per Tarragona, i, a més a més, amb aquests ramals urbans, com molt bé vostè deia, que també són importants.

És important per dos motius. El primer –ho deia jo abans–, és a dir, perquè crec que el Camp de Tarragona mereix, d'una vegada per totes, una inversió en infraestructura de mobilitat sostenible de país, és a dir, de primer nivell, i, per tant, crec que, bé, és de justícia. Parlem d'equitat territorial, això també és equitat territorial.

I l'altre, perquè crec que el tren tram del Camp de Tarragona pot ser una experiència –i per això nosaltres volem que surti bé– que serveixi per a altres territoris, no? També tenim, evidentment –i ho sap també el conseller–, altres projectes, altres possibilitats en estudi: el tren tram de comarques gironines, fins i tot amb el seu ramal a Olot, o el tren tram del Bages. I, per tant, nosaltres volem i necessitem que aquesta infraestructura es posi en marxa com més aviat millor, i que, a més, evidentment, funcioni i funcioni bé.

I a nosaltres, una mica, sí que el que ens preocupa –i jo abans ho apuntava, i ara sí que potser més *a calzón quitado*, que diria la meva àvia–..., ens preocupa una mica la situació, per exemple..., que no tornem a reproduir el mateix error de l'estació, per exemple, de l'AVE al Camp de Tarragona. I ens preocupa especialment, aquesta connexió intermodal, on la situem. Perquè, al final, nosaltres ho entenem, segura-

ment podem tindre discrepàncies, però crec que si té sentit aquesta estació és perquè és capaç de connectar de manera eficient i ràpida totes les infraestructures.

I per nosaltres, que entenem, no?, que..., bé, tenim un aeroport a Reus; és a dir..., vull dir que, al final, nosaltres creiem en un sistema aeroportuari català, on entenem que la quarta pista no l'hem de construir o no l'hem de fer al Prat, sinó que existeix Reus i existeix Girona, i que, probablement, si tinguéssim una veritable connexió, no només a nivell de comarques tarragonines, sinó fins i tot també amb l'àrea metropolitana de Barcelona, doncs segurament tindria molt més sentit. I ens fa la sensació de que ens podem tornar a equivocar, depèn d'on vagi a petar, no?, aquesta possible connexió intermodal.

I l'altra cosa que també crec que és fonamental –i no està directament relacionada amb la mobilitat, però crec que també hi té a veure–, que és..., al final, també..., ara potser alguns es posen nerviosos, però quan parlem d'aquests models de ciutat i de pobles de proximitat, aquestes ciutats dels quinze minuts, també necessitem un Camp de Tarragona amb serveis públics de primera, perquè, al final, si no, acaben d'anar..., o desplaçant-se a Barcelona.

A nosaltres hi ha algunes dades que ens preocupen, algunes qüestions que ens preocupen. Jo crec que, evidentment, la situació sociosanitària al Camp de Tarragona, doncs, crec que no és equiparable amb la del conjunt del territori. Jo crec que, evidentment, tenim dèficits per resoldre: per exemple, un centre d'urgències d'atenció primària a Tarragona ciutat, o podríem parlar sobre la possibilitat, no?, d'alguns consultoris a Reus de convertir-los en centre d'atenció primària.

Però jo crec que hi ha un element també, especialment en una situació d'envelliment de la població..., que el nivell, per exemple, de les residències de gestió pública, si ho comparem amb altres parts, no? –ara que també aquest és un tema que, malauradament, està una mica de moda–, estem molt per sota, en el Camp de Tarragona, de la mitjana que podem tindre a altres territoris. I, per tant, aquí també hi ha una part de deures a fer.

En definitiva, jo crec que és clau..., hi han tres aspectes, que crec que són claus per al Camp de Tarragona, que són, segurament, la mobilitat –estan interrelacionats–, model productiu –jo crec que aquí, també, segurament..., més Mont-roig del Camp i menys Hard Rock. Jo crec que aquest és el model de..., nosaltres els podem acompanyar en aquesta direcció. Jo crec que, evidentment, és aquest el país que volem quan parlem d'economia productiva, quan parlem d'economia del coneixement. I, al final, si parlem de mobilitat, parlem d'indústria, i, evidentment, també parlem de serveis públics, que, al final, és el que fan, no?, aquest país equilibrat territorialment, i que tothom, independentment d'on hagi nascut, tingui, evidentment, els mateixos drets, perquè la desigualtat no és només desigualtat de rendes, sinó que també existeix desigualtat territorial.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Juli Fernández.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Cid, començo pel final; que vostè parlava, no?, que deia: «Hi ha desigualtat territorial.» Jo crec que és rellevant posar en valor dues qüestions, que hem treballat i que hem tingut la capacitat de fer plegats, que fan que hi hagi una mica més d'equilibri territorial, d'equitat, en l'àmbit del transport públic.

Una ha començat aquest dilluns, que és l'extensió de la T-12 a T-16 al Camp de Tarragona, a l'ATM de Tarragona. Una qüestió que no passava, no? Que a Barcelona sí, però que a la resta d'ATMs no hi era. I crec que és una de les qüestions que ens fa avançar en aquesta equitat territorial i que està bé que l'expliquem.

L'altra és la T-jove, que el 15 d'abril la tindrem també en funcionament al Camp de Tarragona, on, pel preu d'una zona, tots els joves es podran moure, totes les per-

sones joves es podran moure ara fins a trenta anys, amb una ampliació fins als trenta anys, de vint-i-cinc a trenta anys, per totes les zones del Camp de Tarragona. Una altra qüestió que crec que també ens ajuda i ens porta a poder construir una mica més d'equitat territorial, a treballar a tot arreu per a tothom, per a la Catalunya sencera.

Vostè em plantejava algunes qüestions que des del meu departament les abordem des del punt de vista urbanístic. Una d'elles, el CRT. I saben –ho he explicat algunes vegades– que el PDU del CRT, el pla urbanístic es va..., el pla director es va aprovar definitivament l'any 2016. El pla director urbanístic està aprovat. Hi ha una sentència judicial del 2020 que el que planteja és una modificació d'aquest pla urbanístic i és on estem treballant, des d'aquest punt de vista, des d'aquesta sentència judicial, que el que planteja és el moviment d'uns espais verds cap a altres llocs. M'agrada explicar-ho sempre així, perquè el pla director urbanístic es va aprovar definitivament i la sentència judicial el que planteja és una modificació d'uns punts a on seguim fent la feina a partir dels informes que elaboren els altres departaments. Jo sempre explico que intento treballar de manera solvent i seriosa i que tothom ho faci, per tal de poder fer aquesta modificació, fruit d'una sentència judicial.

Però, en l'àmbit del Camp de Tarragona, hi han altres instruments urbanístics que crec que són especialment interessants i potents des del punt de vista de com l'àrea metropolitana del Camp de Tarragona té oportunitats. Un d'ells és el pla director metropolità de Tarragona, que les feines prèvies les hem pogut fer amb la universitat i que crec que hi ha un treball molt interessant per tal de poder definir quines són les necessitats. I això és clau, també, per dibuixar quines són les oportunitats i els escenaris de futur d'aquesta peça, que, com els hi deia, en el país jo crec que és estratègica més enllà de la seva realitat, que és estratègica per tal de construir un país amb més oportunitats per a la seva gent. I, per tant, crec que és un dels instruments interessants.

L'altre instrument és el pla de sòls no sostenibles –vostès el coneixen–, que és un pla que fa que transformem el litoral del Camp de Tarragona, on revisem sectors de creixement que no han estat transformats o que no han estat consolidats. I en l'àmbit del Camp de Tarragona sumem 1.900 hectàrees on es podrien construir 49.000 edificis, i que, un cop revisats, hi ha hagut una reducció de 15.000 edificis a construir. Per tant, una transformació del litoral, jo crec que, en termes de realitat i en termes de futur, de creixement raonable, on la densitat i la reducció dels àmbits o les barreges dels usos han sigut elements que s'han prioritzat.

Per tant, a mi m'agradaria plantejar que al Camp de Tarragona hi tenim moltes oportunitats –moltes. Tenim espais de treball conjunts i compartits, on jo crec que podem crear consensos i majories molt grans que ens facin avançar en la millora de la vida de la gent, que al final és el que crec que podem dir que podem compartir.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputat.

Bon vespre a totes i a tots.

Se suspèn la sessió fins demà al dematí a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i un minut.